

oh : women voting

Kasher, Menachem

דעת הרבניים

חלק ראשון

בכל ביהדות דעה הרבנית הבריצה בירושלים והחלטת אספה רבני ארץ ישראל (עם תרומות בערך אלף מטהה רבנים) בדבר השחת פותח דגש מיוחד בחכירות לאספת הנבחרים בארץ ישראל. גם שתי חשבות אוותות נרו מחרב וגאון האמתי וכני מהירן במאורך שליט אבדיק אסטרראב בפולין מלפנים אברק ווואדי. כעומיה ס' "חיפה ישראלי" (על סה"ט), כל' חופה" (עה"ז) ועוד.

ונלזה לזה קונתרס

מלחמת מצוה

בו נפתחים חמשה שערשTEM הבלתיים ביאור רחב מנג' וראשונים בהלכה זו, גם היושבה נבואה ברבטים נוראים על המאמר הנזכר ב.המורה" שיצא להשג ולזרות דברי הרבניים האמורים. (וכופי העלה בדרכו כניסה למוקם וטקווש בו"ז)

טאת

מנחם מעדן בחריפ ני קאשער



ווארשא

טשור ברכום חתן אידן יאנקי, נאלווען 18

לפק פרת שנות

Sefor DRAS HORABONIM I MILCHEMES MICWO
w sprawie wyborów żydowskich w Palestynie.
ulożyl i wydał M. KASZER, Warszawa 1920 r.

כ"ג. דברים אמורים ברגור הקדמה.

זה נשאה תחרשים שפננו שנארן ישראל נטערו רוחות טערות בין אהינו מתרדים
שנאים בדבר הנחותו ל'אמנה הטיסות' או 'אמנה-הגבילים' שראו הגינים לפיד
שההאר והסורה גבוריות ולהלאמת היהדות של יהוי א' ולייזר באט בת כלפי
חוון וככלוי מנים, ואוֹלען החדרים טרכו פלהשתחנה בה, ואחר מהפעמתה היה שההדרות
נקבעו על פסור בחורה כליה ביל הבדל דין, וככגד זה יצאו הרובנים הנאונים שבא'
במחאה נלווה לעדר יהודת ישראל טבל ישתחמו בבחורות כאלו ביל הבדל דין. כי פרון
זמרורה אסרו לנשים להשתחף בבחורות, ובראש האסורים דסתה וגאנוטס הטערים טוּהוּי
דיסקן שלט'א ומוהאי' ז-גענטעל שלט'א וכל הרובנים החדרים, גם נסכת כליכ' ז'וּסילק
קיבוין של שטונס ת'ה מוסטלים להווארה, השיכטו על אסרו זה. וככיאר בא' ביל
טוי-זחומה לא' וזה אה הענן הטענן והבן שתקל הארזי ישראל' יאטט לדבורי
הרובנים ולא' לעצת האזונים גוד לדוחות אה הבחרות ליפן בלוי קבוצ, וכי נחמעם
יעי אחד מהטנערינט תראשיט של האזונים בא' עד שנר אוּר שעהגנון ל��ען עט
טרחיק את האלטנט הכלוי וורה סכט המערבות בעניין הבנן האומי ז'וּר.

עהה פקרוב בחערורה הסוערת העולמת באטצטראם דוש הרב טיאל טראיאוכה
להוציא קומפליה, של רגנים בא' וכמוהל סורחים וכלוי מומחים שידונו ויבורו הלה
וז'וּזיאו אץ פסק דינט בטשען שלשה מרושים. העעה ז' ערודה וכותבים אוּרוכס: האחס-
באי צויאל אבר ני הזרוח נאי' אונגו יכו לנטת גנד רוב החדרים ורובי
הרובנים שט התאנדרט להשתחפות הנשיט בבחורות וכאתה נס רוב המהוים בא'
אין דעתם גונה טבחירות אלה. אולם ז'וב לדרו (אבדיק ואוּוְיריצ'ע) אפר כי סיד
ההלבכה אין ביל איסוד בד בר, אך אם אמורים ז'ואיס בוה דרישת וחרורה
אין אונ' יגולים להטיל עלייהם אה רעננו.

זהו אונה שכעות ותמלח האכובען 'הטורי' בדורה (שאן דעוזו גונה טהטוריים
בא' שטסיגיטים עם הרובנים לאסרו השתחפות הנשיט בבחורות) להדיט טאמר ארוך טח'א
(איך סעלים לא שטלנו ולא ראיינו את טבו ז'קרו על שרה וחרורה וק' לבו'ל
על שרה ההשללה) לדון בותלה זו אם פעד דין הזרה טוחר נסיט להשתחף בבחורות,
ומכיא סעמ'י האסורים וטורה אונס טנס' זטורי הטערים וטסיק כי לא לבד שאן אסרו כה
אל' טבזונה דיא יי' הנשיט תשחפהן ותאטפנאה לדעה ולקלוי' באטט הונחרות ובכל עניין
השיכרים לשוכן זטיניה ולחסתרוותה וכאנסיט גהה ליל דבר.

בקרוא את התאמר בג'י חט לבו בקיוט ואטרתי אוּר לדור שכך עלחה כיטו'!
כל ורואה נגלות מיט בתורה טלא' נחלפה ז'להך דבר א' חיים הרישול בירז, ואן צי
שוויל לטשות, ולא עוד אלא שההדרות שטנס' היה טדרה בעם הרוח ובכם פקע
חרורים תדרט טאטרים באלא'.

אולם טסקן של הח' גניל טחאים הוּא עם היסודות של הטורי' שטעה: בס' כן אחר
העגל החדריא שנבראו ונתגרול בסנהה הגזויים הוא הא' גראומות' החדריא שאין לה שם סיוכות
כל' עם לאום כי' ישראל העתיק, טט עט קדויש אתה לא' א', וטי' כקמ' יישראל גו' אחד,
רק לאופיות ודרשה טטה' טבאות לה, זעגל זה רעד החדריא אלוי אלפם סבוי יסדראל
ויזונייה אה לבט טבאייט שטבנטים כי בעוד שוה זען לא בבר עט שלא פרשו העיניים
ב' אה רשותם לע פמי פולין דיו' סקוטה לאין סטס' צלא' נראות ולא נסכא טו' שייבערו על
פצעות-הדרות אפייה' בגדנא' וכטאי' בפראטוי' כי גדרש היה בקרוב לי' ישראל אסרו החה'ל
שכתר על כל התורה עכ'ז' בפראטיא ירא היה ליבור פי לא רעה לנחק את התקהדרו
בשתור עט עדות בני ישראל. עעה כារן נבראו העגל הוה' הא' לאוטו' החדריא נט' פסונה
ז'וּזום עט זא' נט' ישראל. עעה כារן נבראו העגל הוה' הא' לאוטו' החדריא נט' פסונה
תבושה פא' נט' הטערים ז'טני אטצעיטים הסיטו' ותירוח אה צערוי בני ישראל
(והיעה'ז טפייע) שיכולים לעבור ריל על כל התורה גולא' לטללאות כל האות זט' והזאג
בפראטיא וככמ' נחות יהורי' נלהב אם רוק יקראי א'ז לאומי' ודרבי' בלען חקורס דילאי'

דעת הרבניים.

פסק הרבניים בארץ ישראל והבד"ץ בירושלים עי"ק תז
עד השחתות הנשים בהכחות לאטפת הנבקרים.

לאחינו שלומי אמוני ישראל באהיך חיו.

נודע לנו כי למותה מה שכבר נחפרס אשתקד מאת כל גודל ירושלים חוויכ' איכור בחירות הנשים ותעורנותهن, עירין משורדים לקרה לאספה טיסלה או בשם החדר, "אספת הנוחרים", עפ' היסוד של בחירות נשים, וכן פואר להבין איך תוצאות רעות תצאנה מספה כזו הביסות בראשיתה על יסוד פרוץ פרצה נroleה בתהיך וכנתורה המרות של עם ישראל, ווסף ח'ז' ור' אונדראטוסיא בכל יסורי הוה'ק, מצאנו איפא חוכה בנפשנו לעורר את אחכ', שליטוי אומנים, שורש את אשר לפניהם לטعن אשר לא יתחכטו עמדות ולא שוחתתו ח'ז', בהגנתו היסוד וטיק של אספה הנכברים והגנו מפניים כוה, כשם באל עט ישראלי גאנן לאלקז', את מהחאננו גנד איזהו הקומץ והקטן של אינשים חפשיט הרצקים סרווח ישראל, שהעטירו את עצם, בלי דריישט עט ישראאל ובלי דריישט המטהלה יר'ה, כי' על רעד עזם בתור אפטורופס על כל ישראל להעтир לנו אספת נכברים זאת, ומונמת ניכרת ונמלת ונראית שחיינו בנינו גמור להוה'ק, אשר זיא חיינו ואורך ימינו, והוא ההלהנו נטנד העטיט, והברת ערכנן ביזור בעניי רטפלות הנארות והביבות בחופש הרהזה בכלל, זומקירות את עט ישראאל ביזור ובכלל שמירחו את הוה'ק בכל נסזונותו הקשיט וטריטים בספק אלפי אוניות גלוות, ואנחנו בתוקחו, שם השית'ית ווון אותןנו לון ולחדר בעניי רטפלות הנארות והביבות להת לנו יהוד גאנן במוקם וקרש כאשר ריחם עליינו בימי כרע המלך אשר פקד והרשאה לעזרה ונחמי' להשתROL ליישוב אהיך ברכזינו של מטהיהם הקב'ה, יהוי זה ולסלא רבר השית'ית זונאיין שתישבנו ישראל באיז' לילכת גורכו ולרבכה כהורתו ובכבודו. אולם יישוכ אהיך' בעלי תורה ומצוות לא וזה התועלת ולא וזה הקות ישראל אשר אויר חמץ לשלכת על הארמה אשר נשבע ר' לאוכזינו להת לנו ליראה אוחז ולקיטים כל חזיו וטפטיו, מצוויות ועדותיו כתקון בכל פרטיהן וורקרוקהן כאשר מרבלים אנחנו מאובחים הגרושים חור אמר רoor.

ולל כן אין לאספה הנכחים הוויא ולא לכל רהטלתו שהתקבלנה בה
שים אשר בפי ומוסרי לא בישראל לא באואה ע.

ואתם אחביי, בני אותם האבות וקדושים, אישר עמו על הר סיני
ומתקדשים בקרותה ישראל, והחולמים כדרכו, השטרו לנושאים ואל
חוותפו בבחירות אמר של אספה גגבים האמור עפ"י הותה"ק, אל תלכ'
בדרך אתם, אל תחנו יד לסת, אל תפטרו כל לסת, רעו נא כי כל ההולך
בדרכם תרי והוא מחרוק מזרני והשיה, כל דוטסן קולו לנכירות בחרובות
המן הרן מכירין בקהל שאן לו חלק בסורת וקדושת נם ישראל וכל הנורן יד

וילכוד עכור יישוב א"י ובאותה שעה יתרכז יונרך את התחרות שאליגים מודרומים כלאותיו החרישה ואינם עכרים עכורים עכור יישוב א"י לאי רוח הביניות.

ובתוקו מילויים טוו נ'ב אחר העגל הוה ועו ר' כהה מורה יוחר שהעיברין את הלאומות
כאחר בזקקי יסורי האונגאנו ולאני מספני חדר, וווחר בווי אצלם צי שאינו טורה
בלאותיות החדשיה סט' שכורר בכל החורה ר'ל, וכענעל וזה הוושנים האן לרטאות כל
טבוחיות ועל כל צער ואידר ונайл על לאנסום רוק גלאומות. וכזה היה שתקום את היוניס
ב乾坤 כי הצעיגוט הטע נ'ב מלך תאגוד פבלל עט יישראאל.

אולס אנו הדרים לא נן מוכרים ! אלא כל מי שוכר ועובד על אחר פטישיו
ההוראה בספרתיה ולא עורך אלא שלוחות נגיד הרות איננו מחייב בכלו
ע"ס דין התורה, ע"ג חולין ה', י"ג, י"ז, י"ז סימן כ' קמיה קע"ח, רוכס"ס פ"ב טה'
ע"ז ועריך ב"ט בע"ז, וכפ"ז מלהי ספה"ת פ' הימכטש טפה"ת בשיריה שבתבה אצוקות
מצוזה. לשורהה שלא להניח שם לאקיוקוטים ולא לטעניהם אבל עבוזים שכתב שוכתב ינו',
ע"כ. הרו אמי' כ' ס"ח שצאות הקדושים בחובות בה ואין בה שעות פסול ורק טקינו
שלוא להניח שם לטעניהם אקרו חביבם טאהוה לשורהה, על אהת כו"ז שצואה עלינו
שלוא להניח שם לטעניהם הבוערים. ומיציגו תהייל צבאלו לוטר עשרה הדברות כללו יוט
טפוני התינון שאטרו רוק עשרה הרבותות מן השיטוט וככלו בשאר התורה, ש"ב וכשייכ'
שאין לנו להודר ולעשות עקריות וחוששים כמו המורוחי טאהוה את הלאיות עט הרות
בחרא דראן, טפוני התינון שמוספע בעקר אחד והוא האלאות ונוספים בהרוח וופשיים
למה בונה את עכורת העזויות להעביר את גז"י מהרת. וראה מש"ב רاش-הגןוועט
רבינו סעדיה נאנן בפערו האטען וזהרעות מסארג', פ"ז. ואומנתו איננה אומה כי אם
בחורותיה", צ"כ, והוכור בחרורה אינו בכללו האותה כי אם מזאגה בז'

ואסלו בעבודות יישוב איי נסרו לסייע עז'ן דין המורה את העזינים העוברים בפרהסיא על הדת. ראה מט'ג' אחור פגוזו וישראל לנו הרמה סאות שנים סוכב בס' כל גו סי' קכ' ומחכ'ן סי' חקניט זיל. בקב' דז'ס' וששללה עירק השעה ללבת לאי' וכו' ויורר טכל טבי עון ויקיט כל מצוות הנוגנות בה שאמ' תחא' יעל' ווירען היבירות שחתאו שם מכחון הארץ כי ה'א דרוש אותה תמי'ו. עוני'ה' כה והצחחו חמד' ואנו דומה המודר נטולות בפלטן לזרד חון לפלאין' וזהו ארכ' אוכלה ישבנה ובן נמי ולא תקי' הארץ וננו' לוי' שעיה טקיה עוכרי' עכורה' וכו' ואוותם שלולים לשם וויזים נוהגנה בה קלחה בראש וכבחותם לתחוקותם צמה קורא' גני' עלייה והכוון ותפלתו את ארץ' סי' בקס' ואית טרכט' וטוס' חצוי', עיל': מי לא יאחותם לאות איך האון הקורוט הוה ראה ברוח קדשו הבהיר עוז' לטני' יוחר מחטש סאות שנ' או אשר נזהה נתקיים טבא' ביטנו אלה שפלוותם לאם לעקרו על כל התוויה בפודסיא' (טם ותולות) המשעיבות הזה כבר נשפטו בימים אלו, השית' יומט).

ארכנס הטעותים אינס וויזיט לדרען זלשטעט טאטמריס באלה, ואצלם הלאוטה
היא עולה על נבי גולך וכוננו כולם. — וכן נניון האלה הוואת סק בעל העומר
ב-הטורקי" להלבה פוצר האלאוטה שדי כה להטן או הרה על צדה ומצא את מקומו
היאות בטהורוי. וכאשר שטעה השאלה עוטות כהה מחרש עיל' הדרק, ולפעין שלא
ישעה הקורא חטאים את האטאר הניל' ויחסוב כלבו שאכאת פוצר הרין אין כוה איסור
רק טרת חסירות הווא, ומזה הוא הרוש של החדרין, אמרוי לא עט לחשוח עתה עט
לדבר להטיר מסחול טהורהם ולהזראות לאני העולם שעתו ואינו יוציא העוצמים שהוו לו
לבכל האחורי ב-הטורקי" (הכז"ח חיים טשרנובין) כמעט בכל שורה וצורה; גם להוכיח
ברויות ברורות (ולא באחוי בהן כטוטולום ארוכים כי אקס' רק ברכירז צפויים וטוטושים)
אנסק ורביגט הנאנים הכך כדי שריין וקיין בכל חוף וווען.

לבחרה זו, הרים נוטב וחומר על עצמו שאין לו מחלוקת בתורת ישראל והרין הי' נבל מרים ור' רטה בתורת משה, והתורה אמורה (בטרכר פ' 2) והגפיש אשר עיטה ניר רטה מן האורה ומן הנר ונוי כי דבר ה' בוה ואת פצחו הדר נוי, ר' ל. ושותע לנו ישכן כה ושהן טפה רעה.

ואנו מקים להשיה, אשר לא יודה בסנו נדח, כי גם חתמי עכט יפקחו עיניהם לראות נוכחה ולהכיר באור עולם של חזהך ויושכו כולם בתשוכה שיבת, ויעשו אונורה אתה לעשות רצון השיח ולעכבר בלבב שלם, ומלאה הארץ רעה את ה' וארכתנו טורה תצמה נצימות קרון לנין רוד רוח אפינו משיח ה' שהגלה בכ'א. בשתירת הסתחים ופצעים לישועה קרובה, לשעת אמת ואבינה חסר ורוחטס, לישועה עלטמים.

הבעיה בהריש הגולה, ניטן התהיף לביע, בהשולם עה'ק חביבא.

אם יצחן ירוחם בהגאון ההיסטורי מודה טשה יהושע והודיה ליב איזיל דיסקון:

אם יוסף חיים זאגענפעלד.

אם משה נחום ואלענשטיין.

אם מרdeckי ליב רזביין.

אם יצחן בטורייא ויל פרענקלע.

(בריצ' לכל מקלה האשכנזים).

החלמת ג' אספת רבני איי.

באספה הכלילית של רבני ארין ישראל, מכל הערות שהויה בירושלים ביום ד' כי ניטן תר"פ, החלט שם עייף של השתפות הנשים בבחירותם בטו שנתקבל בוגעד הומני הוא גנד רת טה והודית, גנד רוח האוסה בכלל, וכי שלא יוסר החוש השה לא ישתתף שום איש טכשרוי ישראל באספת הנבחרים, וכן החלטת רוכב ריקק נטמת נתן אוועבראך, דור טיקין, ד' (ראכיד ריקק, זחק צבי רבלין, מנטס נתן אוועבראך, דור טיקין, ד' (ראכיד ריקק טערביט) הרב יוסף חיים כהן. (ראש המכמי ארץ) הרב שאול חיים דאוין הכהן. (ראש המכמי ההיימנים) ורב שלום אלשיך. (ראש המכמי הבוכארים) דרב אלר罕 הלמרי אטינוף. (עווד מחכמי יעד לרבניים שכירושלים אשכנזים) דרבנים: אהרן שלמה מושיל טאנר, אברהם טשה לוין. אשר זסטאן, אכרדום משה קאנזענגלגנוביגען טנהל ישיבת ציון, אל' ראמ שובי, ברוך פרידענעכער, גרשון ליפרוות דובער עפטעין, דור בהר', דוש שוד הירשכום, וrho אפרים עפטעין טנהל ישיבת התורה חיים, חיים יודעה ליב אערבעך טנהל ישיבת שער השטיט, יוסף בנימין טענובניכן שובי, יעקב אשר הלוי גראיעסקי, ישראל פורת טנהל תחת ישיבות של פוקאים פקפי' אמד, יעקב יוסף ויטטראזטנקן ז'זח אערבעך, משה ליב בערנין-שטיטין, משה פרוינקלטאל, משה גאלטמאן, מענדל נאה, מאיר ארלער טנהל חיות ישיבת חי' שעט; טרכוי דור לעוין, צבי הכהנא ספריא. שמחה בונט ווערגער, שלמה אהרן ווערטהייטער, שלמה טנחים ווינטראוב. עוד מחכמי יעד לרבניים שבירושלים ספרדיות) לרבניים: אכרדום בגיןו, אכרדום עדט, אכרדום עווואל, אכרדום אלנדראף, אל'הו אגט, אליהו אלעננט, בן ציון אפלקצער, בן ציון פונגןטן, בן ציון חון, ז'דר קאפה. ז'ודראל סורנאגה, חנינה נבריאל שבתי, חיים פירדו, חיים אלעראך, יעקב ליטו, יוסף ידר הלווי, יוסף הלווי טטנרייה, יהורה הבשיט, לי חדרן.

אספה דרבנה ולא יה' לה יפי כה לאומי כללי:

(ה' זכורה מנעה נפשה עמוקה שלא תוכל להכנע טפנ' כל כה. אם יתכטל וסעה הוה, או יוי' לאספה צבון לאומי כללי.)

ואם לא יתכטל וסעה הוה, הרי וה גרום שתויה האספה נחשבת רק בתור אספה של טפנ' ולא יה' לה יפי כה לאומי כללי.

דעת ורבנן

ב) אספה ורבנן מודיעת את החלטתה שאטפה ובכחות המתחבנה לחירות אין לה שם יפי כה בכל עין ה' גונע לענייני קריש יד'ת, לא בטובן הטרשי ולא בטבן הצעורי ולא בטובן הלאומי הכללי. כי הנהלו כל ענייני קרש וות' היא טורה דרכ' בורי ההנהלה הכללית של ועד לרבניים דרכ' לדי' של ארץ ישראל.

הנני לאשר שכ' האמור בוה, מחלט עט האספה וגנו.

ולראי' בעיה הק' אברהム יצחן הבחן קוק.

עובד עכורת הקרש על ארטוח הקרע הזונה פעה'ק ירו' של'ם הובכ'א.

ואלה הטע ורבנן אשר לקחו חלק באספה הכליל והמלטו על הדוחלה: (נשלוא'ה הכבור) הרב חיים ט' אלישר, ראש ובני הטערים. דרכ' לפמאן דוד שוואקס, ראכיד אשכנזים חסדים. — (סננים) הרב צבי פהט ערואק, אב"ד אשכנזים פרושים. טנהל תחת ישיבת עין חיט. (מנהלה האספה) הרב יהואל טיכל טיקאצנסקי. טנהל מטה' וויל, חכם באשי ביפו. — (טומכין) הרב שמואל אהרן נבר. — וכרכ'ז הטערים) הרב דוד פאפו, דרב אכרדום פילוטוף. הרב יוסף מ'וי. — (כר'ץ אשכנזים פרושים) הרבניים: יהונה ראם, יוסף גרשון הורווין ט'ז ומנהל הישיבה כס'ש. — (כרכ'ץ אשכנזים חסרים) ורבנן: פישל בעונשטיין, זאב מנצערן, — (הרבניים מורי הורואו) ורבנן: יהיאל מיל הורוויז. יעקב משה ורלט, — (הרבניים מורי הורואו) ורבנן: אהרן שלמה מושיל טאנר, אל' ראמ שובי, ז'זח צבי רבלין, מנטס נתן אוועבראך, דור טיקין. — (ראכיד ריקק טערביט) הרב יוסט, הכהן. (ראש המכמי ארץ) הרב שאול חיים דאוין הכהן. (ראש המכמי ההיימנים) ורב שלום אלשיך. (ראש המכמי הבוכארים) דרב אלר罕 הלמרי אטינוף. (עווד מחכמי יעד לרבניים שכירושלים אשכנזים) ורבנים: אהרן שלמה מושיל טאנר, אברהם טשה לוין. אשר זסטאן, אכרדום משה קאנזענגלגנוביגען טנהל ישיבת ציון, אל' ראמ שובי, ברוך פרידענעכער, גרשון ליפרוות דובער עפטעין, דור בהר', דוש שוד הירשכום, וrho אפרים עפטעין טנהל ישיבת תורה חיים, חיים יודעה ליב אערבעך טנהל ישיבת שער השטיט, יוסף בנימין טענובניכן שובי, יעקב אשר הלוי גראיעסקי, ישראל פורת טנהל תחת ישיבות של פוקאים פקפי' אמד, יעקב יוסף ויטטראזטנקן ז'זח אערבעך, משה ליב בערנין-שטיטין, משה פרוינקלטאל, משה גאלטמאן, מענדל נאה, מאיר ארלער טנהל חיות ישיבת חי' שעט; טרכוי דור לעוין, צבי הכהנא ספריא. שמחה בונט ווערגער, שלמה אהרן ווערטהייטער, שלמה טנחים ווינטראוב. עוד מחכמי יעד לרבניים שבירושלים ספרדיות) לרבניים: אכרדום בגיןו, אכרדום עדט, אכרדום עווואל, אכרדום אלנדראף, אל'הו אגט, אליהו אלעננט, בן ציון אפלקצער, בן ציון פונגןטן, בן ציון חון, ז'דר קאפה. ז'ודראל סורנאגה, חנינה נבריאל שבתי, חיים פירדו, חיים אלעראך, יעקב ליטו, יוסף ידר הלווי, יוסף הלווי טטנרייה, יהורה הבשיט, לי חדרן.

טרכוי טויחם, טair אלגראף, נחמן אנגל, רפאל הכהן שאקו, רחמייך ביווסט, שלום הדריא, שטעון אשרייך, שמאל פאדרו, — (טוף) ררבניש יוסף הלו ראביך, שניור טלאגס רב לחסידים, יהורה לב פיטשאן דראש לטבה והטוהר, משה אוטשוגטקן. (טרכובות) הרב יהושע העשיל מרגנולוּת (טכטבוּת) הרב משה קליינס רב ואביב, — (טיפה) הרב בירך מאירקנס רב ואביב. (טפייה) חיים שיב, — (ואלה הרבנן אשר לשבת דמאירועה האהרוגנים לא יכולו לעמוד את השתפותם ע"י טלרטם) רבני חברון, רבני צפת, רבני הספרדים מטבריה, הרב מראון לציון, הרב מעקרון, הרב טוכרון יעקב.

תשובות הרב הנאון המפזרם מאסטרואוא (פולין) שליט'א (טפלנים אבריך דוואהרט)

ב"ה יומ א' איה שיט הריש לפ"ק אסטרואוע.
כבוד הרה"ג מנהלי, אגודת קלומי אמוני ישראלי שיחי' וברכה.
טבתכם השנהו ובו העלה פה, ירושל'ע[פרעסע], נו' 12 אשר בר כותב ה-
טרכוביץ פאמיר, לשאלת בחרות הלגים', ואם אטמנ עור לא נשלם המתארט.
ט"ס טראש דכרייז ניכר אנה פניו מועזרות בעין זה, ובקהלט טבני לח'ר
בעין זה להלכה. והנה טרם שאכחים בוה ח'ר, — עיר את אוניכס שטצ'ר
השומ'ה ח' טרכוביץ אין לך לפחות כלום, כי בדור הרבנן שדברו לא יפעלו
כלל עליך איש ירא וחרד לדבר ה' גלhorothו, כי דכרייז דכרייז בורות ורכבי
טניות ומקר משות ונכаш זיאו. והגנו להתקיק איה ורכרים לדגנטא.
בראש דכרייז כח'בויל, ולפ' ז' לא הרוי שאלוות טדי' ניות.
כה' ר' סתת שאלות של איסור וחומר שבל מורה והורה פוק על פי
ראות עינוי, אלא בכל שאלה ושאללה צריך לשקל ע"ד בטה האיסור
שבבדר מציד הרת טכרייע כנידר הצורך שבד בדר מציד
דרישת המדיינה, כי לפערטיים טה' שאסור ליחירס
הזהר לרבייט, נגנון: קרבענות צבור שדוחים השבת
והטומאה וקרבענות ייחיר אינס דוחים את השבת ואת
החסומה, ולפיכן אין הברעה וונונגנא אלא לכיד גנול שעומר בראש
החסומה, העתקתי כל לשונו להראות שרווא סכער שטה.
רקע ז' וטומאה הוא טפאת שרישת ומרינה דוחה עינוי ורות, ולכון יש
הכרל בין ריבים לח'ר. וזהה סלבר שהרבנים דם דכרייז בורות, שאין
חוליך כלל בין קרבענות צבור לקרבן יהוד בעין רחיטת שבת וטומאה כי אם
הלי עקר בקרבן אשר קבוע לו זמן שאו אפילו קרבן יהוד דוחה שבת, כמו
חייב כה'ז ופ'ו ואילו של אהרן, וכן להיפך פר ושריר של ע"ז ופר העלם.
רבך של צנור בינו דין קנווע לדט ומון א"ד שבת וטומאה, וזה מכואר לכל

דעת הרבנן

בר כי רב, ולבך ואת למטר רענן קרכנות זכור שוחנן את השכת הי' — דבר
צ'ו' חיקון וטורייה ולמלמד טה שעין חיקון "טורייה" קדרם להorth, — דבר
זה, למדר סכת רבי ה' ואלהוויס שוחלהן כן באסתה בראשויג טמעס וזה
לדוחות את השכת ליום וראשון יונן כי עניין הטורייה דוחין עניין הדת, ולמד
אות טרכובות שוחנן שבת במרקש ש' עניין טורייה עניין מדרוי, כתו טפנואר בארכות
בוטסרים שנוחבוי נטיס הום אוותה תחלוכת האספה הגיל, ועי' בספר
טנתה קנאות להרצ'ח זיל, וכן' חוליות הרפרנסציאן הדתית לה' בערגנעלר
ווראו שדרבי ה' טרכוביץ לוקחו מס'ם. ובמוח זיין טה חלה לטעה בענין
לליך בעקבות ה' האלדויס בוה', וכטח זיין טה חלה לטעה בענין
חלה שבת בטלאכות דאלאויה ב' אריך ישראל' אשר וט וויזים לבנות, אך
ואות' בוחראי אין עוד מחלת אצלו. אם לדוחות את השכת ליום א' או ליום ו'
בטבנעם רוב הטורייה שם, ואלו יניח את הפטק הויה שיתכבר ע' ב' הדרול
шибולין דם. — והוא חי' טה בין התופשים הווקים לרבנן העזירים, החפש
הגנול ה' מאקס נורדי אמר כי רצונו שיבנה יושבאל' וויסנדרין יושבו לאיתנס.
והוא יה' דואשון ש'ויה' נדון הדקילה על חילול שבת, ג'רב צער' אוטר
למדר טרכובות שוחנן את השכת שענן טורייה דוחה את השכת. ועי'
ברטביס סוף האלכות שבת מס' בענן חומר איסור שנת וורי בוה' לראות מגפת
פני האנשיט האלה. — עור בהב ה' טרכוביץ בויל: 'אף הבל טעה מריה
הטנה. כל טיע' שהווע' נישט פטורות', אינו כל נגור בכל תורה כולה,
כפה'ג בענין וזה פטשטעס 'כל תורה כולה' אפשר להעטך כל זה: בנטאות
טרכוביץ שחוון מיטל על כל האומה, כלומר שהזוכר כלו' חיב' בון.
לאומית שחוון מיטל על כל האומה, כלומר שהזוכר בהן באנש אפלין
וביחור בשתן געשות פטני' וקורנות הטוריים נשים חיבות בהן באנש אפלין
כשון טיע' שהווע' ליטל, מצוזה והקהלה', שמתה האג', טיצה כפחה', טקרא
מנילה', ג'ר חונכה' וכדotta, ולא פטרו את הנשים מן טיע' שהווע' אלא
בנטאות פרטאות שחוון מיטל על היזיר לבוז ברכרים שב'א' למקס' לפי'
שהחוון הטפעתי' הדטול עליון דוחה היזיר, הדת', אבל החוץ, הלאומי'
נדול מהחוון הטפעתי' ולפיכך האחדרן גווחה פטני' דראשו', ע'בל'.

טשוחק היהוי ליש' כוונת ה' טרכוביץ, באמור, כנראה טטטטעס
בל תורה כולה', על איה תורה בון? האם באמת וקוף בעינו בוה'
את כל תורה כולה שבכח' ושבע' ? זיירען דבורי הטוי' ה' ראש הענה
שכבה'ג בא להראות כל דזוקא ולא דרכו כובלן ולמד את הכלל הנפלא הוה
של האלאות גוזלה טהרות, וכן' הוה נרואה בשייל חובה המשפחתי שיש
על האשה ולא הלאומית, או' כוון בוה' להכרייל לכל תורה כולה של רבינו
אשר מותם שאב דבוי וויהו' כמו' ווים' ניגער' קראטאיל' וכו'יב' —
כי בחרהנו ذקורה שביב' ושבע' לא מזאתי בשום איפן יסוד לדרכים
הוריט ודריט האלה.

הנה ראש דכרייז בטעות הקראל, שחשב אותה למזאה לאופיה ולכון
נתוויכו בה הגשים. מהה דכרייז בירות. א' הלא נס הטע חיבין בנטאות.

או, וזה פשוט דבר נרנבר שמניחיבו. נס התינוקות לא יתבן, לפחות נשים. ב) מצוות החקלא אינה חובה על כלל האומה רק על אוחן טירואל שבאו לקיום מצוות ראייה, אמנם לבוא לירושלים ביחס בלבד מוצות וקדול לא סענו חוויב בשום מקום. ג) כי אם כל'ה פ' ברור אותן א' דוח שגנטו ישראל בנסיבות השכיבית נשמה הקלה טפנ' שעתה מתחילה ישראלי לשוב לחירות הטבעים להרשות ולורווע ב: דות, שלא ירדמו בכלבם כי בשנים האלה בהפרנסת טפעשה ירידת ובכתם ועצץ ירים יעשו את החיל הה, להאה יקרה המלך לפניו משנה ההורא להת לבבם אה הדבורה האמורית כי ארץ ישראל היא ארץ אשר עזני הי' בה תמיד, וכי רק עיי' התורה והמצוות יבוא טבר בעתו והארותה תון יבוליה כמו שספרוש במשנה תורה. ד) אם ווי' ניזען אמת בלבו דיי' רואה טהייתה כל בינו במצוות ראיי'. שפטוות הגשים אף כי זה מוכם מכל טפרשי תורה שלכלך גודל קידושת מעזה ו אישר מתקשו ישראל בעלותם להראות בריגל מלבד ואת הוא עזין לאומי נשגב ונעלא להיות כל ישראל יחד כברכו אחר וכוסה עטלה וטרכו יוכבם ומכלו ישראלי לבטל מעזה זו כדי לחלק את האומה, ואך על פיכ פטורה התורה את הנשים מהוב מעזה זו, האם אין זה מתרה טבאות להבלל שוטזיא? וזהו נובל להאמין שכוכבו לחשב מצוות הקהל שחויכות בה הגשים שכח במצוות ראיי' שמכואר שם תורה הקוזשה. וואן את נפשי להאריך בזה ברברי ירושלמי ריש חינה ובפולנות רשי' ווועס' בעזין ראיית פנים בנשיות כי ואת בדור וטוסכם מrangleל כי אין הנשים חייבות לעלות לירושלם לקים מצוות ראיי'.

עד הביא שחתה החג ומזה בפסח. והגה במצוות שחתה וגג הכריע בין זרים גדרולס בין הרטב'ס ויל והראכ'ז ויל ופליעו בו להלכה אי נשים חייבות בשחתה ועיזין גב' חמוץ ישראלי שכיארטוי על נבן דעת הריטים ויל בויה עעה דעת תולה שאין לפלור טחפלין ל'יא' במצוות דלהיג רק לעל נוינו, משאכ' מצוות שחתה אין לפלור טחפלין לפטור נשם, ווועס' מצה בפסח והוא מזר הקיש לאו דחטץ מכואר בטחחים ד'מג וועי' בתשפתא ליטחטס פ'ג גראה לאכורה לרישי' ונסיך גפער דשאת ה'ה מצה אך בש'ס מבואר דריש לא פלגן בא' על פסח ולא על מצה. ובאמת' טח עינוי מריאות שאם במצוות צער שהוא גראה לרישי' ונסיך גפער דשאת ה'ה מצה ג'כ' מצאה לאומית וסההוריית כטפורייש בחורה'ק למטען ירש דורותיכם ווועס'. גורע כי בחזרה על משניות מתעורתי על רבינו וקרוש מסדר והמשנה טפנ' מה השטיט במשנה דינשים חייבות במצוות ולא נמצאocr כר לה במשנה, אמנם פטור וטוכה מוביל במשנה וכן פטור רלווב לא מוכיר כי אבדך אגב במשנה דטකלה אשא טיר בנה ומיר בעלה, וכן בשופר וכמנילה לא נוכר במשנה כל' טנישים כי אם בתחשפה ד'ה וטנילה, וכן חיזבא רפסה במשנה לא נמצא במשנה טפורייש, וטה דטניאר בפסחים ר'פ' האשא אין ראי' שחויכות בפסחים, לבך או נימא דרבאיין בר חיזבא לייכא איסור שלא למניין ווועס' לי' ורבבה ורבבים בכירור עניינים אלו ואכ'ט). הכל' שדרנבר בדור שלך רבבי חילמות הפטה

רעות ודברים

11

וآن כורא להאריך נסם ולזראות נטולן, כי כל הלומר כתה'ק יראה שבבל מזויה ומזויה יש לטoor טקרה אם לפטור את הנשים או לחויב גוון, וואן גפ'ם כל'ן בין טזזה דתיה או לאומית. — וככלל אין הלאומיות והראיות נברלה או טו' כל'ן, ווועס' מזויה עשה והפלין וציצית דם דתיה ולייטיה כאותה וכטפורייש בחרה'ק ואעפ' נשים פטרות. ועהה הנני בא אל עיקר מטרת מאמי', והיא: בשאלת הבחדה לנטים חן לכחים וווען להבנד. א) וגיה מטרת האשא כמו שמנואר בחרה'ק עראה שעיקר חכלייה להוות עקרת הבית ולהוות צופי הילכות ביתה ולניבל את הבנים שיחיו בדוראים ושלמים עס' הי' ותורהו, וראה נא במתן תורה טראן דקוביה ביתה יעקב ובכטלחה טובא ברשי' ויל אל הנשים, והראת שכאותה דיוו נכוונם לששתה ייטים אל תנשו אל אשה שעיקרו נאמר ורק לאורה לניטים שליא ההיינא פולטה, לא נצטו הנשים בוה כו' אם האנשים, והוא מטעם זה כי עיקר שווי הנשים צרכות להוות טהורות בקבלת התורה הקדושה והיה דק. מטא'ה הדר הנולד מוט שיווה בקדושה ובכטורה, ליאו' הוותה האורה דק על הוכרים שראו שחיה'נה נשוחיתם טהורות בקבלת התורה, כי זה עיקר הורישה סבונות ישראלי להוות לאומות מרגלות עפי' זה כתה'ק, כדי שיחנוו את בניהם נ'יכ' ברוך זה. ובאמת' פשطا דנט' טוכה ד'ב' עיב' נהרא דאסיה חיינת להנק Achach'ה במטאות. ונחללה מטו' דעתה הר'ח איז' בתש' סי' ה' להוציא טרכרי רשי' ויל יכחות רף עיא' עיב' בריה' בנן' שהו אכ'ו ואמי' חוכשין בכית האס'רין ראי' בטאות טלית בנה שפרטא אותה תורה בפירוש טרא' דאותו ולא אותה טיט' ה'ר' כאחא' לאב, אבל בליהא לאכ' והחוב טיט' עליה לטול את בנה ולען טעכנתה פטח, עיין'. וועי' בנ'א' טוכה שם שגה'ער' עד' הוועס' ייטים יומא שנראה מבריריו להיפך כי מוה במק'א' ואכ'ט', וכי' לפרש וברוי רשי' ויל כו'ה הנשים חייבות ננ'ח ראי' חז' דז'ו באאות הצע, שכי' רשי' שנתקבלה וגירה רוחב'ל לטפער חוולה, זצע' מה עניין וה לער תוכה, אבנט העזין יוכן, דרגה הווינ' רצוי לעקר את וווע' ישראלי ואמרו כהנו לכל'ן על קרע השור שאין לך'ן חלק באיז', ווועס' כי עיקר דטנקן הדר הוא האם לאota נחכחמו לנוור. כי כל בחוליה תבעל לטפער חוולה, וכחוית כי אין האשא כוורת ברית אלא למי שעשה'ה כל'י, טטילא הנגר אחריו בדעתה הנperf'ות של הוועס' ותגול' את בני' בדורם. וועי' בירושלמי פ'יא רכחותה היה שטפעם והוועס' מתייחדין ביחסה חוולה. כדי שתנורו אחורי בעלה ולא אחורי הוועס', וכן כשותכלה הגויה' ושבו כנות ישראל להוות לאמא' טהרות' לנגל את בניהם ברוח והתה'ק. וועי' בכרחות יוי' עיא' הני נשי' בפה קויני' וכו', וודברים נג'ו'ס ווועו'ס לכל' מאן דרייך ווועס' בש'ס וויסקס כי זאת מטרת הנשים עפי' רוח והתה'ק.

ב) ולעומת זאת כמה שונגע לעזין דעת הבשיט, אין לעזין מצוות יון לעזין ערות, אין נשיות ברכרי חול' על פ' רוב בזירוף ענדס' וקמיס'.

טשלשות לרוב טמאות שיהי' בכלל צבור שיישו כולם הפיר בטמאה וזה טברורו² ספוגיא שם רתקשין והשתא נמי אלה מרוחה מהניינו ולא קאמר לדתטמא אשא להשליט לרוב טמאות נראת מוה דע' נשיט לא עשו זכור ואס פון בצלח הרניש בוה ו' דע' טוכרה דהמזה טמאות הי' רק נשיט והמחזה טהורום וה' רק אנשלם וה' גנד הסכרא לומר שככל פלונחת רב ושלא הוא באוף

הוונגה מורה כוכגה היה חוויל ריקס ויח' מהות קן לרילכ'ין וס' ג' נפתחים
קס דלק' פירחן וכרכ'ין לא באלגור לסתומלה פיי'יך (פי' סינדרון ב' ט' ה') וו' פ'
ווע' דמאזולר בררכ'ין וו'ן דקה דקה דקה זעה זעה נטס חד דמיין לטין ספין
טומוליה ומקרי ג'י' ספק טומוליה נרכ'י'. וו' יכונום פ'ח מוקה זדים בטין בט' ה'
דמ'ין ודריכת וו'ס עי' מלך נקסס כלוי דמיין:

ולפ"ז אין דגניות לח'י. הכרה דין וחיד יש לנו וליהכ"מ ויזהר לנו בכך
הכרית לח'ל כלה לטעמלה ס"ג ייל' בגניות לח'י. הכרה לח'ן בכם לאכליות לה'ג
כל הנקור לטומחה מחותם ודין יחו' יש לנו הכל קרמץ' רפקך כמה'ק דליהלו
חזרה הכרית לח'ק הנקור לטומחה וכן חילך גל' נין לח'ן גליהק נ'ס ולח'ן נ'ען
ח'ק נ'ס מカリעות ח'ט הנקור לעשות לח'ט פקי'ס ביז'וח'א:

לודגנטער עיר בעטשנה ברוכות פֿגּ-טֿוּן, ופֿזּ מֿאָבּ, בסוחם פֿהּ טֿוּן, חנינער צְאָמָא, סְולָה פֿבּ טֿהָ, פֿגּן טֿי, שְׁקָלִים סְאָמָגּ וּמוּזּ, יְיכָתָה צְעִיטּוּסְהָ וּמוּזּ, תְּוֹסְפָּתָא דְּרָהָה פֿבּ הְדָרָ, וּמְגַלְּהָה פֿבּ הְדָרָ, וּנוּם' פְּסָחוּן רְדָרָ עַיָּא הַכְּלָן נָאמָנוּם על בְּיעּוּר חֲטָעָן וּבוּרָי, וּסְפָקָנָה הַשְּׁמָס שֶׁם הַיְמָנוּנוּ רְבָנָן בְּרְבָּנָן וּעַיָּן בְּחֻמָּס שֶׁם. וכָּבֵר הַעִיר עַל עַנְיָן נִפְלָא הַזָּהָל בִּילְקוּט שְׁמָעוּנִי שְׁטוּאָלָא אָיָבָּרָה יְהָוָה מְרָכָבָה עַל לְבָהָל: לִמְהָ נְשָׁחָצָה הַגְּשָׁם יְמָם הַעֲכָרִים וְהַקְּטָנוּם לעַנְיָן הַמְּצָוֹת לְפִי שָׁאָן לְהָן אֶלָּא לְבּ אֶחָד שְׁנָא וְחָנָה יוּאָה מְרָכָבָה עַל לְבָהָ וּבוּרָי, תְּרִי מְכָאָר מְכָל עַנְיָן שְׁהָנָשָׁם וְעַכְדִּים וְקָטָנוֹת אֵין לְהָסָר דָּרָעָת בְּרוּרָ כְּבָבּ, ועַיָּן בְּפִי הַמְּנָא וְלַ שָּׁאָן וְצְעַט שְׁוּלָט. בְּהָן כְּבָבּ וּכְהָבָתִי טּוּה בְּמַקְאָא בְּאֲרִיכָּות לְבָרָה הַעֲנִינוּם וְאַכְמָלָ, כִּי לֹא בְּאַתְּיָה בָּהָ אֶלָּא לְהָרָדוֹת הַשְּׁקָפָה חֹזְלָ עַל הַגְּשָׁם בְּעִינֵיכְלָאָלוּ, ועַיָּן נִוְתְּנָן כְּבָבּ אֲשָׁה לְאָהָה לְאָקְגָּי וּבְרָשָׁי שֶׁם, וּבְאַהֲיָחָ פּוּ וּשְׁלָחָ לְהָהָכָבּ, וּרְאוֹה אֲהָה פְּלָאָ בְּכְנָהְדָרִין דְּרָףּ נִיּוּ עַיָּבּ אֲשָׁחָת וּרְכָבּ אָדָה כְּהָבָבּ בְּסִי אֲנָרוֹתָא דְּבָיָרָ בְּנָנָה דְּרוֹגָן בְּעַיָּא וּכְבָרִין אַחֲרָ וּשְׁלָא בְּהַתְּרָהָה עַל פִּי אִישׁ וְלֹא עַל פִּי אֲשָׁה וְאֲפִי קְרוּבָּ. וּנְקָעָסְקָה-הָרָטָס וְלַ פְּטַטְמָלִיכִים וְתְּרִי מְכָנוֹר וְאֲפִי בְּבָגּ וְלְעַזְמָה עֲרוֹתָה וְנוֹרָה עַל פְּסָקָה-הָרָטָס וְלַ פְּטַטְמָלִיכִים וְתְּרִי מְכָנוֹר וְאֲפִי בְּבָגּ וְלְעַזְמָה עֲרוֹתָה וְנוֹרָה עַל פְּסָקָה עַיָּא אוּ קְרוּבָּ, טִימָטָא שֶׁאָהָה לְאַהֲדָה לְהָם, הַרְיָה וְהָוָיָל לְעַיְקָר שָׁאָן דָּרָעָת הַגְּשָׁם דָּרָעָת שְׁלָמָה, וּנוֹתָה דְּיָהָ לְהַתְּהָפָעָה וְלְמָרְיוֹנָה, — וְלֹאָתָא אָיָא לְסָמְךָ עַלְיָהָם. וּבְחִיָּה כְּהָבָתִי מְפָנֵי נָאָמָן לְהָ פְּתָהְוָהָקָ פּוּ וּרְאוֹה בְּאָטָה, וּתְרָא שְׁרָתָה וְנוּרָ סְצָחָק, וּבְרָשִׁי וְלַ לשְׁנָן עַיָּוּ, וּקְשָׁה טָאוֹד לְדָרָעָת הָרָטָס וְלַ רְשָׁכָם נְתְחִיבָה סִיתָה מְפָנֵי שְׁלָא הַרְגָּנוּ אַתְּ בְּן חָפּוּר אִיכְבּ וּוֹתָה שְׁרָה מְתוּיָּה לְסָפָר לְאַבְרָהָם כְּרִי שְׁיָהָ יְשֻׁמְעָלָל נִידָּן לְסִיתָה רְבִיכּ נִרְגָּשָׁ בְּעַיָּא יְעַשְּׂיָהָ קְרוּבָּ אִיךְ הַגְּשָׁם אַיְינָ נָאָפָהוּת, וְלֹאָתָה שְׁרָה חִיָּתָה לְהַגְּרָדָה רַק אַטְרָה נְרַשָּׁה אַתְּ הַאֲתָה וּנוּרָ, וְאָמָן כִּי רְשָׁכְיָא פְּלָגָן עַל רְיָעָ בָּהָ בְּפִי פְּצָזְקָה סִיטָם בְּיַיָּן שְׁרָעָסְכָרָן. וּמוֹכָרָה טּוּה דְּרִי עַסְלָ וּשְׁאָהָ לְתָעֵיד לְהָם לְקָנָ קִילָּן לְהַלְלָה וּוּיְיָשָׁרְבָּמְכִין וְאַכְמָלָ.

הן אמת שראיה ליה"א שכ' להוכיה מפרקוק לשון החינוך להרואה ויל שבסצונות טלק פ' תשע"ז כתוב כוה"ל וזהו מן התמצאות הטוטלות על הצעור בולם על הוכרים כי לודם ייאוות לעשות עניים אלה אולים במסות מינוי שופטים בתב ניב' טוויא ספצות והטוטלות על כל הצעור ולא ורך לבתוב הוכרים והכיה מהו רסל' רבסצונות מינוי שופטים נם הנשים חיותו. ולענין אין כדי בפרקוק כוה להוכיה כן טלשן החינוך והמעין בחינוך על הטרור ומצא כי טה שכולל ווין כתוב להרואה ווין וזהו שנכתב צבור במחנות רקס על וכירום דהם נקראיין צבור ונשים אין בכלל צבור ועי' בוכחים ע"ה ע"א טה צבור נבורי אף יחויד נבורי, וכונראה בענין פר העלם דבר של צבור שאין עשיית הנשים טשליטות לרוב צבור שי"ז בוגר צבור שעשו ע"פ ב"ד שיחיו הב"ר חיבימות בוגר העלם ובכר שי"ז, גורילה טו עראה דאית בפסח דסבואר נפסחים ר"פ רגניות מזרחות טשליטות לרוב וכן דניות טמאות טשליטות למחרזה שלא: לעשות פ"ש ט"ט אם היו מוחזא על טחזה טמאים וטהරוס בפ"ד אין הנשים

נשים פטוחה תזרול טאג סכוואר בחינוך בטזוזה הקרכנת העומר טזוז ש' סורה'ק שף שכח בון דבא להזכיר החרש והוא נגע כל יראאל מחייבים וישראל לחתור לטזוזה זו טאג רדק לכהוב דיק ישראל היכרים חיביכם השתרל בה ועכ' מטעם דוחה ט' שעוז וא' מכשיכ' בתעס' שאן באט התיר ונשים פטוחות ביהן (וכאמת כת' לח' א כחבענו דיל' רטעמא דהמג'ן רטוחיב נשים בספירות העומר וס' לדיאינו בכל ט' שעוז'ן דנשס פטוחות ט'יל' וטטוחת העומר הלייא בהבחאת העומר וספירת העומר בויה' דרבנן וכיו' הבחאת העומר איינו בגדר קרבן אלא להזכיר חישך בטו דס'יל' לרבעה בעיש' ולכן נס נשים ייבותו זאיד לשאר ט' שעוז' ומטיל' וחויבות נס בספירות העומר ולכנ' רטמכ'ס זיל' לשיטחו דס'יל' רטפמ'ע בויה' דאוריתא ולא תליא בהבחאת העומר היי מצוה בפ' ע פסק דנשים פטוחות מספירות העומר אך נאמת דיעקר דבר זה יומר דהיכא רתכליה המזווה הוא רק להזכיר איסור חיכת אלה אף שהיא זיין שטום זאן למוד מתפלין ייל דתלא בפלוונת האופקים ביציותם אם הויא רק ברור סתיר או בנויר מצוה בטשיך המתOMIC בשם הר' טדורש זיל' וכן במכה שחשו'ת דוחרונייט (אכט'ל בעניין זה) הכלל שלפעניד נראת עיר כטשיכ')

*) איה. יולדר נדורות למש' לנ"ת למוכחים דרכויה כיה"ה חמ"ט טל כל קלפלו ור' רען רק טל פוגרים מה'יך בחיעך מ' ח' טנולו טילען לח' לאכטן לוי עיריס לדבנה ושין קון סמלה המוטלות טל קנדור גולס*. ויוחר טל דלאשי הצעז*, וכן בע' חק' לנדערל שט טרי מוקלט והוא מון המות המוטלות טעל פאנל וועל קנדור גולס*. וכדורי סטמאות הלו הין פנדיס מלוחות כי גל נטפל חלק מהלך חטפייכ כי כבצון טל קנדור סולן ט'כ ולפונ זש גוטן וועל:

וְכֵן מִתְבָּרְעַמְתָּא בְּלִיעָן מ' לִי-בְּכִינָן בִּית-הַמְּקֹדֶשׁ אֲכִילָה וְהַלְּתָה מִן כְּתוּב
הַזָּאוֹנְלָה טַל-כְּלָדוֹת סְנַטְסָנָה-חוֹלְשָׁה דָק טָלְהָרָה מַפּוֹס דְּכוֹלָל גַּיִן
עַטְסָפָס קְרָנָה קוֹיִם וְכֵיוֹן נְקָדָנָה חֹוִת חַיִק נְכַלָּן סְגִ' נְכִינָן
לוֹסְרָה וּמְסֻלְּגָה טָלְהָרָה הַחִינָּק כָּמ' קָיִן לְעַטָּה טַעַנְתָּא כְּמַחְמָה
הַגְּזָבָל כְּמוֹ נְכִינָן כְּבִית וּכְלָלִיט, עַיְכִ'; וְגַם בְּמִזְרָחָנָה טַעַנְתָּא
הַגְּזָבָל כְּמוֹ נְכִינָן פּוֹס טַיְיכָות נָהָה, וְחַפְּעָה נְכַלָּנוּ דָלְלָה
הַגְּזָבָל כְּמוֹ נְכִינָן לְעַנְתָּא כְּמַחְמָה וְחַגְּנִיחָה כְּמַחְמָה
לְלִי יְסֻקְּנָה כְּחַיְינָךְ דְּוּגָן רַק בְּכִירִים וּוְהַחְמָה מְחוֹרָה וְחַגְּנִיחָה כְּצָפוֹן
וְזַיְלָ זַוְּגָן קָבְלָן מְלֹאת פְּטִיחָה קְמָכְיָה בְּזַוְּהָרָה לְהַן מְוֹלָת
מַחְמָה כְּלָגְגָן אֲכִילָה מְפּוֹלָס כָּמ' חַקְכִּיאָן קָלְטוֹנִיאוּ לְעוֹתָה כְּקָן חַמְדָה
וּוּסְנָתָם מְלוֹת אַזְנְכִיס דְּזַוְּנָה סְלָהָה, צִיטָוָה וּוּמִן
כְּלָוָסְרָה כְּרִי דְּגַנְוָה מְלוֹת מְחִימָה חַיִוָּה מְוֹלָל רַק טָלְהָרָה כְּסָכְכִּי
כְּמַעְטָל טַל קְלָנוֹר כְּמוֹ נְכִינָן סְכִינָה וּכְלָלִיט וּמוֹכָח מְוֹה דְּנָס נְכִינָן
קוֹמֶל

זה ואם כי ובמיהה כ' נ'יך לרבר פשט להיפך דנשים משליטה עצורה שיעשה
הפסחה בטומאה למאן רטיל נשים בראשן וחבה מס' תורה היא. ולענין רבעין
היכן בטומיה השם' ור' ויל' שלא נזכר והר' איה יזרע כטוש' ב' דנשים אין
בבוחן כ'יא טלא' יקרו טעמי שייעשו פ' ש' כיוון דראיכא רוב עוזם אבל
שיזרו נשים הכלל צבור ויעשו נס התהירוט בטומאה וזה ל'יב' בנשים טשומ
שאין גנדר צבור ויש לעין בוה בתום שם ע'יב' ר'יה וטמאן עי'יש
כברנו ראמ' ובאוור חרוש ואכט'ל בוה', עכט' בperf. העלים דברו. של צבור
עראה טבואר כן והטעם ייל' דנשים העיקר הם הלויים ברעת בעליות או אכירות
לואת אין להצטרכ' מה שעוזם רם בהוראות ב'יד'. ועי' בחינוך מציה רצית
שב' בז'יל' וווגת' בוה'ב וכו' ואם אלו הרגישו ישראל בדבר גם עליהם וכו'
הפשע ני' כל עין הבית הקדוש וכש'כ' חידין וטופין על הצבור ועל כולם
הוא מוטל עכ'יל' ולא כתוב להוציאו את הנשים ואעפ'כ' ברור הדבד' שאון הנשים
בכלין בוה ליט' אין כדעת הבש'ר והסכים עמו בח'ר רעק'א ויל' דנשות אל'
חלק בק'ץ וודאי אין נכלין בוה אך אפי' לפ'ם שהערוי האחרונים שאון ערואת
בן סמיחת הח'ס' זיהופיקום והארחי בוה בטק'א ט'ם שי'ו' מוטל עליהם
המצוה להקריב חות'ם בוראו לא יחנן לומר כן כיוון רוחה ט'ע שהו'ג' ונשים
פערחות וכי' בטק'א נרולה טו' בשם ובכ'יט' בקריות ספר: מצוות קלים שבתב
על שקלים ור'ו' גנור ט'ע שהו'ג' ואין לו מוכן אחר') אלא טשומ' והבלאות
השקלים הם לצורך קרבנות צבור וכיוון לטק'ץ נשים פטורות ר'ו' ט'ע שהו'ג'
יש לפטור מהם נט משקלים מה'ט', ויש להזכיר כן שאון כוונת הרואה' ויל'
על נקבות הרהו כתוב קי' מבני בית לטק'יש לח'וט' ובנשים אין זה קי'
ראפי' אין כדעת הר'ט ויל' דנשים חייבות בנין ביתמק' ע'יב' רס'ל דיאינו
בגנור ט'ע שהו'ג' דואצע' ראיון בון'ן כללה ט'ט כבר אנורו לן עיינן הנ' בעל
טורו אבן ויל' דרבכה'ן איטן בגנור ומ'ג' כיוון ראותה פטזו'ה של אטמול הרא
הולכת ונטשבת חמיר אל' רבעאמע' יש מן שאינו יכול לעשותה אטשער
ט'עס'ם ועי' פ'יש בוה כס' קל'ח פ' התוא איה עי'יש'. אטמנ' חות'ט ור'ו' ט'ע
שהו'ג' נבור' מניל' דנשים חייבות ברם כיוון ראיון לנו שום הכרע בוה לחיב'.
נשים בט'ע אלו ואורבתה מטה' שאן חייבות לשלקל נראה להיפך אם כן מניל'
להראיה' ויל' לטרורש קי' ועי' ראיון כוונתו על נשים כלל' ואית טרורש כי אם
מיישרא' הוכרים וסתם צבור איתן כולל נשים בטש'כ' :

*) איה . נמי כי לפטך ذרכי המכירות עפמ"ק החקנין ס"כ בזאת
זכירת ים וקוריהם כמות ומרקבי מ"ע דגון מ"ק סיג ייל ודקלייס וכל צב
צורה מרכז ווינו, בזאתם ספ"מ מכל מילנה ווילם ליל :

דעתן ורבעים

דדין הכלל והחוב לפנות דין רזרוי מינו והוינט הוא נ'כ הכלל שופט
דזרדי הלא דלא הכוון פנים במשפט רשות חוליל בספריו ולו רשותה להושב
את הדיינים רזרוי מוכואר ובchnerה שופט ורזרין הוא בגדר משפט וכיוון שאשה
אינה בגדר לעשו משפט מוטילא ואינה בגדר מצוה מניין דיינים וויב לענד'.
ודע שריאתי לזראה ויל בס' החגון בטעהו ה'ז דיני הורת גורדים
שכחוב בויל וגונתנה מצוה וו בכית בוכרים אבל לא בנקבות שאין ראויות
להחזר גורדים, עכל. ולכאורה עזיז דאגען ריל דחויא בכל דין וכיוון
דאשה פסולה לדון היה דאי להחזיר גורדים מ'ם בהתורת גורדים יש סברא
נזהלה לומר ראתה שוה בכל וחורת גורדים כיוון דזה שיכר הורת גורדים
בשלשה הדומות ילפין כנמ' גורדים עיח משוחמי חוץ דכטוב וזה הדבר ומזה
הרחקם כל ישראל היה הורת גורדים ואיך מספילא נשים דיטען כטהומי חוץ
עריכין להוות נ'כ בהתורת גורדים ועי' ברנז'ן'ל גורדים שם שחקר ל贇ן שלשה
גרומות או צרך חר דבכיר נ'כ מה'ט דרבא שני כיוון דכל הגז ראייתן
באיסור ט'יה ישן בענין התורת גורדים אמן ראה וה פלא שבחוןך אין במצוות

וחזאות היו סבה יכו ניזה הרים מונטנה לאילן נפק רוחם כבביגן
מן סכום מושבות וווסט לוויו או צללו יקוח מון וחילנו, נ"ר :
ולכלנו נו' עממים הייל נ"כ לוויו ולל' חמי' כל כסא האלט גאנטיט טולין
לאילן לוויו נזורה אקל'ם נרמץ' פ"ס פ"ס מליכס ק"ד מ"ע לאחריס' ו' עממים
אט' ולל' צללו לוויו חמד מסס ולווי ה'ג'ן שונר גאנט צ'ני' לווי' חמי', וכן מ"ע
להונר זכר טולין, נ"ד. ולל' כלל' חזות כיחד ולל' סוכיר צ'זה קל'ו' דלווי
תחמי' ושי' נסרא'ם ל'ג' מיט וכקרלה צטולין ח' ט' צ', קרי ובנומית טולין ליכ'ל
ה'ל'ו'. ולפ'ו' ייל דגבי' פ'רינ' ו' עממים כ'ין ו'ה'ל'ו' נכללן נס אגד'ס ח'ט'פ'
טהוק נני מלמח'ה 'ה'ס פ'ז' ח'זה סב' נ'ל'ו' כמ'ס ב'ל'ו' דלווי מתק' לחמד ולפ'ו' כ'ין
ג'ני טיסרכ' ויטל' הייל נס'ה נ'יל' ה'ל'ו' כמ'ס ב'ל'ו' דלווי מתק' לחמד ולפ'ו' כ'ין
ד'ב'ה'ל'ו' נכללן חמיארט' נס נצאנצ'ה בכ'ג' ז' כוועה קחין' מ' ר'ל'ו' דוועהרה
כ'מ' ע' צ'אצ'ג' הייל ד'ה'ל'ו' לוויו ולל' כרעתה סטומ' קידוץין' ל'ד'. ה'ל' גאנטיה
טולין וליכ'ל אל'ו' נס טל' גאנט'ה ח'ינה חמיארכ'. חמנס' זוכ'לט מענט'ל' טולין
ט'פער נ'ג' לח' הגאנט' ל'ט לי'יך' כ'ין ו'ה'ל' מ'ל'ה'ל' מ'ל'ה'ל' : ושי' נ'ו'
נא' קרי' מרכ' זוכ'ס מ'ס קלח'ר'וינ' נ'ו' : ומ'ץ מה'ך ד'ב'ה'ל'ו' ז'צ'ומטי' חון' ל' פרט ז'ו'ג' ו'ה'ג'ר' ל'י'יך', זאמשין ד'ס'
ה'ה'ינ'ר ו'י'ה'ל' ז'כ'נ'יה ה'ק' נ'ל'ו'ן' כ'אנ'ס' מ'ל'ו'ן' כ'אנ'ס' ה'ע'פ'ג' ח'ט'ס' ולווי' כה'ב
ווע'ג' כ'ו'ג'. וו'א'ג' נ' מוק'ט' מוק'ט'ו', מ' ס'יט צ'ל'ו' נ'ל'ל' ד'ין, ע' ברכח
ה'ס' (ונ'ג' ט'ג') צ'ל'ו' נ'ל'ל' נ'צ'ר' פ'י' ב'ו'ג'), נ'ג' צ'ל'ו' נ'ל'ו'ן' ק'ה'ל'ו'ן'
(ווע' מ' ק'), ר'ל' צ'ל'ו' ח'ל'ן' פ'טול' צ'ר' , ר'מ' צ'ל'ו' נ'צ'ר' , ווע' מ' ר'ג'י
ו'כ'י' ק'פ'ג', וט'ל'ל' צ'ל'ו' נ'ל'ו' המק'וווט' ב'ס'הס' ולווי' פ'ז' ו'ט'ונ'ג' ד'ו'ג'
א'ק'ס' ד'ב'ל'ח' ב'נ'ס' מ'ל'ו'ן' כ'אנ'ס' ח'כ' ק'ג' נ'ל'א' ז'צ'ומטי' חון' כ'ג'ל' : —

ראיון כונת דראָה זיל בוה שכח בטעזה טמיינ שופטין להויב את כל הגבור
שוויאו נכלין בוה נשים נ'כ' שאן שוט סברא לכלול בוה נשים אהדי שאינם
בגדר וין כלל וויהי אפ' בכינ' דרשו חoil בטה דרכויב באברודט למטען אשר
יז'ה וויא לעשוש זדקה וטשפֿט דיביהו לאדרקה דכבלל טשפֿט און נכלין,
ובאמת כשותחו בעין יפה בס' החיניך מצואה ריג'ן רלי' רלה' ותיד' תראה
סבוכאָר שרעשו העיקריות להלכה ראיון בגדר דינימ' בלל. ומטילא נראה דה'ה

מושל רך על הוכרים ולו סנילו ל' ב' שטוטם קרמאנ'ס נוה :
 ושו ילה' טנווה ממי' נמי' חרי' צונטוינו למחותו ורשות אל עמלק
 יהה מון קביה איזטלות 'על פטאל טול' וכענין צהנוו זיל דלא מלהת נלהו
 צראלו נכינחטס גיהן למתה לסת מלך ולכנות גרא' ביט כנמיה וולכרים ולש
 כל פזלק, וכיהנוו כי נס על כל יחיד מיזראלו 'הכרכיס' כי מושל קהיוב
 נמחוח ורנעם מן בטולס להס כי' מה ציס, טיכ', ארוי מושיקט רס'ל דמלות
 מהית טמאל מושל רך על הוכרים, ונמנית מלך כי' ניג' זתק על פוכרים
 מושל כי לאס יהות לעשות טנייס הלה', חיל' מוכרכה דנס לנגוע בית נמיה'
 סב' יהוחמן האלא מלהם רך פוכרים וגאי' עיג' נג'ו 'טרול וקיהנו
 ר-ל' בק' ורכיס ווקדים מוכחים על פה'ר :
 נפל'') גס מ' ב' גמלוט רבנו שמואל מ' פ' ל' ופרקנו גומט' ק' ב' ל' ט' סב'ו

דעת רבנים

עכ"פ הוראה כב": שבענין כלליו הון כבחורה רבת ופרנסת הקהיל וכובען עניינים כלליים הנוגעים ברוח ולחקוני האומה אין לאץ' בוה רעתה הנשים לפי דשיקות חול' שאין דעתן שלטמה והורי הון קביניס שאין להם וכותה הבחורה: נ) אמן כל זה אץ' לוון בענין וכותה בחורה. ס) אלום הוכחות להכחיש בבחורות בענינים הג' במצווף אגשיות בוה ברור לרעהו שהוא ננד דה דיהירות. ומברא לסתנה רכתבות פ' והטריד ואל יזאות שלו באכלה העוברות על רת טשה ויהרויות וכו' ואיזו דת יהודית יוצאת וראשה פרוע: מטווה בשוק ומוכרת עם כל אוטם. ואני מתפללא על הלאומיטים הלא אומרים בפירוש כי רויצים בכל עוז להחיזק בטה שהוא בעצם וזה ישראל, והאם איןם מבדים שכבודה כת מלך פינטה, הרוא רוח יהודאל אשר מאה והפראה בהי' אלטשחה ותודהה, ועור בהיות ישראל במצרים אמרו חול' אלה והיה והופסחה הכל, כלטמה וה חותרים נכל עוז להוציא את הנשים לרשות הרובים ולערב אותן עט' אガשיטים. (וררך צחות אטרכוי תמייר על אסכת היזונים). שותערכו אגשיטים גאנטש יוד, כי כל כונתם לדראות ביטול החטוב כל כבורה כת מלך פנימה שאערץ בטל ההייר וטלאבי ולא טמאבית, ואין הוחר לטלכות בית דוד חי', שאיב' מוכרים לככוש אה' הארץ עיי' הפוליטיקא שלוט כי אין מיטה לשישראל חז'ו כטאמרי וזרצל ונוראי חמד כי אך בנו עירחנון). אמן אודנו והטודחים, אשר נטנו כמותם מצפים לביאת משיחנו ואשר יורעים יותר כי ואה יסוד מלכות בית דוד. אך יצאו לפזרן גדר הגזינוות של בנות ישראל אשר ואה דודחה תפארתנו מאה היינו לני, ואך בוכות נשים זדקיות נגאל אכורהינו טפערדים ונס עתה ונקיי כי אם נחויק בטורת חי' המשפה, וננרדל את בזינו וכונתוינו כדרכי הזרה והיראה בוה נושא תשועה עולמים.

אות זה ראייתי להסביר לך כפי חזר בunningת אלה ואקורה כי ישפיק לאגושים הרוזים לדעת האמת וכי שלבו חלק מהאננו אין אחריו עליון ובזה יהורי' שלוט' וברכו בכאי' היראה ונפש המזפה לייד' וכי אמר לעולמו ר' שטמר לאזרתינו ר' וגוכה לראות בנחותה ציון ירושלים בכ'א.

מAIR הN רפאל ברהיל וL.

ב) עוד מהרב הגאון הניל.

ביה א' של עשרה פר' פה אסתראב י' צ'ו'.
כבוד אהובי יורי יקורי הרב ההייב' ז'ת רענן מרגן חריך
קנקן חדרש מלא ונורוש מן הרישן וחדרש ותיק וחדר כשייד
ט'ת' מונח מושך נ'ז' האנזר גוואריאן

אחדותם באחד, יקרת מטבחן בעירוף קוונטרכ, מלחה מזוהה, נכון, וריאו כל דבריך בקונטרכ והשכלת להшиб על כל דברך. טשרנוביץ נמאבו. וכאתה נאטו מאר דבריו האוכרים. הקילס חוא נכח

ש'יח כב' אחריו ט' קפ'ז והן באיסור העלאה חמוץ נט' ראה ט' חל'יט און בזות שנותג בכורדים ונקבות ווועה חיטה גודלה דסוטה הרברטים להיפך מדרבי בכל מצויה ותורה. لكن נראה עפט'ש בס' כל' חיטה בע' א'ח' בהעלאה חוץ ר' השטמ'ק בס' כירחות נ' ע'א שנאה טרכיריו ראה א'ח' בהעלאה חוץ יהוא תמותה וכובענו הסבר הרכרים עפ'יט רטכואר כירושלמי רטניליה פ'א'ה או' נשים בשירות בכתה והטעם אע'ג דגר כשר בכתה ווועו טטעם דבעצט כל ישראל דם בנדר מפלצת כהנים ורך על עכירות שבתקראש אסורה הרורה שלאלת התא הענגל זיך' דזוקא כהנים טרע אונן שום נבחרו לכוהנה בטקרש אבל בכמה נשאו בנדר כהנים אמנס נשים אינס בנדר מפלצת כהנים כלל וכן בנן אשה פסלה בכתה ועי' בס' כל'ח' פ' יתחן אוט' ב' בארכיות להטכיר בוה דרכו הנן' נפנ'ים יותה זיל ש'ב' כן ודקיא ואתם תהוו לי מפלצת כהנים' גינוי קרויש לא נאמר לנשים ומעהה ייל' דערל'הן לא נאמר האיטור דהעלאה בחוץ' דרכווקא לישראל הווכרים שהו כשרים להקייב ער כה' בכתה נאמר להט השטה האיטור רהעלאה בחוץ' טשאיכ' לנשטים דלא' דרי' להן עיענ'כ' הוכות להקייב קרבן לא באה' עליזון אורה להקייב בחוץ' ז'ב' ברשות השטמ'ק ולפ'ז' לה'ע' זס' לדבר' וחורה והותר במדבר וכטש'כ' דכשר תאוא לא אישורי לנמרוי ואס' אין במדבר היהת שוחיטה עבורה בקדושים ולא הו' נשים כשרות בשוחות קדושים אף בכתה יוא'כ' וזה דבר ר'ש'ח לא קאי על נשים וכן' נראה רוחנן' זיל' נסתפק נס בשוחות לח' אע'ג' וכטבאו לאער' חיטה נהגת שוחיטה אף' בזולין' וטטלא' שוחיטה אינה' עכורה וא'כ' נט' נשים צירכות להיות טוורות על' ש'ח' מיט' כוין רבעת הדיבור לא היו נשים נכללות באיסור זה' כוין דאו היהת שוחיטה עבורה' יהו' כטו' העלה אה'כ' זיל' דלא' נחדרש האיסור בש'ח' על הנשים' וכן' סתם הרברטים ולא' נוילה זין' אם נורגן נס' נקבות על כל פנים' וזה' דבר' שנאמר בדור' הדמבר' לא' קאי על נשים דוא' היהת שוחיטה עכורה' וא'כ' שפיר' כת'ב' והזונ' דראשה פטולה להתרת נדריטים זו'ג' טאור' ברעת הראייה זיל' ווועצא לנו' טוחה ראי' לטיטש בראש' רכני' דטיד' במתן תורה שנכחו' ישראלי להיות מפלצת כהנים' ווועוי קרויש נבחרו' הנשים' להוות ר'ק' בית יעכ' היינו' שנידלו' את' בניהן' שייזו' מוכנים' להיות מפלצת כהנים' אכל' חן' בעצמן' לא' הו' בנדר כהונה כל' שחו' ראיון' לעשות עכורה' אף' בכתה' ועי' הוט' בס' כל'ח' כט' יתרו' שם' וכט' שאלו' טלום' ירושלים' ש'ב' להעיר טג'ם' וויל' בכורות' מ'ה' ע'כ' דפשטי' להשת'ם' דלא' שיבחת' בדמקרים' איטור' דוא'כ' כוין' דאנן' נווג' אל'א בוכרם' וא'ג' דנקבה' כשרה' בכתה' א'כ' משכח'ל' איטור' איא'כ' בטקרים' נ'כ' דוד'יט' בכתה' שאסורה' אשוח' ובונה' לעכוד' ביוט' אחר' נראה' לכ'א' זס' ל' למחדא דט'יס' כט'ד' בירושלמי' דראשה' פטולה' בכתה' א'ק' יש' לדוחות' כוין' דרבתו'ק' נאמר אה'ן' ובו'ג' זוקאי' על' מסען' דציריך' כהונה' ולכ'ן מתקשין' גנט' כן' דרכנת' לא' בת' עבורה' וכט' טעריך' כהונה' ציריך' זוכ' דזוקא' גיאפ'ג' דבכתה' ויכשר' זר' נט' אשוח' כשרה' וא'ג' רצוני' להאריך' יותר' בוה' כי' כל' מגותי' בוה' להעיר' בוכר'י' הדיא'ה' זיל' בענינ'ים אלה':

21 27

דעת רבנים

בaaloo של ה' טרנובין רוכסן אונגן צ'רט ואל דרישו להר' חותה'ק

עשרה אבא להשהעה ערך באיה פרטיט טבאו בדרכו :
א) יפה כתבה בשורש א' אותו מז' שאן שום מקום לסייע של המניח
זכירולה החזינה נשים כשותם למלכות, כמו שמכואר בדורותם זיל פ' א'
טמללים היז' כיוון שנטשח דוד וכוה בכתר דמלוכה והזה רמלכות לו ולכני
הכהרים' עד עולם. ובת', שכחתי כי חורפי ע"ד מז' גאנן וברבים אמר
בעל אבנני נור זוקלקלה' זוכעת היא נופסת בס' כל' חטורה על וברט'ם אשר
עומד אני באטען הדפסתו השית' יוכן להוילן כהכחטי טעמו של דבר דלטה
גנישים אין להם שיליות כלל למלכות דהוא משום דעיקר מצות טוני מלך על
ישראל הוא שיניג המלכות. עפ' רוחותה'ק, ולואה נצווה דמלך שכחוב
לאו עוד ס'ת ושישא' אחותו הטיד' ויקרא בו כל' מיט' חייו, וכברט'ם ה' טלב'ם
פע' היז' אויה בא'ל על הסרת לבנו ובקירה הווה שנאמר ולא יסור לבבו
שלבו הוא לב כל קה' ישראל לפין ובכך רכובו בהורה יותר מסאר העם
שנאמר כל' מיט' חייו, עכ'ל. [ובגילוין הרטב'ם כתכחטי בוהיל לא מצאת]
טפרק לה לאכזרה וער' בירושלמי מהדורין פיד' היז' בוהיל והתא הרבריס קל
וחומר ומלה אם מלך כי', וכנראהו שרבינו אויל לשתחוו בוה במה שפוק
בפ' א' מה' הת' ה'ח' בעין קביעות חומן לחוב' חי' ועי' בלח'ם שם מה
שנקשה בוה טקראי' דלא ימוש', אמונם ורטב'ם זיל ס'ל דאי' מלהיעשע
שלאלו נאמר קרא רלא ימוש דהרי דינו כטיש ורטב'ם בטפ' מה' מסנה'ר'
כלכל ישראל ויש להאריך בוה ואכ'ט]. ומעתה נשים ראיין היבוט בהזה אין
להן שום שיוכות למלכות ואיד' לרירט וברורה שאינו החילת טוני יוכלו
להגען למלכות טשא' נשים אל' שום שיוכות למלכות בכל' עין טפ' שאנן
בה'ת. ועפ' ריל' שיטה וריאה' זיל בס' החינוך רסל' ונשים אין מצוית
במצוות כור רעטקל זסל' בשיטת דראים זיל בס' יואים דעיקר מצוה מה'ת
עטקל' והוא מצוות הפטולות על המלך וכל' ישראל שליחות רמלך' קעכיד
זלאות נשים דאיין שיוכות במלכות כל' איין בגדר מצוות וחירות עטקל' וכט' ש
הזכוי' זיל בהא: דכל' מילחא דראיין ליט' עביד' ליט' טשי' שליה אדם איג
ראיין כל' לא' נעשה שליח להרבך ונגריט היטה בגדר ריאו למלכות בירושה
עכ'ם משא' אשה כוון דאיינה בת'ת' איזה גנדר מלבות כל' ולכן לא נכללה
בעשו דמחיה עטקל' [וורך צחות ייל עפ'ו] טה שחתה מרנא הק' זכללה'ה
בס' אבנני נור בה' הנכורת אותן ע'ב' על הרטב'ם זיל דכבלכות שאל כתוב
טמאדר שימושים המליך' הזה זוכה לו ולכני עד עולם שרטלנות יורשה טכואר
ברכבי' ורטב'ם זיל דכבלכות שאל בחב' ולכני סתם וכורוד כתוב ולכני
זוכרים דוקא' ועייש' באית ע'ג' ט'ש' בוה אמונם לרוברט' ייל דבאמת הא
דכאנשיס' ליש' ירושה הדינו מושם כה'ת' והגה קייל' דניות איה בהפלין
איש' בוה שני טעטטס' א' מושם דורי' פיע' חז'ג' ב' טאטס' ורכחיב לטען היה
החרות' ה' בפרק ווין ראיין היבוט בחרה' ה'ת' רפטוות טפלין ורנה בטפ'ת

הלב', ואין לארם שלא נלגות צפויו לבכו בכתבו... וירעין רברוי התי' ;^{ל'}
בג', על היישר מ'אנדי ויל' ש' להיפך אך בת' ה' טשטיינובייך, נראת שא'יא
להפטר. היומן כי יוספר כי איש שכא להזות שאלת עפי רת תזרור
והלבנה ימצא עז בנטשו לחולוק על דוטס'יס' ויל' ועל כל הרשאים שכחנו
דאין טמני אשה פרנזה על האזכור שטCKER הרוברים הוא ברסטיקא ובא ד'
טשטיינוביין ויאמר שט'ס בהפקתא כי הדרשה אינה טיסורה עפ'י ההנין ולכון
צ'יל' בפסקתא מבאן שטמן אין אשה פרנזה על האזכור וטמיילא נפל פסק
הרוברים ויל' וכל הרשאים, ועפ'י הנינו הנפלא יצא לנו שרוזוקא איש-
נכרי לא יוכל לחה עליינו אבל אשה אפי' נכרי נובל לחת עליינו. ועייש-
שהואריך בוה האם אין זו הוראה להתחנות והניש של נורדיי זונבל לפרשנות
על האזכור. והטני עיל' שכחנה עי' שוחא בכל איסוף הגות, טפרים
לטיטה רית', ולא דרנישת (ל'ס. עי' בהקדמה והוראה עכ' מס' בלשון הזה) שוה
בכלל מלחה פנים בתורה שלא כהלהה, ואם נבואו חיז' לעשות ט'ס כדרשות חיל-
טה שלא נראה לנו על פי הנין נובל לעשות חיז' הוראה. ועל כן
טשטיינובייך אני מחקלא כל' כי הוא איש ש אייננו טאטין
באלחות של ה תורה הקדו שה, ונמשך בוה אחר העט
שהוא אומר שה תורה נוצרה ונפתחה ברוח העט, ויל' בס' קצוץ התלמוד
במכואו לט' רכבות (עמור איז) בהברכות והקללות שבאורות
יש אטנס למ'צוא שיוור טהוטשן הקרטון. ש.שלט
בבטים ובישראל שהטלה יש לה הקיפות פוצר עצמה
ליד'ט פיע על הכהות של טלה, אולם היהדות הדמותית
הנבראה על היהדות הטענית ונחננה להברכות והקללות
טובנן אחר. ואחווב לטוח לטרות להעתק עוד דברים ומפוחדים בספר
אשר מכולם שולט רוח אחד כי היהדות נחתת הח
אחר כן ונח עלתה על יידי הנביאים וההלווט. יותר-
טכפי טה שהיתה בתורת משה, ועל איש כוה אין להחקלא
בכלל אם עושה טים בפסקתא טה שאינו עפ'י בגין של, וכיודר (טח שלבא-
לגייטא לא גילאי) שאנט לפי הופחה רוח האנש דמדוני להזכיר את הנשים
למרינה שני'. אטנס על הרוברים שב'טורוחי', אשר ani טכיר אותם
לפאמיניס בתורה ומפורה, ועם זה אינס חט' טים' שלא לדעת.
ט'י הו 'רב בעיר' ומ珍惜ותיו על רבר הורה
והיהודים, אטפלא טה איך יכינויו לטעיהם ועוש אוטו לפום
בהלכה. בטורתה לי שכאה העת שירוא שם מ' רם ברך אחר. — ואם
באמת אין רצונם חז' לרטפח כולם הציונות החפשית רק ארכוב להעтир
הציונות על יסורי והורה הקושה, כמו שרואו בסאטירו של ורב מקטנא-
שי בגולון 'טורוחי' לתג השבעות, הלא עלידים לצעאת בנלי ננד מאטירמו

דעת רבנים

הספר רטלס מזכיר מוה דנאמנות באיטרין ראליך מוה בכך רדא'א בעין אחר בכתבי. בסגנון הרכirkת רבאווטרים אם הוא אונס נסור ליכא איטורה כל ולכנן כוון רדא'א לאען אחר שפער האמינה ותורתה כוון דלפי האמת ואמירין דהיא עאמנת אף לא חז' מטקרת לא קעכיר איטורה ולכנן נאמנה ונראה שההסר דברי רישי זיל שט'ל דע'א נאנן באיטרים הלא מכח סברא ראליך און ארט אוכל אצל חכיו ואיל אודט סומך על ביב ורוכונה כניל דלכן האמינה תורה לעיא לנשומת באיטרים כוון ומדרכו של עולם אודט אוכל אצל חכיו ואודט סומך על ביב האמינה אוותם התורה שורכו" ורכי נועם וכוון שאברה תורה שאמנוט ורי אונס הלא ולא עכיר איטורה וכפרט אם נימא שאיטורי מאכילות אף של תורה איטורי נברא דם וכט'ש הרין זיל להסביר הטעם ודנדר חל על איטורי דודוא טה'ט ואוכ' באנן ליכא איטורה כל ולכנן טפנרא דנאמנות אבל בזמנים שזריך נדר נאמנות בעזים גנים איז כל וע' הוטב בכ'.

ד) והגיה בספריו פ' נסכים איתא בוהל הכהן וחוכה אהות הכהן אין לי אלא אנשים נשים מניין חל חוכה אהות יהי' לכם גראה ונשים אין בנדור הכהן אמרם ראה זה מציאותו שהוא טהור ר' פאורי ויל' בפירושו על הפסוק שזכה בוהל הכהן וכו' נשים מניין היל' הכהן וחוכה אהות לכם ציל' ופירושו בדור דטשות רכתי בבריש פרשחא דבר אל בני ישראל טשטוע רוזא נשים ועור טרכתי אל ארץ סושבוחיכם ונור ונשים לא נתלו חלק בארכן הלך סר' ז' זכרונות נשים איין טענון נסכים הילך הרור וכחוב הכהן לרבות נשים עכל' טבואר מודבי רזרע' וסתם קרל נשים בכלל ולכארה נראת להבאי ראל' ז' לרביינו מהא דאמרין בטמור ופציד ועתון וטואב שלא יכואו בקהל ה' וזהינו שלא ישאו בת ישראל הרוי טבואר ונשים הון קרל ה' ועי' במרוש' א קיחותין רף עיב עיב ר' ר' חמשה קותלי שכ' לפוש ר' והותם ובפיצר ליש לטקי קהן בין' ורבכ' הנך וטמיות בין' קרל והפטולט כנונ טסור ושותקן ונרים בין' קרל ובכשרים כנונ' כהנים ליט' וישראלים שיר' בכל כת וכח לומר בז' קהן באומי נפש' דהינו ריש בחו' וויז' אבל פוצע ר' ר' לא' ליטקי קהן כוון ולא שיך בנקות' ובקהל רוכחים נבי' מוסב אקהן ישראל עכ' ר' טבואר בסודיש' א' לרשות פאל' שטחה ז' ר' ז' כה' הא בככל קא'.

אמנם לאחר העזון נראה עיר בՓיחות וטפתי רדקאל מפעמג נסיטס והפטיזוט
לא יבוא בקהל ה' בכלי והפסלים לכו בקהל ה' הפהווש שלא יקח אשה מבה
ישראל שהוא טקהל ה' כיון שהוא בת ישראל הרי אבוי טקהל ה' וכ"ג מכואר
בפרוש והטווים ליתונן בן עוזיאל שפטוועס בכל אלה ולא יבוא בקהל ה'
למייבח אתה טקהל עמא ד' נראה שותנייש בו לפרש ראן האשה בעצמה
בנור קל רק שריא טקהל ה' ולכארוי צלה ברערזוי לתולה הר' בפלונטה חוכ'
זהרים זיל אם סטוד מורה לישא בת גל סיידאלתן דרכותם ביכמות דרכ' פ"ד
עדר' וגקייזון דרכ' ע"ד עיב' סיל דחויב בנור קהיל ג'רים ורדרט זיל סיל דחויב
גענאנד קל בשער נראה לכאורה ופליינ' בו אס נשים דם כנור קהיל ה' ועין
ההטב ביכמות נ"ז ע"א נשוי לשונות של רצאי' וכבר דרוניש בו דג'

עירובין דף צי' מוכיח רטיכל בת שאל הנגינה חפלין וע"כ דס' ל' דלא כיעל
שזהו ג' וקשה הוא אכן ציריך להיות פעורות טוחן בתה' אין במתפלין
וע"כ דבנה שאל הי' סיל' דניות חיובות בה' ולמן חיויות בחפלין וכיון שכך
יש רווחה לנשם ברון מלכות لكن במלכות שאל כתוב הררכ'ם ויל' מהו
לכינוי משאיב' במלכות בית דור כתוב להלכה דק'יל' נשים פטורות מה' וא' ב'
שפיר כתוב הררכ'ם ויל' ולפי האטה וכוה דור רך לכינוי הוכרים', כתבתי זאת.
לפלי' להשתגע ערך'ה.

ב) ובעיר הרבר שorthफַּלְאָו כל כך הרבענים ע"ז דאי ניטה ודנשימים אינן בטלאות עב"י בירושה א"כ איך טלבו בניתה שני מדורותמנאים. נשיט וויתה: עכברם ירד החכמים לערען נראה פשוט דנהנה כי' רחובין ויל בע' וויח בקרוא דלא יסוד ינטט טיהורה דההשוגנאים חטא כוה שנתבט לטלחות טשי טעטם, א) רפסעה שוכה דור ע"ה לטלחות אין שייכות שם אויש לטלחות כי' לורען דור המלך ע"ה וכט"ש הרובכים ויל הגיל ובפיהם"ש בערך הי' כ"ה שות אחר טהעיקרים שכתרה. ב) שאין ממנים כהונים טלאות ולא הו' לדם דין טלאות וועי"ש בארכיות א"כ ייל ולחוותה והויאן עליהם שם טלאות כלל לא הקפירד אם היהינה נשים נהרות ברקון הפטשללה ואדרבה בנותיהם יליכא האיסור וככהנימה לא יהוו טלאות שנראה שוה אישור תורה שכחנים צריכים לעסוק בשלדים ורואה יהי' איך שיהי' אין לטעול מעוני שחי' לנטרו שלא על פי דין תורה נטש"ב הרובבן" ויל ולוחיכ טהה דרבוisha מותרות נשים למלוך איזורי שלל פי ר'ת לא הי' כוה ענין יוציאה כלל^{*)} כיון וויה אסטור על פי ר'ת על אכזון להחות מלך וועי' על עין קויב בר"ש ויל פ"ח רכלאים ס"א בchip הירושלמי ותוספותא פ"ב בבלאים נאנו להזכיר יותר.

*) א"ה. עי' גורמניים פ"ז נכל' מילוטים כי"ז נמי' סטטוטיר נולך ומחל' פנוי יטלול. ועי' נכפרי צופנים והוויות יג' עיל מלך קהיל' ציון כל' יטלול רוחן מלכות. ונירוקלמי טס. עיטיך... וחיל' ..

דעת הרבאים

איך בנסיבות ג' נימה דברי ווער דלפי האמת רקייל דב' אינן מוצווא עכ' י' ש-
כט' ש' והמוס' בסורה'יק וכט' דריש זיל וע' דוה אינו בנדר אכ'ו' רדי' סזואה
בפנ' עצמה ואיך א' דנסים אין מצטרפות לעשרה מה'ת מושם דאין בנדר
זונקרשי וו' אבל אמיא טזואה על קה'ש ווער דא'ג' דהא רטוטות בשלט
עכירות אל' היינו מושם דחוין רבעג' עכירות אלו אפי' בעג'� זיא' ע'כ'
ודעכם העכירה מה' חמור לבן גט נשים בכל' אך עכ' בכל' דתורה היכא
דבונומו להעכירה דבונה חולק בין פרטיא לצענעה אם כן דנסים אין בכ'ל
זונקרשי ל'ש כל' כהו זיא' וא'ג' מה מקשה הגמ' בנדרוין ע'כ' והוא
אסתר בפרטיא הי' כו'ג' רע'כ' ציל' ומוצר נ'ע לא קשייא' לי' או מטנטמא דר'ת
אל' דב'יאת עכ'ים איט' בנדר נ'ע או מטעטס אחריט' וא'ג' מה קיל' מפרטיא
ועל' ברעהו להעיר כהה ברבר חרוש דבאמת אין בכ'ל עטה זונקרשי ט'ט'
כון דאיכא נס' ק'ית' רולא' חחולו את שם קרש' כט' וו'ט' ויל' לקון' ה'ר
וראפע' באונס עוכר על הלאו רולא' חחולו ולא אמרין אינסא כפאן ולא עבר
זיא' נוי דלא קדרש השם ט'ט לא חול' השם ז'א דראורה חולא חחולו קאי
על אונס זה מוכחה לרעת וו'ט' ויל' ובין דבוח לא נאמר בני ישרא'ל שב
נשים בכ'ל וא'ג' טטלא' טוורה על קה'ש מכח הלאו ועפ'ז' ויל' דהא וו'רין
אבי' אסתיר קרע' על' הזינה היינו מושם דאייה מווהה על מ'ע' דקרו'ה'ט אל'א
דרש בזה ל'ת דחה'ש ובבה'ג' דהוי אונס ואכ'ים נס' קן ועשה בע'כ' והשעשה
איינו בנדר זה'ש. ולפ'ז' תא דראשה קרע' על' קה'ש המכ' הלאו לא טני אלא באשה דאיתא
מצווה על קה'ש כ'א על' זה'ש משא'יכ' באנש'ים אין ז'ט' כ'ין יש בו מצעה
או אכ'ים כון דטחויב לקדוש' והאט' וכשעוכר אפי' אם הוא אכ'ט אינו סקרט'
השם ורכרים אל' מוכחים לפ'ז' ה'ג' דבר טטואל ול' דנסים אין בנדר
זונקרשי. ואס' אין למ'ו' מה שאמרין ראה'ה קרע' על' לאג'ים היכא
דליך'א מעשה ויל' דוה פלנ'ה דראשיג'ים ז'ל' או באב'ם חויב למ'פ'ר נפ'יא
או דהיא רק מ'ו'ת חסידות' שוה הלייא אם נשים מצוות על קה'ש וו'וק' זו'ט' .
ווע' שראיתו כ'ס' פענחווי עה'ת פ' שמות בקאי' שם האות שפ'ר' ט'כ' בשת' ר'ו'
מצוא'ו שטמיות' זו מחוללה ונתני'ו דאמ' לא כן היאן בטח ברום לב פריצה
לצווות' לחרון הילדים הלא בכוה' יהרג' ואיז' וכו' אלא שטמיות' זו ועהה
בזה'ה ותו'אן וו'ו' שנתני'ו א'ג' מכבר לא הו' בון' זיראת א' עכ'ל מכו'ר
מדבריו רס'ל בפשיות' רנש'ים וגיט' טז'ו'ן על קה'ש אע'ג' דכתיב בני ישרא'ל
ובכל'א הו' דבנ' ישרא'ל ממיעט או ניש'ים או ניר'ים וכבר חקר הפלגי מניר'ים ויל'
לעינ' ניר'ים יש לעין מטעט אחר זונקרשי וכאן טבואר בפשיות' דאפייל' נו'ת' טז'ו'ה על
קה'ש אט'ס' רס'ל בעשה זונקרשי וכאן טבואר בפשיות' דאפייל' נו'ת' טז'ו'ה על
דרא'ה ספ'ב'א רטה' חוויה וכ'ב' הפטוקים דוה' לא תליא' כל' א' ב'ג' מצווה על
קה'ש ובעיק' קושית' פגע'ה דרי' מעד' יהוא' ב'כ' המורש'יא' ויל' ולפרעה ציה
על'ו'ן לזרוג את תילד'ים בעורות עיברים וכתחתי' מה' כ'ס' כל'ח' ווא'ן כאנ' דמקט'ז
ולהאריך יותר בזה' .

אםם העיקר נראה כוה דכ"ע טורים רנשיט בעצמן אין בוגר קול
אולם גורם זיל ס' דאם הוא כה ישראליות אע"פ שacky נר ט' ררי היה
טהור ה' כיוון דrama והוא בת ישראל הרי היה באה טהור ישראלי וכן דזוקא
כשאנזיהם גרים מותרים בכחם פסולי קותל.

אבל נשיק עצמן אין גנור קהיל דנים עם בפני עצמן ובוגר ספרי דבר' ז' שhani בספריו ופרק המקהל נפ' לרבות נקבות ראמ לא כן היה לטענה מרכזיה רבר אל כל בני ישראל תמהין טאו ר'ענ' רהרוי מפורש לעל מניא בספריו רקיא והקריב המקיר לדרות נשים דבा לרבות נשים מושם דלא ניטא דנחתמעט טבני ישראל וא' לטה לי עוד קרא דקטול עי' ציל להזפק כיון דהכא מיריו בנוכחים הבאים בפני עצמן והוא רנו ראתרכוי טקרה דלעיל אף נשים ט' הכא כיון רכוביב קREL ה'א דבנוכחים הבאים בפ' לא יתחייבו רלבם עצמו מרבית נשים יהי' איך שרי' נהאה דנסות אין בכל קהיל .
ה) ומורי רבבי ברברוי הר' פרדו ויל' שכ' ר'לךן ציריך לרבות נשים מושם דרכיב ברראש הפרשה רבר אל בני ישראל משמע דאית למעט בנות ישראל אמרתי לבאר קצת בענין זה . וזהו נודע בויה רבבי החת'ס חוויד סימן ע'ט בטיש דהיכא ריש סכרא לחלק בין אניות לנשים דרישן בני ישראל ולא בנות ישראל טשי'אכ' שאון סכרא להליך לא טמיעין טבני' ישראלי אנסם הכא בנוכחים יש לחלק בין אניות לנשים לפמ' השטגורנו דקדום חטא הענגל לא הר' ציריך נסבים כלל ולאחר חטא הענגל הזאך בקי'ז ולאחר חטא והטרגלים הזרכו טנאות ונוכחים להכשיר אף בקרבן יחו'ר איך טמכרא ה'א דנסות ולא נכללו בכ' אלו לא יהו וחיבות בנוכחים שופר ציריך קרא לרבות נשים . אמןם בגיןון רוסכ'ים אשר לי בסופ'ה מיטה'ת על מה שכחוב ורמכם' ויל' כל בית ישראלי' מצוין על קדוש השם הנהורל כתכתי בוה'ל דקרו' הריט' ויל' כלתוב כל בית ישראל לבטל הגשים שנקריאין ביה'ל דקרו' הריט' ויל' כל ביה'ת אלו נס נשים יהרגנו וא' עג' רכתי' וגדרתוי בתוך בני ישראל ואם כן ייל' ולא בנות ישראל וכ��חו'ת תשובה יוד' סי' שב' סק'ז חקר אי מצערטון לעשרה מושם הגי טעמי וקדוטו בויה' רבר שטואל ט' סי' עי'ש מס' ז' לד' לענין צירוף עשרה בשאר מצוות אם כוננו לעבוד על זה אבל לענין נשים עצמן בני' עבירות אל' חינוכה למסדר גאנשן . ויש הוכחה ברורה לה' מרכרי השם סנהדרין ערד דאייבע' לזו נס על כי'ג' או מצוות על קדרה'ש אף על גב רבתורה רתיב רק בני ישראל ומוכ'ת' דיה' ב'ג' מוחייב לטסור עצמן ועי' מושם רהרוי אכ'ויר' וכמו דראייה בנט' שם וא' נז' דפסותן לן דרב' אינו מצווה על קדרה'ש אבל נשים מצוות על קדרה'ש עג' דאין גנור ונקשתי בתוך בני ישראל ואינו מצאלהות לערבה .

איכריא דאכטוי קשה דאגן דאיינה בגיןר וונקישטי ריק טשומ ווועזיג גנדר אבוריי' איכ לטעה דספוקין בעמ' שם רה בענעה דא בערטהויסיא זונטום. דיה זאמ איראה ש' רגעגען אײ' או נימא דמעזה על קה'ש טיט היינז ריק בערטהויסיא

רשות המסים

ריצו חכמים להחזר שכנתן, נראה מות רס"ל לזריון ויל' דגמ' משיש פרוטוי ניסא צרייך עשרה בני מצואן כמס' נקיותה תורה ראליב' בלאייה אימ' דומה לקריית תיזורה בגיןן;

את זה אמרתי להעיר ברכיריך היקרים, ובכל אחשה הוויכוח כרבך שאלת בחורת הנשים למותר כי ואנשיט אשר יאמינו באמונה אוטן בר' תורה הקהות והפטורה מוכוחים להורות כי עפ"י רוח תורתנו הק' חעורת האשה רק להיות צופי ויליכות ביתה והמלך החכם סכל וודם בשירו אשח חיל אומרי נורע בשעריהם בעלה בשבתו עם וקי הארץ, כי עי אשח הדל אשר צופיה היליכו ביצה בכל העניינים על ידו והיוכל בעלה לשכנתם עם וקי הארץ בכיה המתווקקים או בזקי המשנהירין לפני דרישת חולין, אך ואית לא עליה עד הפלך החכם שהוא בעצמה תשב עם וקי הארץ כי אין ואית מתקורת האשה, וכי שהוכן באמת בחורהק בענין הפרת נוראים טאב לבתו וטכעל לאשותו מיבוריה להורות כי הגשים והו רשות אכivan או רשות בעליהן עליון ומזה שמן שנותיו ישנות על דעתם, וראתה נא בכלי יקר נס' טשטות. ונוראית טו הובתני לרעת בס' כל"ח פ' משפטים עיישי. מי שלנו פונה מאנטונינו הקורשה או שרוצה להתחאים את הרורה עם החיים בכל דיר ודור, לא וועלן כל הדוברים אשר נראה לו כור' חולין. אך בכיו' איי טסכים שתדריפת את ספרק כי רואה אכיב שאלת בחורת הנשים היא רק השאלה הריאונה וקטנה בערך לנגד השאלה הנדרות המכמתשות וכאותו להגلى בנין הארץ שידזו לבג�. ולאות נזון להעמד בסיס יסוך אך לדון בשאלות החומרות האלה אם להותאים את תנאי הבניה והגירה עפ"י רוח תורה' הקהות והפטורה, או לפצוץ את תורה' לפ' מנאי חיים,

וכבר בראשית ימי התנועה הציונית, ועוד קורט לה ביטוי מוחכני ציון כאשר תומסורה הכת בשם "בני משה" ואשר בראשה עמד אדור העם, כאשר פרנס אהיה את טattyו שהתורה צריבת שחתאים עם טליתות החזים, פנה אליו בטכתב כבוד ה' מושה יהונתן ויל מושאלקויסק שחי ניב מוחכני ציון להראות לו את פרוזת הנדר אשר אוטר לעשוות וכי ע"ז מוכרכות והזרדים לפנין אחר מלשתהך בהיכת ציון שרוב טנהלי נשים חשביט הפה ואשר יהרו בכל עוו לסתה את רען הטעשה לדם. ואו השיב לו אחר העם, כי אין כווננו לפטרמי תעשיית, אך דעתו היה דעתה פרטית שזאתה מתחפתה לפי זרכי החיסם טכלי שנרניש בענטנו שנשפטים אנתנו עם הרום. אמונם עלה בראשית הזיוירה המטשית רואים אנו את תלמידו ר' רב צער"י כי בחוקת הר דודז' להרים את חברינו מן הדת, ולשבש את התורה המוסורה להחטימה לזרמי החיסם המטורניים, והרבנן הטורחים אלו הטוכנים שבdom לקח מיט לוחן פירום ישותקים. ציריכם אנו לעופר על החטמר ולראות הנה פנידם טועדות ולבירר ועתנו כפ' שנכנן אתנו טוחהך ומור' חול', וכן כי האמת אשר הוא אדור לנימבנהו יאר על כל ישראל הקדושים אשר חפצם בארצינו הגדולה, בארץ וישראל עפי ותורה עפ' נכאי האמת ועפ' חול' כי אך

אין קיראן אותה אלא בעשרה פשיטות פרטוטי ניסא דעינו עשרה לפרכוטי ניטראן הדוא ניב שיתקרש שי' שבטים זולאות צורך עשרה ומפלא צוריך עשרה ודווקא מתחכריםداعיג דנסים חיקות בקריאת מנילה שאף הן הוי כאותו הנם מ'מת' דילכה לצורך עשרה און נשם מצערות. וה' קטניות און מצעריטים לעשרה אונמנ ראיינו באור ורועל היל' מנלה סי' שי' שכ' בוהיל' מיזה הא מפספקא לי טיל' בומנה שגנוביה עשרה אם צריכה עשרה שרווי בני טזזה נמו כל התענינים עשרה איד' הויל ואינו אל' משומס פרטוטי ניסא אף ע'פ' שאינט ביני סצונות אייכא פרטיט טובא ואס נך הוא שאיצ' בני מצאותatoi לי שפיר דלא חני מנלה שלכ'ו בהרי רווי רפרק הקורא עומר ור'ג'ן עיב' בהרי כל הנק וצאריך עשרה רהגהו כולחו עשרה בני מצאות עוביל וטכבוד מודבורי זאו'ז דטשות פרטוטי ניסא סני נס בהנק דלא בני מצאות ובנראה רסל' דגנס קטניות מצעריטים לעשרה דגשים היה בני מצאות ווש להיעז על פי זה בר' הוהו' טגעל'ה ר'ג'ן עיב' בר'ה ור'ז' שתקשו ולמה לראי טעם אחר הא עיב' ר'ז' תורה לרבה דהנא נבי שופר ולולב ליא' טעם אחר ולכארה ייל' ורכבה קרי פלני בפלגהה רב ור'א אי בומנה צוריך עשרה וכ'ק' והוויט' דבקריית התורה בשכנת כיון לצוריך עשרה רוזוק לא'ש הנזירה שבא יעכירנו איב' לר'א לא'ש נזירה שמא יעכירנו לבן צוריך ר'ז' לטעמץ אחר אונטן לדרכו שפין' לשון הר'ט ויל' פ'א טמגלה ה'ח' איינט בני מצות שפיר יש לנור שטמא יעכירנו אוף' בעשרה ולן צוריך להרען ר'ז'ם בטקרש. ווש להער קאנ' ברוקוק לשון הר'ט ויל' רמנא לי' דונפהות קירין אותה אלא ביב' עוביל והונת בטטה שחתה הראכ'ר זיל' רמנא זיר גודלה ואון איט' בנגר כפר בכיר ה' האחרוניים' פפישוט' דה'ר'ט ויל' לשיטהו דט'ל' בבני הבפרים דקרין בכיהכ'ג' שלדים וכטמ'ש הליחט שם בהלו' זוקדק מודבריה הר'ט ויל' וא'כ' כיון דיליכא עשרה הוי א'א לקרות אל' בומנה טשות וטלאל' כובנה בעשרה 'כני ארט' ויל' דליכן דקרוק דר'ט' ויל' להטס' עשרה, 'כני ארט' דראט איבא בהצערות נשותקנים עשרה ניב' קירין שלא בומנה וילענין עשרה דבקריית המגלה סני בעשרה ביב' וכבר' האווין'. אונטן מודבריה הר'י' ויל' שנטן טפע דנורין בומגה שטמא יעכינה ותתחו עלי' דלמה צוריך להה תיל' כיון רהוא רק טד'ס גנוו' שלא לקיודה בשכנת ויל' עטיט טהעיר כבור' יר'ג' הנואן טקיניק' שי' בטוף טזרו חלקת יואב' ח'ב' דלעת היוטשלמי הובא בד'ר'י' ויל' דפרוטים שלל בשכנת עושין הפשורה לאחר השבת דיט' משחה' ושמחה' בתינ' ציאת ששתחה' ביד' שיטוטים וא'כ' שבת הוי שלא בומנה כיון דאי' ליש'ק בה בשתחה' ושמחה' ליכא פרטוטי ניסא וכט'ש הדטוא' ויל' שוח כל החברל בין' בומגה שלכ'ו ואיך גורין בומגה שטמא יעכינה הא דטיא' לקריאת והטורה בשכנת וועיש' דטכח' ושמחה' ליכא פרטוטי ניסא ויל' דיאן בקיאן בקביעא דר'וחא ולן אוף' בעשרה גורין שטמא יעכינה ואיד' לקריאת והטורה בשכנת דה'וחא ורא'ז' ובעהה טשא'כ' בכריית המגלה עאג' רהוא בעשרה כיון דיאן בקיאן בקביעא דר'וחא לא'

ברוכנו וה געה בטסלה העולה בית ה' ונגילה בעוהית,
והנני יוריך הדושת' באחד'

מאיר דן רפאל ברוחיל וא.

ב. שולוי המכתב:

ראיתך מה שהערות על תשבחי. והנה אין לך לפלטן ברכבים
אלך אך עיר אורת בקצרה על אוו טרטים: א) מה שהערות בלשון הספרי
שלש מצוות נצטו ישראל בכניסה לארץ למון להם מלך ולכנות כיה הבחירה
ולהבריה ורשו של מלך וג' המצוות בכל השלווה בחזרה מטהה המ' וא'כ'
לדעת הראה' ויל' רטחיות מלך ומצוות מלך אונס על הנשים ה' בין
בית הבחירה. אם אמג' כי פה העיר כת' בוה', אך למי זה מהיא טענא
טכורה שדרעת הר'ם ויל' דנסים מצוות במניות מלך ובמחלמה כוון שפסק
מצוות לבני ברהמ'. אכן האמת אינן שלדעתי נראה דנסים אין נכללות
מצוות של צבור וכיון ש' הר'ם ויל' בס' המצוות טעה רט'יח שלשלש מצוות
אל' וה טענות הטענות על הצבור ולא לכל איש ואיש טטילא אין הגשים
נכילות במצוות אלו. וט'ם בה' בית הבחירה שאחר אנשים ואחר נשים
חיבטים לטיע במבנה היינו רק לשיע אבל במצוות בגין בית הטקטרש אין נכלילות
ועי' בהר הדורי' ש' נ' בך' דרעת וד'ר'ם ויל' טטיעם דרבנן ביהמ' הו' ט'ע
שהוז' ראיינו נהוג בלילה. וזה יש לרחות כתיש' בפניט, ועי' עוד שבתחב
ההא ש' בר'ם ויל' דחיבנות לטיע, בטמונה, רזה פשיטה דראין נ'ע' מצוות
זרקה ור' תומחים דורי' חון ראיין במצוות שלדים אף שהוא לצוין המקטרש)
זוכה' חביבן לדרך כל' הר'ם ויל' בס' המצוות שכתובה' כי היינו בגין בית
הבחירה ומצוות קע'ן מצוא טני' מלך העתק לאון הספרי שלש מצוות געטו
ישראל', אמנים במצוות קפ'יח מצוות טחיה מלך העתק לאון הספרי שלש
מצוות געטו, בני ישראל' הלא דבר הוא. ונראה טה' דהה'ם ויל' בגנות
הספרי רק על הוכרים כוון דהוא מצוות הטענות על הצבור, אמנים במצוות
על מלך כוון רלפטים שיק' נס' ביהוד' שלא נטעה בוה' דנס' נשים מצוות. لكن
העליק בוה' בשינוי לשון הספרי 'בני ישראל' להורות דרוקא בני ישראל' ולא
בנות ישראל' והוא כ' הראה' ויל' בס' החיטן. ואולי דרך הראה' ויל' נ'ב'
בלשון ס' המצוות וכן כתוב כן (ואל התמה על' שאני טרדרך כי' בלשון זה
כין שהואך'ך העתקה' מערבי', שנאמן לעלי' דמעתיק שעשה טלאכון באומנה
ובצח נס' בטקוור בלשון ערבי' ר' כחוב' בגין טלה' 'כני' טה' שלא נאסר בטל'ה'
מצוות דקורות. ועי' נמל'ם פ'יא טול' טומאת מה היר' מה שמרדרך
מלשון ור'ם ויל' בפרה'ש. ועי' עיר בס' כל'ח' פ' נח אותן ה'). **הנ'ך**

עד' י' ביר' הסכנות והזוכות טבוי' וגדי' מולין (נס' מאיות מוח'ל') ברכ' האהל
זהוא ולא הרשות' את דבריהם יען כי הנו מאיין עז' אשר יטעה בו רעה' וח' רגע
פולין' זאו' יורפסו ביה' כל דבריהם בקונוטט טווח' בבלק שי'. ונתנו דן קרי'ה לא' חשובו
אל' יען כי גבעה בה' ביאור אורך' ואשכה ברורה' כל דברי' החבירים. **המ'ול**

ג'. קונטם 'מל'חמת מצודה' ביאור דן
על פ' הגמ' ורפטוקים. שאלת השתחפות הנשים בהבחירות
לאספה המיסורה בא' העומדת בעה על הפרק,
והשנות על מאמור' של חי'א ב-הטורה' בינוי
השאלה הואה.

זהנה מחללה אבל' קעת שורי' וטעמי האסורים, ועל כל
שרש אכותוב ההשנות ש' ח' ה' ג' ומו' שיש להסביר
על דברי' ההשנות בדברים נלונים וכורדים בסיד'.

שורש א.

א) ברכבים ה' טל'ם פ'יא ה'ה אין מעמידין אשא' במלכות שני' ש'ם
השים על' מלך ולא מלכה, וכן ב' ל' ט' ש'יט'ה
ש' ב' ש'ר אל אין טמ'גין' בחם אלא איש', ע'כ'. וככמ' משנה
ובטיע' כ' רטקר הרכבים בספר', ולפנינו בספר' אתה רך להדרה' ומ'לך
ולא מלכה', אבל טף רג'וי' ורמכ'ס' וכן כל' טשיטה וכו' ליה'. אמנים
כפל'קתה' וומרתא' נג'רא' ליט' על' ה' לא תיכל לח' עיל' איש' נכרי' אהא
זהל'. איש' ולא אשא' מ'יכן ש' און' טמ'גין' אשא' פרנס'ה' על'
ה'ז' ב' ור', ע'כ'. וככראה' ויתה הנירטא' לפני' ה'ב' וו'ט'ע' גס' בטערי' כן' ז'
ולפנינו' אותה' בטערי' בעין' זה על' פסק איש' נכרי' טכא' אמונו' שאי' מטmins' פרנס'
על' הצבור' נעד' שתהא אמו' טישראל' והיינו' כטבואר' בגין' בכ'ם דר'ר' אם אין'
אמו' טישראל' אין' מטmins' אותו' לשוט' טורה', ול'ך' למ'ך' רטכ'ואר' בק'ר', רק'
משוט' תחס' טרכ'ין' כל' טשיטות לא' יהו' אל' טרכ' אח'ך'. עכ'יפ' רבר'י
הרט'ים' ו'ש' ל'ט' מ'ק'ר' ט'פורש' בפ'ט'ק'תא'.

ב) אמנים' באמת דינו של הרט'ים' נרא' דטכ'ר'ה' נס' טנ'ם' בא'ט', והוא'
בטענה' נרא' ב'ט'ם' ע'ב' ווש' ש'ר'או' לה'ן' דכ'ש' לר'ט' ופ'ס'ל' לר'ן',
דרעת' ר'ש'י' וה'ג'ן', טיר'י' כט'ט'ם' נ' ע'ט' לא'ן' אמו' טישראל' כיש' לה'ן' ד'ו'
טט'ג'ונ', ד'ו' ר'ג'ר' עד'ך' טאה' בעין' ו'ה' דרא' אשא' פס'לה' לה'ן' כטבואר'
כ'ו'ט'ל'ט'י' וכט'ל' ביאור' וגד'בר', אע'פ' אמ'ר'ן' בק'ר'ו'ן' ע'ז' ע'ב' ו'כ'מו'
טה' דאן' מט'ג'ן' את' הגר' ל'ש' טורה' רק אם אמו' טישראל' ט'ש'ם' ד'כ'ט'יב' ע'ז'

נירחבות מזוועה

מפרק אוחזך ודרשין ממוכחד שכabhängig ונור לא והי' ממוכחד שכabhängig על אותה בו"ב רטודרשו ע' יש למעט אשה דפסלה לשום שורה דבוגוראי לא נקראה מטומנוchar שכabhängig דהרי אפי' לעודות פסולה מן התורה כשי' שום שורה דעריפא טעריה דכבודאי פסולה. עיר ירושלמי קדושין פיד היה מוכא בחום בכ'ם וככ'ם פ"ח מה' מלכים נתיבים חשים עילן מלך אין לי אלא מלך מני' ללבבות שוטרי הרכבים וגנאי צדקה וסופרי דינין ומוכן ברצעה טין תיל מפרק אוחזך ונור כל שחטני עילן לא יהוה אלא טן 'הברורין שכabhängig ע"כ, עי"ש בטהיף, ואשה בודאי לא הי' טן 'הברורין שכabhängig אם כן פסולה לכל טין שרירות. ועי' בנזינותו חז'ט פ"ג מה' שכתב להרץ קשיית הקוזזה'ה טיבתו ק"ב שכ' נור דאטור למונוו' לאמת הטים והוא מרואורייתא מושם רוזהי בבל' שום תשיט. עי"ש ולפמ"ש מפעם וזה רלא הי' ממוכחד ומוכרוין שכabhängig אין נט אשה פסולה מה' שום שורה:

ז) ובאוף' פשות יש לאחיכי רינו של הרטכ'ם לפ'ט דטכואר בספרי מלך ולא מלכה וורי דCKER טמעט אטה טטלוות, ובנ'ם לא מצינו ספרות דרשא זו אך בכרכות מיט איה לא אמר ברית תורה ומלכות יצא ברית לפ' שאינו בנשים תורה ומלכות לוי שאינו לא בנשים ולא בעברים ע"כ. וורי דטכואר הרון ומלכות אינו בנשים (עי"ש במכפרשים) וכ'ט בכ'ק פ"ח. א'כ ברור כטו דרר וטמעט' והקרא מטלוות ורשו חכמים מזום תהים דפסיל לכל טין משלמות בן גמי באשה דטיעטה הקרא מטלוות נ'כ' פסולה לכל מני' משימות, ומצאו בבריטכ'א ז'ל שכווות ל' ע"א טבי' והיל כראטר בספרי מלך ולא מלכה והיה לשאר טימות ע"כ וורי דסיל' ביחסות דרים וכט' ט. שור' נט להטכ'יט ויל' בקיית ספר ש'כ' מקור זה לרביי דרים ויל' וכן כל משימות שבישראל אין טיטוין אלא איש דכין לכל שורה דרשין ליה טהרא המשים חשים ה'ג' לנין איש ולא אשה ע"כ וטיפורש בס'ש וכרבוריי דrintכ'א. גע' ברלביג' כמי עה'ת שב'. בטעם דרשת הספר מלך ולא מלכה שנטש דעתן קלות, וטעם זה שיר שבור בכל טין שרירות ראן למסר בידה מפעם זה וויס'. קיזו'ו של רבר דרין של הרטכ'ם ספרות בפסיקתא ומוכחה טפפרי וכמה מקומות בנים' ומפורש לנו נט בראטיבים:

ז) מעתה בניון השאלת שטפינו, את מותר טזר זורן לבחרו נשים לרעה לאספה היטיטה ואותל דאטור אם טהורות להשתתק בבחירותו קלפי. הנה ופנ' הראשון ברור טכל מיט לעיל דאטור פרואורייתא (כטשיל מוקצע'ה) לכהור-נישים לדעה טעם שום השם דטרכו כל טין שורה וכ'ט מני' כהה שתהיה באח נט כל יהודי אי' וכירוי אה' הה'י' לסתור בלהשאלה שיעלו בחוי' והודי ארץ ישראל פשות דאטור לפיט' וטפורש ברטכ'ם בפסיקתא ובראטיבים ומוכרוינה טכ'ם. אך זפנן השמי' אם מורהות להשתתק:

בנדורות לקלפי אינו טפורש בכל הכל' :

אמנם נראה בדור דגש בות' וט איסור מכחה טעים כט' ט. והרי הטעם שאספה ותורה טני' נט' כ' הרלביג' דהוא טעם דנים' רעתן' ק'ה' :

חישם וכו' וברשי' שט אפי' סנהורי (בר'ן הגילסא שורה) קטנה. ובנמרוא אפי' ריש כורי ריש גרגונתא (פירושי להשאלה בית השלחן עפטים שון של רבים וטפנאים שוטר שלא ישקה אויש בינו של חבירו) וכן פ' רוטכ'ם בפ' א טה' טלכים. והנה התום' בכ'ם והראטב'נים הקשו לשיטת רשי' דטכואר טם נר לדרוי טבונות טהא דטכואר בוכמות דרכא אכורי' לר' סרי' ב' ז' ומג'י בפירושי רבעכל טשומ דאמו מישראל הו' (וכריש' בפירושי רבעכל נבאים טבונים על ירושאל ואע'ן דגר בעטלא אסור למגתו פרנס על ושולאל. וורי האי בינו דאצ'ו טישראל טקרב אוחזן קריינ' כי' וכברוך פ' שלי' הו' וה' טבונה על ה'זוקים, ובא' נגיד וטזוה' ושר העזה וכמו טנהדרון עי'יש'). מוכח הא אין אומו מישראל פטול ואיב' אורך כ' רשי' דכשר לד'ם אפי' אין אומו מישראל זון דקשוא טהא דטכואר בקדושין ע' בהטא נירא דאמר אנא עברינאג' טרוראות דמתה' ואטירין עלה טשומ דאמו מישראל הא לא'ה פטול. וורטב'ן' יבotta טיה' והרטב'ן' ינטות ק'ב בתבו לפреш לרעת' רשי' דה' טשומ דטלי' דשודאות עריפי טרוני טטונות סטואס ורטמי' קצת לטול. ולפיך בעין שורה אמו מישראל א'ר וההסבר פשטוט דכל טין שרודה התלון ברעתו וברצונו של ארט' וט' שרודה ואת לשורת דטלק' בטקעת דהוא שורה ההלו' ברכזנו אפי' לעין כטה דני' הדרה, טשא'יך לפסק בד'ם אין זה שרודה כל' דאן' וה אל' כטראה ליט' נק' פסקה התורה ולא תלי' כל' בעט' רעטו' וויב' ובחרוש' הר'ן' סנהדרין ל' ז' כ' להרץ הסתירה מינכות ק'ב דטכואר זורן דן את חכיו' ר'ית' אבל לישראל אינו דן ובסנהדרין ונורה טבואר רג'ן דן. דני' טבונות דרו' ואטיר' רג'ן דן א'ז היינו לטנותו ר'ין קבוע בר'ם וכי אטירין דכשר לד'ט של גני' הייט' וווקא באקריא ובערבר. (עפ' הר'ן א'ט מה' שהקשה והריב' א' עה'ה פ' טשפטים בשם וו'ר'ם מקצי' וליל אשר תשים לפניהם למפעט עכ'ים תיפוק לי' דאפי' נר אסור לדון לישראל דנקיל' מטקרב אוחזן ע'ש', ולפ' הר'ן ניחא דורי' נר מותר לדון באקריא טשא'כ' לפני עכ'ים אסור אפי' באקריא... ל'ו'שומ' רשי' פשות ניחא דנים' רג'ן כשר. ועי' בשוח' נובי' וחו'ם ח'א' וברטב'ן' ינטות מיה' ובביב'א שם לעין שטעה, ואבטלון' ואבטל') :

הר'י טבואר דשא'ר טני' והטנווה עריפא טלון' בד'ם ונור אע'ט שמוטר לדון בד'ם אסור לטע שורה א'כ כשי' אשה דטוללה לדון בדוראי דטטוללה לשום התמן' :

ז) אולם ראה וו אנה אל לא לשיטת רשי' וכן הוא רעת' ורבינו ירומות אכ' לשיטת התום' וו'רב' ראשוניט' וכן הוא רעת' רוטכ'ם וויר'ף דאפי' לדם נר פטול לדון אם אין אומו מישראל א'כ אין זה ראה לאורה': לאך יל' לשיטות הר'א' באוטן אחור רגה בכ'ק פ'ח ע'א אל' טעה לרבען' וזה עבר כשר במלכות אסרי' ולטעריך תקשה לך' נר לר'ה' אל' א'ק מטקרב אוחזן מטוכחד' שבדוחן', א'ט יהא עבר כשר לעורות וט' ק'ח' טאה' שטפולה לעורה עי'יש'. והנה הר'ין פשטוט דגר כשר לעורות וכ'ט בכ'ט וורי' ג�א כישראל נמור לכיד אעפ'ב לעין למונוו' לשום שורה פטול טשומ דכטוב'

א' מטעם זה פשטוט ודאזרות נ' לבהרו דהרי יכול להיות שהבחנה באיש שאיו הגון ונורו יוהר טשאול הוי בוחרים אשה לרעה, והז' וזה והוא נם בן טביזה העזינום ובכורה-ס בחול' שורעים לזכותה אה הנשים בעיל' בשווי הוכחות בהחכם שהנשים שרענן קלות: הוי בנקל לדחפֶע עליון ע' אמצעות שונות שיברכו בצעינום או בכוכיהו:

שברוז בציגים או בנווהם.) ועוז רמנואר בחינוך ט' חז' ז' שנטעטינו לטנות עליינו מלך טישראל ומוצה וו נתנה להרות לטנות מלך קדש אם הרוח סכה. שגנטרן ל' וג' להעтир המלוכה ביד הוושך וכו' וזהת טן-המצוות המוטלות על הגבור כולם על הזכירים כי להם יאות לעשות עניינים באלה. ע'ב. הרי להריא שמצוות מנויים מוטלת רק על הזכרים שליהם יאות ולא לנקבות איך פשوط כמו דרישות השם טרבין כל טני טשיכות יאות הדגר רק רסתטטען אשה הנ' לעניין לטנות ה'ה בכל טני משפטה יאות הדגר רק לזכרים ולא לנקבות כי טאהה טעם שיוהה אין נימ' בין מנויות מלך או שאר טני טשיכות ז'ב:

לפ"ט רמצינו ובכזו אין דاشה הימכת בה אף לעשייה הבישר
המצויה פטלה והוא שיטה ר'ית בתג'ט הביאו הרמ"א בש"ע א"ח
ס"י ייד ט"א ריש להחות לכתלה כשיתו וועלשות הגיצה בטלת על ידי
אנשים ולא נשים (וכ"ם בחונך שפ"ז שפטני טగודים שהעש' אינה כשרה
בנשות) וטעמי כתום כל שאין בקשירה איינו בעשי' ובמניא שם דלישיטה זו
כל מצווה שאין דASHה כחויה ביהן בנון לולב יסוכה אינה רשאית לעשוהה
איך היז' בענין זה אם נון הפטני פסול באשה אף הכהר הפטני עיריך להוות
פרק באנשים ולא בנשות. ומולדב כל אלה הטעטם ברור הרבר ראם נתיר
השתרבבות גבישים בבחורות לקלפי לא יטולט שבטשך אויה וטן לא תשתתפנה
בצ' לדעה כמושן לכל בירור דלטעם בתרורה אסורה הון גם כפן השני •
ע"פ שורש א'

(ח) **עֲגֹת** אכוֹא לְדָבֵרִי בַּעַל הַמִּטְאָרֶל הַמִּשְׁנִין. וּקוֹרֶט שְׁנִכְנֹא אֶל דָבְרַיו בַּעַקְעָךְ שְׁוֹרֶשׁ וְהַאֲכֻתוֹב אַוְתָה רְכָבִים עַל הַהְקָדָמָה שֶׁל הַמִּטְאָרֶל הַגְּדוּלָה.

וּל' : רְאוֹתִים אָנוּ שְׁחַכְתָּם דָוֹתָה גְּדוֹשָׁנִים תְּהִירָה וְרָבָה אִיסְטוּסִים מִן תְּהִירָה וּכְשִׁיכָּבָשִׁים אִיסְטוּסִים מִרְוָנֶן לְצֹרֶךְ הַשְׁעָה טְפָזָם דְּרִישָׁת גְּגָנָת הַמִּרְיָה וְהַמִּחוֹרָה טְלָהָתָה בְּצָאתָה וְלֹא טְלָהָתָה צָאתָה בְּכָרָה אֶלָא אָף טְלָהָתָה הַרְוָשָׁה (צָאת יְטַב רַם הַלְּכוֹת סְלִיכִים), ע. ב'.

רחבתנו לעצמן מתרחן רעהו! טרי שמע כוותא אשר והחכמים החווינו הרבה
איסוריות כה'ית בזום מקום. ומיש טמלהמת מצווה ודרשות, לא החכמים
התבירו את זהה רך התורה בעצמה החזרה או לא אסורה מלאכת שבת באופן
הה, סטבואר בירושלמי פ"א דשבת ה"ח שנן מצינו שלא נכבשה ריחו אלא
בשכחת רכתבי ויאמר ה' וגוי כל תעשה ששח' ימים ונ' ובאים והשביעי הסובבו
שב' הגיר ונ' . ויום השבעי וההיינו שבת עיינש בטפראים. ווצפי השםועה

מלחמת מצות

למהו שקרה ערד רוחה רמיירן גטלהמת וירושת ריל אף בשכת (וכ"ז הגטבים). ובמו, שהתריו עכורה להטיק בשכת טלשן חטיר אף בשכת. וכי זהה יקרא שהחכמים התיו עכORTH בוטיק בשכת, אתסהה. וטבואר בטכלתא יתרו ובכל'ם מחליליה מות זומת וכוביט השנת שני ככשיט כדכור אחד נאמטו והוינו שטעלום לא נאסר ובמקאה כוה. וכן התורה חולה שיב'ם (ובטכלתא הרשות נזהרילן ג') יטס קרט השכת דטשור אף בשכת ייל נ'יכ דזוי בכלל שכנה אם יעמור על פלאטס) כן טילה בשכת. וכי נאמר בכל אלו שהחכמים התוו איסורים מה'ן כדי שכנועו לדמות טרעתנו לשאר עניינים. שם טלהוכיר דעתות כאלו, אלא בהוד שorthה עצמה והتورה או לא אסירה את השכת באלו. רטקומות פפוש, או שהיה לנטקים קבלה ספי השטעה בפי הקרו, וזה כורר בשמש ואין טן הצעך להארין^ג :

*) מחל כתבי כב' ליר' סי' 'המחלוק' כל כח' קג' ורחלמי' סמ"ס כהן
לציטומו הייל נטפחו מס' גל' לו ונך וזה ע"פ יסודות טהו'ת המקשים. ואולם כוונ
בקולור מחרן מה טיש להטיל נכס :
מ"ק מטה' ומחמות כ"כ ונתנו רצק וכלי' חוך כרי' ועקריה למיניהם
סקבלה פצטו טל מקרח. וכ' ליה' כלל', לכל' כספי' טיש' בגמלוד וז':
ה) לרץ' פצ' דלקטו רצק וכלי' חוך סיעו טהו'תו ע"פ קבלת 'כמ'צ'
פריטכ'ל' או ע"פ כמהות טהו'תו נדרשת נכס דפ'. הקרא' ממסכי' לחנניש
מןין דהיא' טוכס להרנניש טנולס לקלות החקיו' הרכניש' וגלו' פקנעו טל מקרח
לרכניש' וורי' לוי' פטיט' לי' דטל'ו וו' ומופרטת לה כפטעי':
ג) לאגד'צ' נסוק פסחים צ' לחרן טן ריך' המקרה' כטמניש' למיןין
טכני'ות פחות' הפת' מושג' היו'ו' בתקון' פטי'יות וו'ו' טאניש' טל מסלון' חחד.
כו'כ' כל' נכס' לניט' יונק' בנה' מלה' מלה' טכני'ות וכן' להרנניש' ייכו'. ע"כ.
ומונדר' לדרכ'ז' ז'ל' כספי' יהו' רצק וכלי' חוך סייע' טהו'תו טן ריך':
אמקלאה' וכוכו'ם' כטורה' כן' כו':

ג) נלטם גרכינַס כפִי מַלְלָא, סַאֲדָרַן סַלְלֵי פַּרְקֵר הַמְרוֹחַ חַמְמִיס סַלְפֵי
הַנֶּרְוִיַּה כַּי תָּהַלְלֵי טַלְסַוְסַף לוֹ הַחַחַן גַּמְלָהַת צַלְגַּה הַכְּכָבָה הַלְּבָנָה
אַלְרָחִיַּה לוֹ, עַכְבָּר. אַלְיַה לְגַרְמַנִּים כְּפִי וּמְחוֹרָדָן רַכְבָּן וְכַלְרִי חַזְבָּן
חוֹרְדָּעָן מַמְּדָחָק וְקַרְבָּה הַסְּמַחְתָּל כְּמַעַט פְּקָסִים:
חַיְכָה לְלָל הַפְּלִירּוֹסָטָל אַרְחַזְוּגִילִיס חַזְבָּן נַעֲמִין וְאַל מְלָקוֹת לְטַבְּ פִּירּוֹס
פְּסַקְנֵלָה טַקְרָה פְּצַעְוֹן טַל מְקָרְלָה. וּמְיַיְּנִי הַכְּלָבָץ עַהְהָ בְּפִי דִּיחָ.
וְנַעֲמִיקָה דְבָרִי גַּרְמַנִּים טַיְיָרָה מִהַּקְּמָה סַלְלֵי פְּלִילָה טַתְיוֹיָהָס מְגַמְּרָה
טַיְיָרָה בְּמַנוֹּגָה, וּמְיַיְּנִי מְלוֹת חַיְכָה פְּלִילָה וְזַקְבָּה כְּפִי מַיְיָץ וְכַיְקָה לְיַיְבָה, וְגַדְגָּרָה
אַלְרָחִיַּה כְּפִיה מַלְלָא רַוְאָה כְּיַיְבָה מְמֻווֹקִיס מַחוֹר מַחְנָל וְדַגְרָה גַּרְמַנִּים סְפִּיטָוָה:
וְלָלָ, כְּנַעֲלָן וְנַמְּחִיבָה וְחַכְמִית :

ט) עיר'ב והתו ירושאל וקונה קרען או בית הארץ ירושאל גבעון
עלון אונג אפי' נשבת (כ'ק פ'ז) אצטום ישבות און' לא
אוו רבן ולפעיא לא היה שאלת הדרניות כהו כי סטם שלולו אויה, ע'כ'ו
שכח לכחוב. ע'י נכרי' שכגן, שם טיטו בן. ואולי לשיטון אויל
שמתחננים דמיון הרבה איסטרום טני תורה וגמ' וזה בככלל:

ערגה בגין הדין שרצה למלוד טה דלא הרי שאלת המדריניות כטמת שאלות, לפיט שפתק לנו הרמ"א בשיער אויח צי' שז' דלא התיירן לכתחוב אונ בשבה על יורי נגיד את הקונה בית באיז רק בכחיה שלון דאיינו אופור רק טרבורגן (לדעתי האילו) ונטצא רDOI שבות רשכונות בטיקום מצואו לא'ב לא' חמוץ לענן וה מצוא ישיבת אי' שהיא שאלת מדריניות טשרט מצוא שורה נטנן אצלה שורות רבבות :

ואפי' לשאר השיטות ניב אין למדוד מוה כל' לסרטן שאלוות טריניטי דרכ' ברובו שהוא מעצם מצוין ישיבת איז'ה הקרן קרקע או בית באיז' אבל לא כען נידון השאלה שלפנינו וכורומו שאיתנה גננות כל' לעצם ישב האرض כורוא דלא ותיריו שם שכות. — ווער אפל' בסצונות ישב איז' ניריא לא מעין שהחירז שכות אחר וויך שכות זה וראטירעה לעכוויס לא גוזה רבנן היינו בשעה שנזרו על איסטר אטירעה לעכוויס לא גוזה בטקסטים מצוין ישב איז' אכל שכות אחר שנזרו במתהא בכיכ' לא פליג חל הווא ניב אך בטקסטים מצוין ישאל איז'. וכ'ט בטמ'א שם טמי' והגיא בשם האיז' דטראה לו כ'ס של מטעות טשמע ראסטר ליתן לו המטעות, עיגן דאיו אלा שכות. וכן כתבו הרוא'ש והרביב'ש טובא במנ'א דאמור לknות נשבה אלא בשקנה מע' טטור לומד לעכוויס לנחות בשחת ווי' רוכן פסק המג'א; ועי'ש בפמ'ג רעכץ' ול' רוכן והר'� והר'� והתיריו בפירוש, איז' פשטוט שאין לדמות כל' שאר עניינים להכא;
ז) עז'יב. כי לאפעסס מה שWOOD יולד והוקר לרבים כגון כןן קבן אכל' שונחה את השכם וואט הדסואה ווקבן ווירן מאנו דוחה

לטיכר אין הערעה זו נהוגה אלא לכיד הגוֹן. עלי. לרשומו של הבודם שבא לרדון בדימוניות שוא כאליה יוכל חז' להתרל כל

ומ"ס טו' מטה ויזוכיהר גנמי' צח'ין אהן מקרלה יולח מירל' פטוטו', עי'
נארכונין כסא'ה צבאות צפוי', ונדרני סרגמאנס פ'יכ מהל' ממריס וככסבונט
הרביג'ר טס' ונס' איז'ס מ'צ' לוייב דעתה הא'ת' וכינגנות מאללא'יט צאנט סי' .
וקילין טל' זינריס זדרסטות ח'ז' לאנטקרכוט יט' לאס רין דוריינט גמור רק'
כמ'זוס צהמוץ' ודקלה' אנטמכלחו נעלנו'ו' או' כייל' דומוטעט או' מוככם מגמלחו
סא'ה מדראנק טכל' לדודרכ' הו' רק' חטמכתה' היל' ניל'יא' כו' דוריינט'ו'
גמור דפסעות הכהוו' הו' נורא'ן קז'ל', וכ'ץ' גדרונות כל'ן צל' לעיל' ציט'
כפפני' הי'ס'ר ודו'יינט' וחתכמים דרש' מוקלו' להמי' ווא' צווז'ין רין דוריינט'
גמור יט' לו'. וויל' ואל' צהמי' רק' נער' יה' טשומו' מו' צצ'רכ' . —

מגמות

איסוריהם שבתורה לא רך רבים, וסביר הוא שם ביר הנודל ידומו כך. אבל יוצע כי בזהו אין בכח שום ביר שבעולם להתייר אף לרבים שום איסור מהית' אמר' אישור ודרכן, כמשמעות'ם כי ותורה שלנו אין לה לא שני וללא גרעין ולא חוטפת וכל רוח מזון אין לעשונן עד עולם והואומר שומצויות שנצטו ישראלי אין לעולם אלא מצות לפיה הומן אף' הראה אותן וסופת ע' זדר' נכיא שקר ומיתחו בחנק (רומב' פט טיסחה'), וכן כל העובר עי' אישורי ודרכן על הנזונות ותחנותו ומןונגים עובר כלית (יעת והרכבים פ' טומל' מטרים). והוא שלפעמים מקרים נאים ודרבן לעזרך שעיה ולצורך ריבכ' אכזרותה הוא ורק במקרה שיש לוט על מה לטסוק במספרש בספרי חכמי, כל' להקל ונוחות אבל כמטה להתייר אישור ודרכן לא מזמן. והרטינות אכזרות טק' שהוחר ללביכ' כ' שוציא זה נזות והכתוב ונלהת החורה בפסוק אחידר אף' בשעת אפי' בטומאה וכל קרבן וקבוע לו מון דוחה שחת וטמאה אף' קרבן יחויר טמי' וזה דעתות ראי' לשאר דברם או' מה אלא ריח מיניהם:

יא) ערך שלוחה זו לא כאה מפורש לא בככדי ולא בירושלמי ולא כפוסקים הראשונים ואחרונים וכן אין אישור ברור אין על זה לא אישור סדרוריתא ואפי' אישור סדרבן. ע"ב.

כמה מן האמת יש באלה השורות כבר נכון לדעת הדקראה את השורות גג, וזאת השרשים שברם מבואר בראיות בחרות שאישור ברור יש על זה שאוריתא ומדרבן מכמה טעמים ומפורש הדבר בטוסקים הראשונים ואחרונים.

ואין להאריך:

יב) עתה נבו לעיר דבריו בהגנו לדורש א', ויל' כנ' לא נצער רוש וחל' שאלות שבספר אל לא יה' אלא אנשי אלה נשים וירושת האסלאם טסורה טער התינו' ואם סבון רושם איש ולא אשה ולא יצער טש להזען הינו' איש לא חובל לחט אבל אהן חובל לחט לנו ברור שיש טש והניתן המכונה פבן שטנון אהן פגסה על הגנו. ע'כ.

על דברים אלו יש להסביר שנותן שאן כמות ייחשב כאות לעותה מעצמו טש בהופך אז להפוך ובוגנה מטש מהופך להפוך ונמקם שאויה אין טמונין אשה לכתוב ממשן ממן אשה, بعد שהרכרים אינם מוקשים כלל כת שאוכטוב והדין רין אמרה כטפוש ברכבים וראשוני ומוכיה מנט' ורכ למלאות השקפות הפרטית ירושה א' ע' כוותא. ועל כן ראן דל' הלוותה של ר' ג' פאה ע' ור' בקפר היישר על מנתין הקפרים ומושיבים ט'ם:

מה שוטקה לו דרשת העסכמה סצר הוגיון והפריש פשוט דרונה תיכח איש מיותר דוחליל לא תובל להת עלייך נכרי וזהו הפטחה דאיש קאי אלטעה ואותו למעט אשה וחיוו באופן זה דעתך אשר לא אחיך לא הוכח תחת עלייך רק אשר אהיך ורוק איש ולא אשח, וכיטים בביבם. ובאמת כתבו הראשונים ביבמות רנס כאן דרשון הביא מקרה זה אשר לא אהיך הוא דרכו טישראל דבכר לבל טישיות עיגז דלענן טלק פסו אף דאנו טישראל

ולא היו מקרים אחורי, ורק לעני שאר מושבות כשר דאיינו פסול לך יותר שהוכל לומר עלייו אשר לא אחורי הוא אבל כשתמם טישראל שוב לא ידי בכלל לא אחורי וכשר לכל טישות טשאיב לטול בעונן טקייב אחורי טפש; הרי רביקה וה אשר לא אחורי הוא ודרשין סכלהלו אוו אתה שומעון הון, הין לעני רשות איש ולא אשא הרדשה היא נ'ב' באפונ' זה. וויב':

ג) עורך ולשון סיטיות ריל וק טפללה כפועל ולא בוחנות והואיך
קאג בדורי היושטן שהגאונו לעיל. ע"כ.
כטיש לעיל בשוש ודרלים אלג בטין טליהון ואין להכטיל הרברט.
ועי רטטי ביך פ"ח זקידושן ע"ז אפי' שורה קטנה, נט"ש לעיל טרברט
השוור גאנט פוואר גרבול וברשטי שם ורבני גראטפֿס ואיל:

יר) ע"ז ב' מהחנוך כ' הטעם שלא לחת נבר כי בראש ציריך לחיות עכ"ט
מורע רוחניים בני רוחניים כדי שירחוט על העם שלא יוכל
עליהם בשוט דרכם מהרבים והואב האמת והצדק וטעט זה אינו שיר
בגנות ישאל כל זאת והוראה חורש אבל אין סקרה יוצא טווי פשׂות
על השם והוותה ע"ב

טעה בפ' הפסוקה שרבין דاشה מטבחין מהא רכוב לא חוכל להת

- עליך איש נכרי והיינו טעו טעם שלא חוכל לחת עליך איש נכרי והן אשה אבל אין זה הפ' וכ"ג לישל ודחליטור הוא פשות רקי עלי סיטה ודרא איש אשר לא אחוץ הווא והטעם נבי נשים הוא פשות כת"ש הרלבנן פשות שנשנית רעתן קלות אבל לא מושם שרטוי לנכרי, וו"פ: — ומיש בטמוד ואם הרשה וכו' ברבויות אלו אין רצוני לטפל בוטם כי לדעתך היא שיטה כוונת (הרבנן יבין):

ט). ע"כ בטניא הוכחה דעה אצל ציקר מזויה זו של שוט חשים אינו אלא לתייחס לתינוק וכן כ' "הנובע" לענין נר ועל ספק וזה הוא סוכר שדזוקה נחלת וטמיון בוח פסולה אבל בירושה אם היה בת אפשר דזוקה הכת ירושת הפלוכה ונבראו לו ישרה טאר זום לפעמים הכת בשורה אף לשלוכה קי' לחתונתו אחריות, ע"כ.

קי' זה פורה בαιור הווא. ראי' דטניך בעצמו לא כתוב טביה ע' אליג לסייע בעלמא ונשאר בצע' ולבטח כ' ואפשר כיוון דילפין היושה מדוכחים' הווא ובינוי וגוי ולא בנויתו ואתים יורשים כל רמיוני של רק זבורט ז'

ובאמת לפוג'ז עיר ספיק של המנ"ח חטוה רדי מפורש ברובע ס' פ' א' טרלכות טלבים ה'ז כוון שונתח דוד וכוה בכתר דמלוכה והרי הטלחות ל' ולכינו וחכרים ער' עלם', וורי דזרטב'ס דיזק בנו חותמים אכלן הנקבות אף בירושה לא' וכוה בכתר הטלחות:

ובכן מפאת רני הרכבים הגיל כל משומות שבירא לא יזר אלא אונשות מוכח דאין חולק בין תחולת הטני לירושה ולעומם לא יזר אלא אונשות וכט מגן ברכות ס"ט סדרת נשים לעכדים - שאינם במלכות וכמו רענן

מלחתה באה

יעולט אינו בטלכות זו, בנשים דאליה לא רטט וכן ולפי הטעם עכ' הורלבין' בדורותה הטרני מלך ולא טלכה מושם ונשים דעתן קלות מא' נט' בין חלהת המניין לירושה. טכל הניל נראת ברור ונשים פסולות לטלכות אף בירושה, וספיקן של המנין יש לפחות טחניל ומטילא אויל לי' הקיז. שיר ב>Show'ת אכני נור יורד חיבט' שיר' בעד' שעמד נב' כספקן של המנין אך ברוך קשייא רינמא שהכחת חירש וטטכות וכמ' השוכני לעונן נר, וחוי' רדא ליתא שורי' ה: סורת המלכות הוא לטפחים ולמלחות ואשתה פטולה לרון ונס לאו בת טלחמה היא כבריש קידושן ועכ' כ' החינוך שאין נשם מצוחה במלחה וכבר עמלק וא' שחירש המלכות רק אם ישראלי יקבלו אותה זביון ודמעד קבלתם מהי' שוב הוא בכלל פלך ולא טלכה. א'יך היקרים. הרוי להריא רפשתיא ל', נס פון דאין שם מוקם ליטורן והדבר פשוט דאך בירושה נשים פסולות לטלכות וכמו שבচৰ্চা:

שורש ב

א) בחו"מ טי ליה סי' נפקם הרין ד אשה פטולה ל העיר ומוקר הרכר מפchnה ספייא ודרה וופר רשבועה. [והורטכ'ס פרק ט' מה'ע כ'] משומש שנאמר על פי שמי ערים לשון זבר ולא לשון נכה. ונכתב חפתה שורי כל התורה בוללה בלשון זבר נאטה. ולכארה דברי הוכף פשנה חמוץ מכם ריש המורה ע"ב דאמירין שם וואצטריך ללבות אישת טפניש כל העין כאנו מזכר אלא בלשון זבר (עי' בס' פט'). אמן ראיינו בשיטה סקוצית שם שהביא בשם הרוב המעליל זיל שנקצתה כוה דהא כל התורה כולה בלשון זבר כהונה ע"י שט"ש להרעז ובוחס עריכן כ' ע"ב. ובעיקר דבריו ורמבל'ס הארכו האחוריים לישב. ולג' דמקור דברי ורמבל'ס הוא פפטוקתא סוף פ' ויקרא פ"ג זולע עפ' שני עדים למה לא נאמר שנים אלא שני למלר גו"ש וכו' זיל דזה הוא נ"כ כוונה הרמבל'ס, ואיל... ועי' בשווית ר"עא ט' קע"ט ובגביי מהדרת ח"ט טי' ח' וכונגה מא"ט בס' החזון סוף פ' ויקרא ובפטוקתא שם ורוכז:

(ב) וכן נפקד הרין - בחל' ט' ו' ס' ר' א' שה פסולה לדון בלבד שום חולק. וטcker הרבר טווטלץ יוסא בעז ה'יא וורי למורנו שאן ואהה מעודה מזכה אין ואהה נהג ועי' חזלט' ב'ג' ורבוזון פ'ס ועי' דשכעה היא וכחכו ורואניטים רומחן כן נט פטשנה נהגה ס'ט כל הבשר לדון כסדר להיעיד א'כ אשא דפסמלה להיעיד פסמלה לדון. — א'מנט והווע' ושדר נכ'ט' נתקשל בענין זה טהא. רוצחן גני דיבורה ויה שופטה אה' ישראל ודי ראהה בעשרה לדון והרבה חיזצ'ט' נאמטו. וווען בי המתירות השנתונית הניטם וגראוניטן. וווען שערת מוקטן על פראן בה גראוניטן גראן טונדרה ואברהם גראוניטן

ט) החום בקייטז ע"א, שכוחה ב'ט ע"ב, ניטן פ"ח ע"ב, יבמות מ"ה ע"ב;

בלחמת מצוה

נדה נ' ע"א כ' להרץ דרבויה היתה רנה ע"פ הרגווי א"כ אין ראי, ובאים כ' הלא לפי שהויה נבייה היו מתקבלים אותה עליהם, והיו בכלל שחויה רנה ע"פ הבר או מהם שכניה. ונראה רוחנו היה בכלל שחויה רנה ע"פ הבר או בשיטים הרא עישיה ועיי יהומף ביבמות שם שתקשתה בוה ולא הורה לא בשיטים הרא עישיה ועיי בכאהגן. והנה מתויז והו מוכחה שכתה שרואוי לדון עופ'כ פסולה רוחני נביי דברה אי לאו מושם שכינה ושחויה נבייה לא היה ושאמם לחייב אותה עליהם אף שהויה חכמה ומולמות ברינים. וע' בשערת שם שהיכיא טהרבי' ראייה חכמה ראו' להאות וכ'ט מהזינוך עיש'ו, ולפי תירוץ זה מוכח דאין חילוק, ואלי יש לחלק בין הוראה להורות באיה ובין להוק ביריטים בז'אש לחבורי; ז'ע:

וז' עזר כ' החום שם לתירוץ דרבויה לא הימה דנה כלל אלא מלחמות להם הריעין, ובcheinן ט' ע"ז רל שלא הז' הרכן נתך על פי אבל וההת אשח חכמה וכיניה והם נושאנו ונתניינ' ימיה אפי' ברכרים של איזה ווינטיג'כ' لكن כ' עלייה הויא שופטה את ישראל, ע'כ. ונראה דזה והוא נס כ' כוונת ההום' שטמורתה לרם הריעין באופן זה שהו עג' עטה וכשהוו' דטרי' ראיין בעיניהם היו מתקבלים טמה, ומוכחה ג'כ' כתשייל רדא'פ' שהויה ראי' למלר להם את הרינם לא הימה כשרה לדון. ויל' להוועקה. טקי'ו ועלי. אלוי' בני ישראל לטפטע רטשטע להן; וכ'ט והתרגום. זצ'ל דלטשפטע הפי' ליטר ולדעת משפטו והורה ימצינו בקריא (בראשית'ח') לעשות. צרכיה זטשפטע (ע'ב''), או הרדיינס הי' יושכים במקומה להתישב ולישא ולון עטה; וכ'ט טרנרי' והאו' ביך (הנדט'ח בירושלט) ויל' שהויה (רבורה) טשולת עירמת' וועשה ע"פ הרדיינס והא רכתי'ב' וזה שופטה היה ע"פ הריעין, ... ולפע'ז' שפיר' נראה הלשון ועלוי אלה לבני ישראל למשפט וכמ'ש:

(ה) הרמנבן' ווירשכ'א וויר'ן בחרי' וביניטקו ווירטב'א. ריש פ' דשכובות כ' לתירוץ דהא דקאמר היא שופטה את ישראל לאו עזפתת קאמר אלא מנהנת שעל פי' ובעצהו הוי נוגן והם וה, כשפיטים ששפטו את ישראל, ואער' רכתי'ב' שם תשים עלייך מלך ולא מלכה. וזה שאר טשיטות' הטע לא מנ' אותה אלא הוי נוגן על פי' קרין מלכה: ולפי הירון וזה טבואר ראי' מפרש שופטה מונגת ולא טירוי טרין אעט'כ' אסור הוי למסנתה אותה עלה רטשטע שום חשים וכו' א'כ מעין ודרבויה ראי' ברורה לנודן דירן. ואסור מזר דירן לכחים ולטנות' אשה לשום שורה: ועפ'ז ניל' לתירוץ מה ונתקשי' טאור בואה וחקרי' והום' ברין ראייה פסולה לדון אסאי לא למזר מהרא דשם תשים עלייך מלך ולא מלכה 'בדודשי' בספריו ופסיקתא דכל טשיטות בכלל וכטשייל באירועה... וטהי'ט פשט. ואסור ג'כ' למונחה לדין (וע' רשי' שבת י' ע"א ר'ה שטלק' ריין שהרין קרי' מלך שני' מלך במשפט יעדיר ארץ'). וכן מפורש ברביבים פ'א טהלות טכל'ם רטוא' טגנא' נר פטול לדין כשם וכל טשיטות לא יהוו אלא מקרב אחרך א'כ מה'ט נילך ניכ' אשה. ולפע'ז וויאז' וויאז'ונס הנ'ל ניאח דנט'ם הובא שאיז'

מלחמת מצוה

טפמן אותה להריא לדין דליך האיסור מושם שום חז'יט ואעטיריך ליטור שבצעט פטולה הויא לך מלכדר שיש איסור למנותה לדין, אך לפי זה ק shed נביי נר טולן ופסול הוא לדין מזר עצמו הא טקרה דשם חז'יט רטמעטן טני' נר אף לדין כמ'ש הרטב'ס א'ר רק דאסור למנותה אבל בלא טני' טולן דפסול לדין. ולפע'ז לעיל טרכרי' דיר' רדרין טנחרין דרא' דר' פסול לדין את ישראל הינו רוקא למנותה דין קבע אבל באקרא' ובויענד רינו דין נירא שפ'ר דקאמת כן הוא רג'ר בעס' אינו פסול ורק אט טקרה דשם חז'יט משא'כ באשל פטולה הויא אף עאקריא ובויענד ורק אט קבלו אותה בהורחה קבלו אותה עליידם בהורחה פטולה מטרוי כתשייל אבל אט קבלו אותה בהורחה כשרה לא טהני' ויכולים לחזור. ע' בש'ע' ח'וט'ס ס' כי' ובחרונים טש': ולישוט' שאר ראשונים ולא סיל כה'רין ייל עperf'ט לעיל טרכרי' הנובי' ח'וט' דהיכא דירוש' את דטולוכ' אף בנד' שאן אט טישראל כשר וויאטיר דשם חז'יט לי'א רק בתחלת' שכה' טש'א'כ באsha' ח'כתי' לעיל טרכרי' דאי'ג' דאף בירושה פטולה מושם ופסול לה לדון ולא בת מלחתה הויא העטוטות' דטולוכ' הויא למשפטים ומלהמות' א'כ מושב' שפ'ר קשייא' דרא'שונה רטעריך ליטור לפסול אשה לדין אף היכא דליך האיסור מושם שום חז'יט. ויל' עוד בא'א ואיל'. (וע' בצייר בירושלמי טנחרין פ'ג' מה' שופטה על התוס' מניטן ד' ע'ב' ועי'ש בח' דריש'ב' ואיל') :

ו' עוד כתבו וויאז'ונס היכ'ל להרץ אין שופטה ונבה' שהז' מתקלן אותה כורך שארט' מתקל אחר טן הקרכ'ים שהטקלל עלי' לדין ולעל'א קרוב או פסול דינו' דין וערותו' עדות בטבואר בסנחרין ובcheinן כ' או שנאמר שטקל'ה' עלידם ריאש' יישאל ואוריהם כל ארט' יון' ע"פ דנקבל'ה ודאי הכל' נישרים וכל תנאי' שבטטן' קיט'. והוא כת'י' דרא'שונס הנ'ל:

ולבוארה קשה לח'י' וזה לפ'ט שבי'ארתי לעיל דאמור לטעות' אשה לדין מושם שום חז'יט א'כ האיך קבלו אותה עלי' דען דלענין עזם הרפסול של אשה טהני' בקידול עלי' כמו קובל' עלי' קרוב או פסול רטמני' אבל'ט'יאס' רשות' דאטס' דאטס' דאטס' אשה לשוט' התנות' וכל' שנ' לדין בטאי' נפצע. וויאז' ברטב'ץ' בח'י' לשבות' ש'כ' כת'י' וזה הלשון א'ג' טקבלן הויא דרכ'י' ברצונם, ולפע'ז ניש' דט'ש שיד' דהו טקבלן אותה עלי'ם אין הפי' טפ'נו' אותה עלי'ון אלא שחי' טקבלן דבר'ין והינו' בלא כפי' ובט'ש הרטב'ץ', ובכח'ג' ליכא האיסור דשם חז'יט בטבואר בש'כ' ס' דינ' אף שאן אט' טשרא'ן דן את ישראל בלא כפי'. רוק' היכא רטמעט' שיכול לדין בכפי' איכא האיסור דשם חז'יט וויאז' אותה עלי'ון אלא שחי' נוגן על וויאז'ונס הנ'ל להריא דטיריך רלא מיט' שופטה בפיטו' שhortה רנה טן' ושפיטה הינו' מנהנת. וכן חירצ'ו' שופטה בפיטו' שhortה רנה אליא שט' שטפה' את טפ'נו' וויאז' ברצונם בלא כפי' דליך האיסור מושם שום חז'יט ראי'ג' וטיריך נמי' אשה'ו' אותה עלי'ון א'כ אפי' שלא ברצונם היו מוכחות' י'ק'ל את דרכ'י' ועי'ש כמ'א' :

מלחמות פזות

את שיבוטיהם וואי להור ששפכו צורין להשפט שנא' גם אל מופצרם לא שבעו ומ' הוו רב אמר ברוך ורבורה, ופי' ביפיע שלרכורה לא שטעו מושם שהילא אשה (ולכארה חטווה טקרה וועל' אלה נני' לטשפט) ולפחס'ל ניחא דורך אונן שרצ' לקיב' דבריה בראזון עלי אל'י אבל לדון בכפ' לא הודה יכולת שחווא אשה ולא רצ' לטמצע אל'י והוא ראי' ברורה לח' הרבהיע שבכחתי לעיל:

ומבוואר בשוחט ח שייך דרא דאתה דבר יתה וכו' וכן
מנלה ייד עיב ארג' לא יאות היירוחא לנשי הרה
נשי יהירן הווין וסניא שמוי חרוא שמה ויבורתא
(ר' בורה) וכפחסח אמרו כל ומיהו נכאותו סתלקת פמעו טילן מרכור
יעיש ואם על דבורה הנכאה אמרו חולין מה נאמר ומזה נזכר על ורא
דא ולהבריל עלאוון נשים בוהז הרצות להוות שופות ומושלות ביישראל וריל:

ו) עשה נושא אל ההשנות בנוונו לאורשות ב', וזה כל הוא בדיניט שאמ' קבל לעלו' קרוב או פסול דינו' דין ואיזחו כו, וכן נפק הורן שם סח' כל אזכור יכול לקלל לעלו' ביד שאיתם רואים טהרה בשאנוג פסוליט טהרת ורשותה, וכיה החינוך או נאמר שקבלה טלית רואשו ישראל ואחריות כל אדם יIRON ע"ש שככליה נושא הכל בשירותים וכיון דעת התומ' ביק פין, ע'כ.

הנה כבר ביארתי לעיל באירועות רלוונטיות אשר פורנס על הגיבור מלבד דפסולה היא עצט יש איסור משות שום השיטים זיכל משימות לא יהי אלא נשים ולא נשים וטסום והזΚבל עליו קרוב או פסול דסחני איך נם בקביעות עליו אישת לדון מהני זיא רק בקביעות עליו באקראי משאכ' למוניה בקביעות אסור משות שום חיט ונו', וכמיש לעיל מדברי ח' הרן סהgorין לעין נר מדברי דרבנן' ו'זר' בשבעות, אם כן נגיד רוחך מני וכחוורה למן לקבע ברור אסור ולא מהני קבל עיל, ז' פ. ומיש טשי' ס'ח דעתו כו' לקבל עליו ביד שאינט וואו' מהית', סקר הרכרים מהשובה והרשכיה וביאר להרייא דטירוי בטוקם שאין ברם כי שיורע אף' אות אחת ולפי צורך השעה התהירו לדם להעמיד אותן לדיןיהם כו' שלא ילכו בערכאות של עבוי' עיישי'ה' אבל נמקום שיש נשים כשרים אסור מה'ת לבחר בפסולם כמכור בسنודין ז' ע'ב' זנרכט' פג' מפנחדין ובשע' ס'ח כל הפטנה דין שאינו הנען ואינו חכם בחכתת דמותה אע'פ' שככל מוחדרים ויש בו טבות אהירות וורי זה שהעימרו עופר בלע תעשה, וכ'ט נספרי ובריס א' ז' שלא האמר איש פלוני נאה, נבור, יוציא בככל לשון, אושיבנו דין נמצאה מוכחה את החיב ומחיב את, הוכאי לא מפני שהוא רשע אלא מפני שהוא יודע لكن נאמר לא תחיה פנות במשפט, ולפי' ברור בגדי למיש דזהמתות פורנס על האבור לחוץ בעניינים כליליט של צורך האבור וכפרט בעניינים הנוגעים לכל דרומה כווראי דומה לדיניות ואסור מה'ת לבחור בנשים שח' פסולות וכמוקם שיש ת'ח אמרו גנט' דגדתמנה דין שאינו הנון הוה כאלו גוטע אשרה איך ה'ג' בכקיט' שיט' לבחור

ואין להקשיה לפ"ז כבישיל דיליל לאסור אשה לדון הא לטונחה לדין להן
ככפי אסור מטעם שם השים ולענין לדון שלא בכפתי הלא באמת
ביהני כמו בקובל עליו קרוב או פסול ו"א דהא נ"ט לשיטת הרובנים פרק ו'
שבנהורין ובקובל עליו פסול לדין יכול לחזור בו אף לאחר גמר דין עד שלא
הציא המפטון אם לא קנו מינו ועוד דעתך לקובל אותה בהורה פסולת אבל
אם קובל אותה בחורה כשרה יכול לחזור בו עי"ש בש"ע ס"כ ב' ועוד
ניתן לפמש והרומות ס"ר כיב והמביבות דאם מקבל עליו אשה קרובה מקיי
הרתי לדרישת ולא מרבי עי"ש בש"ע והאחרונים נחלקו בדין זה ומצעאת
הרבך מפורט ברם ה סנהדרון ר'יך ועי"ש בחו' הר'ין הר' רטשכטה לה
רלא טהני אף קבלה וזה רק כשיידעין דראשה פסולת לדון (ועי' שיטת חת"ס
ה"ט ס"ר י"ח ופסול האשוה נרע מפסול עכירה דאין זה הפסול הגוף ריכול
למhour בו מיטאר באשוה ומ"ט להרמי לרישוקו שי"ח):

ו' וההונוך' בספטמבר שמהרירים כתוב ומשמעות של דבריה מוכח רהנישם בשירותה ההן לדון ומיש בסנהדרין כל טיב שאינו כשר להעיר אינו כשר להען איר לפי שאין טון הכללות. והותם' כי באים דמותו אין ראי' ריל רפ' כל איש שאיטו כשר להעיר ולא מירוי טאהה, וכייה שיטה זו הריטב'א בקורין ליה. והנה כתעת כל הראשונים נקמו לרבר פישוט דאשה פסולה לדון כיפורש בירושלמי בכ'ם ומוכחה נט מפשטה הנם' וכן נפסק ביא'ע בעלי שם חולק א'ב' בזורה אין לבנות שם יסוד על שיטת יהודית

שבחאה והראשנים וחאה מלכה זויב לכל בר אורין:
 והנה כמו לא מצאנו לפענ' הכרה לא, מן ה' הפירושים שכתבו והראשונים
 רק בהתנגד' א' סוכא בילוקט אתה וה'ל והוא ושבת חחת חמור לפ'
 שאון דרכה של אשה להזיחר בתרן הבית ושכבה בצלוי של רקל סמלרת
 תורה לרבית', ע"כ. סלישון וזה סוכח קצת כפי' השני של תום' ש' לעיל
 ומ'ם אינו טכרא וכעקר הדבר ציד יודע עי' מגלה י"ד ובתמים סי' נ'
 סק'ה ובתגרות יעבען וכאתרונים שם,iolקען אכתוב מרבבי המדרש רות
 בגאנט גאנט בר' :

ח) עתה בידון שלפנינו לפט' שכירrho דאשה פסולה לדון ולהגיד כטפורש בירושלמי וראשונים ואפי' לעין קל עלי קרוב או פסול דהני פט' לנטוה לרין קבוע אסור בכבל אופן שהוא, והנה התרנות פרגטים על העצור דומה עט' הלכה לכח ביר' רדרגות (עי' חות' סי' כ"ב סי' ב'ג'ה' לעין טובי העיר וכקזואה'ח סי' בז' ט"ש מורהנ'יח וכ'ט בכ'ט) אם כן בטעו דאשה פסולה לדון ואסור לנטונה לרין הבי' נמי אסור לנטונה לשוט פרנס על הצעור ופסולה היא לדון ולהבריש בכל עוגנו האזרוב:

וְרָאָה רַבֵּר פֶּלֶא דָאָחָר כִּל אַלְהָ שָׁפָרוֹת וְרָאשָׁנִים לְפֶרֶשׁ הַעֲנִין דְּדָבָרָה
הִתְחַתָּה שִׁיפְטָה שֶׁלָּא יְהָא סִוְּר לְזִין הַוּרָה, מ"ש ע"ז ח' ל' בְּנֶסֶרֶת
בְּכָדוֹשָׁה. בָּרוּת פְּרִישָׁה א' ס"א וְהוּ בִּטְמֵן שְׁפָטוֹת הַצּוֹפָטוֹת אֹי לְדוֹר שְׁטָפוֹת

างשים 'קשרים' אט ממנויים נשים שפטולם הוה נט כן כאייל נוטע אשראת
אל פוכח ה':
זהו הוא לעין לנטוח נשים. וכן בוכותה הכהירה אם יש לנשים הרשות
לבחור, נראה ניב רעל פי דין אין להם יותר זהה. ומקור לרבר האט
בברכות נ"ה ארוי אין טערין פרנס על העצור אלא א"כ נמלין בעבור ועי'
בשות' החשכ"ז מס' קנ'ה עדר קס'ב ושות' וריב"ש סוף סי' רע"א ורא"ש
כל ייח, ומבחן ברם זבחים ע"ה ע"א מה צבור גברי היהו דמתם צבור
ר"ל רק אנשים ולא נשים ולא מלך, אריה אבאר הרוי דאין צורך ליטול עם. נשים ורק
באנשים בלבד וטשומם היכי אין להם וכות הכהירה לפrens ולרב וכודמת 'מלבר'
הטעמים שכ' לעיל. ועי' שית הדרש"א ח'ג סי' התמן. — ומ"ש מדרבי
המגן, לעיל א"ט בתכתי לרבר והדברים עיישי'ה:

יא) ע"כ אף לרצת אלה שאותה סוסלה לרוץ אין הדברים אמורים
אדא בשחווא בעצתה השופטה אבל ס"ט הוא יכולת לטלט
את הרוינס ולרכיען בעניין הנטען וכן מכיר החtero ס"ז אשא פסולה
לرون זוכורה לא היתה דינה אלא פלטרת שופט ישואל, ע"ל.
כ"כ לעיל מזכרנו החינוך והוא רטלאורת שופטי ישראל הפני שהו נושאין
ונוחנן עמה בדבורי הלכה בדין ואויה ולא זו הרון נתפרק על פי, א"ר.
ובורור רכן הוא גם כוונת שר' בת"ז וזה רוחיתה טליתת להם טשומ שסתמה
חכמתה וטלאורת בהוראה יוחר טרם וטשומ הכו דבורי שאטרת דבריהם של טעם
היו מתקבלים בענין דרבנן רקבל האמת כתמי שאמרו אבל מ"ש שהויה יכולת
לחכרי"ג בענייני המשפט אמרת א"ט ואדריכת החינוך כי מפורש שלא זו הרון נתפרק
על פי. ועוד אפילו לשאר הפירושים שלא שופטת מפשך אמר אין לטעור
טרכורה כיון שהויה יוצאה מן הכלל שהויה נכיה ואין לדמות כל הנשים
לאשה נבייה:

יב) ע"ב וכיה רעת הרשכ"א כאכענות ל' שיש הכרול בגין מיניהם
אשה לרין ושותט ובין לחיות נונגים ע"ט לפי הכרעתה
בירוחם החשיט וכה דלא שוטט טבא אלא מנגנת. כישוטיטי שיטוטו
אה יישראאל ואעג' דאמר כספרי מלך ולא מלכה התח לא סדר אורה
אלא היו נונגים בה כידין מלכה וחיו נונגים על פ"י ע"ב וכ"ל ותרין
ולפי זה בענין שלשנינו شأن באנן טני' של דיניהם אלא שארה בתקון של
הגיטים והכרעת דעתן אף הן בשרות לרין לכל הוראות. ע"ב.

לא ירע כל מאי קאמטר ובטעות כל שעשה בהרשבא זיין (ברורכו) יצא
לידון ברכר חרט ולהlot באילן גROL, וכאמת ליאת כל ברשב'א מה שבtab
בשמו וננקום שאיתא פנהנה ב>Showfotim שפטו את ישראל כתוב מהנתה
ב>Showfotim וטוה למד שהויה נהנת עם השופטים לפני הכרעה בינויעת
הטשפטע והוציא טוה רבאפען וזה כישורתו לאכע. וכבר ביארתי לעיל אוטה
דברי הרשבא ושער בתה וזה דפרישו דלאו שופטה קאמטר אלא מנוגנת שעל
פ' ועזהה הח נהגנן הו עס והו לא טירוי כל מטשפטעס וריינן ולא על פ'

מלחמת מגוֹת

הברשתה ביריעתם וטשטט. ומ"ש כשופטים שפטו את ישראל הינו כ"ה
הדרון דחויה מנהגנו כטו שנרגנו השופטים ועיקר דוחילוק ה"א דלא היה
בדרך טניו אלא בטעמן היו נוגזין בה ברון מלכה ולכיה דאסור משומ שום
ଘישים וכו'. א"כ בענין שלפנינו דחוי ברוך טניו וכחיה דרי מפורש ברש"א
שיר דאסור משומ מלך ולא מלכה וה"ה שאר מיטות והדברים פשוטים וברורים:
י). עוז"ב עד כתה שילא מתעקז לעקס את הכתובים או אפשר לעקו
פרשה זו ובכיאים סעודה וצוהות שרכונה צפהה את
ישראל שנית וועל אליה בני ישראל לטצעט, ע"ב.

רבי מיניות הוא לכבוד על פירוטן של הראשונים הותם, ורכב'ן הרשכ'א דרבנן הריטכ'א הוזען. האיזו ישור, דרכם מהעיקרים לעקם את הכתובים והוכתב לשטחו אויל דין טקראי יצא כל טידי פשוטו ואינו חזשיך אף לדורשת חוויל כתשיל שא איד כשב לפנ' הראשונים, יש בדברים אלו שורש פרורה וכו'. — ומלאך זה שקר מוחלט הוא. רפי' הראשונים. משפט שאותה נכיהה, או שקיבלה עליהם שלא ברוך מני. נתן הוא אף במשפט המכובט. — ומזה שהקשה דיא אין שופטים עט בחזוכואה רק עט והזרה בכ' לעיל אין פרברוי הוי יכמתה שהאריך ליחס עיישי ואיל:

שׁוֹרֵשׁ ג

א) החותם בפנהדרון ס"ז, סוכה כ"ח ע"ב, ב"ק ט"ו ע"א, והרשב"א שם כ' דבכל מקום שנאמר בהורה איש דרשין פרט לאשה עד שירבה הכהוב מתקות אחר ומכוואר כן בכמה מתקומות בשיס וואצין. א"ט. פשוחים צ"א ע"ב, קדושים ל', ב"ק מ"ד ע"ב, ק"ט ע"א, פנהדרון פ"ד פיה ע"ב, עריכין נ' ע"א, סכלחה בא', ספרי עקב, רעיב שקלים פ"א:

ב) וכן נזכר שנאמר בני ישראל אהיו לטעט כנוה ישראל רק היכא שיש ריבוי מיחור או נילוי דעת שקריא כולל אף בנוויזראל. וכ"ט בחוב' ריש ויקרא וכ"ט בש"ס. בני ישראל סומכים ואין בנוו ישראלי מיטוכות, וכי'ם בכ"ט בחוב' (הביבם נס התוויה ריש ויקרא), (ספרא אהורי פ"ז) נבי העלהה בחוץ. (שם פ"ח) נבי רם, (שם פ"יא) נבי כספי הדרם, (קדושים פ"ז) נבי מולד. (אמור פ"א) נבי בעלי סומין (שם פ"ג) (ספרי טז' ב') :

ג) וכן נפקדים שנאמר עורת בני ישראל עדה או קחל כולל אנקטים ולא נשים, בימן נבי טופר ופקודים שסתורנבר, נבי מחזית השקלה, כחטה העל במתה הפטדרן, וכית בספרי במרבר טז' טז', ושם פ'כו, ובירושלמי פסחים טז' היין, וכיב המאייר ברכות טז' על הא דמכוואר ברוכבם ושיע' אויח' ס' קצ'ט רגשיות טומנותו לנצחן ובכלבד שלא יומנו בשם זכי' ותעטש טשומות דילפין הוכורת השם ברככה בעשרה מרכחות במקולות ברכו את ה' וגשים ועבדים לא אקי קלחן, ע'כ, ועי' חולון קליא ינפר אלו עבריים וירוש', נס בלשו'

מלחמת מצוה

עם בצעינו דאי חנושים בכלל **כ"ט**, בתום יישנים יכ摹ה ט"ז ע"ב דעת לא איקרי נשים ועייש בחום ד"ה ורבי. ווי שבת ס"ב ע"א נשים צם בפ"ע: ד) וכן מה שזכרנו, כולל ריק אנשיות ולא נשים כטבואר בזוחמים ע"ה צ"א מלה פ"ט הביאו בחו"ד ר"א ויל לאויה ס"י ק"ז דגשיות פשות מהפלת המוספין שזכרנו נברוי (וכטק"א כתכתי רמותה ראי למש בשיטת בשתים ראש ט"ז) דימת הרגלה אינה באה אלא ממש וכר לחוב הקרבנות ואשה לא הותה שוקלה ואין להן חלק בקרבנות צבור, א"ר, ומשלוון הגם רשותם צבור נברוי מבהב נ"כ הכו ואבט"ל) ואפי' בטוקים שנאמר בהורה לשון וכבר אמרין כתורתה ב' ע"ב דזרען לרבות אלה משומש כל החרשה נאמרה בלשון ונור (ולעל ש' ב' א"א כתכתי לישיב עפ"ז רבני הרובכים בהל' עדות דילוף ונשים פסולות להעיר משום דכתוב בלשון ובר והכס"ט כתה ע"ז רהא כל וה תורה לאשרה ולהתגמ' הניל ניראה אף רבעג' פרכינן על זה מהר והרשوة המכובASA לאיש לכל עונשין שבתורה אף אם כתוב בלשון וכבר מ"ט ייל דוח רק בפרשא שייש בה עונשין אבל היכא דליך שענשין לא גיחא רבני ור"ם אמרן הכס"ט מל' כתיטה התוס' בסוכה ב"ח, כיומה ט"ג צ"א יוכמות עכ' ע"ב רכל וה תורה הון, שכבהה שם בעניין שלפנינו ברכר הנגע להכריע ברבטים הכלולים של העצור וכייב' ברבטים הנוגעים לעם ישראל בולאו אין לנשים חלק כזה ושם הכהן אויש והרומכ"ט יסבור רהא ורטעטן ביהם שם ונגן לא ומינה הוא כפטעי פשיטים וכתייב לשון וכבר וחותם ס"ל משועם שיש איזה רכivo אבל בלאה לא ווי תומ' סוכה שם וכטטמ"ק כתורה וא"ל:

דינה סכואר מכל המתקומות הניל דין הנשים נכללות בפרם בלשון קרל, ערת נ"י, בני ישראל, איש, צבור, הכהוב במצוות שבתורה הון, שכבהה דרשת טיחות או רכivo דבלל אף הנשים אס כן ברור מעד דין ההירה שם בעניין שלפנינו ברכר הנגע להכריע ברבטים הכלולים של העצור וכייב' ברבטים הנוגעים לעם ישראל בולאו אין לנשים חלק כזה ושם הכהן בחרורה איש ודרשין פרט לאשה אס לא שיש איזה רכivo כמ"ש הטעם ב' פשיטם ראמורה להשתקיף בבחורות לא לבחר ולא להברhor:

ה) עתה נבאו אל הדשנות בהונגע לשורש נ'. וויל' נזקוק טבא בתורה סתם, א"ש' או "אדם" אף אלה בטיטען כגון אדם כי ישות גאות ארום כי יהיה/哉 כהו כולם כולל הכותים והנקבות, ע"ב. פרחה באיש וסימן בארם! וואה איך השkeptו הפרשיה עודיה את עניין שלא לראה את האמת אף בדבר הידוע לכל בר כי רב רכמתא שנאמר בחורה איש ודרשין פרט לאשה אס לא שיש איזה רכivo כמ"ש הטעם ב' פשיטם ובבואר נבאים נט"ש לא"ט וצינרו לעיל א"א וא"ל:

ו) **יע"ב** במו כן נכללו הנשים כטום בלשון בני ישראל כטבואר כטפמי ט' שלת דבר אל בני ישראלן זמאת אליהם אע' הגשים נטאטען (טאסק קפ"ז), ע"כ. כאן בא בכונה להסתיר את האמת ולהטעות את הקרא רבעצמו צין

מלחמת מצוה

ט 47

לרבנו הוויה בריש ויקרא ש' טפורש רכל טקס שבא בתורה דבר אל נני הילשון בא ברכואה ורוק אל בני ישראל ההויר ולא אל בנות יטבואר בכתה מקומות בוליך טזינתי לעיל א'ב. וט"ש טרבי דספרי במאמת נס טש טומח כת"ש. רינה טף לשון המופיע ר'ש פוטר את גבושים מן הדיזיות מפני שט"ע שהוינ נשים פטורות ותק טיל לילה וכן ציצית והו ט"ע שאהו'ג, וכן נשים חייבות ואנן קויל לרינא כריש איכ' בני ריקרא וה טמעט שפיר נשים מצוזות ציצית לר'ש כמו בשאר מקומות. וכן מעזתי להריא נפסקתו בקרה דבר אל נני פרט לנשים, וכנהנת' פ'יא היל' מצוזות ב', בשם טומח דרשות ראה פסולה לעשות ציצית מקריא וה בני ישראל לא בנות ישראל; ועל נnf מצוזות ציצית אין ציריך לטעט דחו ט'ע שחוינ', עיר בסרב'ר והוויה, והתק' רסל אך נשים בטשטע ולא טמעט טבנ' ישראל והוא טשטע דכבר דרישין מקריא וה לטעט נקרים כטבואר נטחנות טב' בני ישראל יעשו ולא הנקרים אבל אלה:

א) **יע"ב** וכן אסרו שם הקאל אין לי אלא אנשים נשים פון חיל הקאל עוויל' רוח'ק יוף ריבוי נשים מקריא ואמרות אליהם ע"י ח'ו'ב יוקרא י'ו' א' כי'ו'ין וכן בכ'ם, איכ' מדברי הספרי א"ר ואורבנא לפי מה רטבואר בפסקחא וכנהנת'ם וכן להלכה לרינא רופסוקין כד'ש מקריא והמעטינ נשים כתו בכ'ם דכתיב בני ישראל, וויפ' :

ו) **יע"ב** וכן אסרו שם הקאל אין לי אלא אנשים נשים פון חיל הקאל (טאסק קפ"ז) פוייב' טש' ונסלה אין לי אלא אנשים נשים פון חיל' ונסלה לכל עדות בני ישראל (טאסק ק'יא), ע"כ.

דבורי הספרי אלו שרביא דם טפש ראי' למחר או' לא העליק רכרים בחוויהן (cdrvci). וויל' הספרי הקהל אין לי אלא אנשים נשים פון חיל' חוכה אה' יה' לכם ולער הנר, ע"כ. והנה בספרי טרביין לעיל מה בפ'יד מקריא ותקריב דמקריב' לרבות נשים לנכסים א'כ קשה ליל' עד רבי וכח' בהרוויה לפרש ובא לרבות נשים נירוח מלען הנר כתו כישראל אין הכרל בנין נשים ח'ג' בנויר', וויל' קשה ליל' לרבות נשים מקריא ותקריב' דמקריב' יס' במד' וב'ת' ליל' סדרבי' וב'ת' ע'כ' בחדוש והעם לא איסך קאל:

אמ' נס' בפסקחא אה' הילשון הקהל אין לי אלא אנשים נשים פון חיל' וקרל' חוכה אה'ה לכם ועייש בהב'יאור, איק' אפי' להילשון וה נ'כ ראי' להיפך דאי' רכרים קהיל' נכל'ין אף נשים איך קאטור הקהל אין לי אלא אנשים נשים. פון וסוה עצמה מוכחה ריאן הנשים נכל'ין כטבם בלשון הקהיל' ורוק היכא רלטבו מאייה, יתרו לשון רובי' ור'ג'ו' וגשיט' בכל' וו ראי' ברורה:

בן ט' טפמי שלח (ט' כ"ז) וויל' הטפמי ונשלה אין לי אלא אנשים נשים פון חיל' ונסלה לכל ערת בני ישראל ולער הנר וכח'ו'ן לפרש טשטע לילשון בני ישראל טמעט נשים טשטע הכו צרך' אין רובי' על גבושים וילך' יטו דניר'ם הו' בכל' ה'ג נשים עי' בתורתה וטרב'יר' אם כן טמח סבאן טשטע' הילך' דרא' בילשון ער'ה בני ישראל אין הנשים בכל' וו רוק כשייש איזה רובי'.

מלחמה מצויה

בן מצאתי להריא בירושלמי פסחים פ' ז' הי' דר"ש מפרש קרא וזה גמלו לכל ערתה בני ישראל פרט לנשים ולקננים, ופי הפט"ם שאין בכלל לשון ערתה בני ישראל ומפרש כמ"ש:

ח) עי"כ אין לך ראי יוחר טוכרת שבתקופת שנאסר בני ישראל אף הגיטים בכל סכין הפטקן שנאמר בו דבר אל בני ישראל ויקחו ליה חוטה את כל איש ונואר צם וכובאו האנשיות על גביהם, ע"כ. אף במקום ראותו היותר מוכחת אראה את הבניין שבאותו מקום עצמו טוכרת להופך וראי' לפהו. — הנה בירושלמי שקלים פ"א ה"א טובא ברשות ריש הרותה איתא, נ' חרותות נאמתו בפרשה זו, דבר אל בני' ויקחו ליה תרומות זו תרומות אדנים, הקחו הרותה זו תרומות שקלים, וזאת גדרותה זו הרותם הטשן, ע"כ. ובתרומות אדנים טפורש בקרוא פקווי (לח' כ"ז) החשוב והכסף וליקחו ורק מכל העונר על הפקורים מכון שעירם שנה ולא מנשיט וכן בחירות והתקלים טבנאר ברלב"ג בקרוא כי השא את ראש בני' ולא בונה ישואל, וביריעב שקלים פ"א ונ☞נו איש ולא איש וכן הוא הרין דניות פטורות מטבחית השקל, א"כ מוכירה ומפורש בקרוא בני ישראל ריש הרותה טשטוט ג'ב בונה ישראל ומאי דסכוар בקרוא וכובאו האנשיות על גביהם זה ה' בבל חרותת הטשן ולא קאי ע"ז קרוא רכני' ורק בתרומות הטשן שרי' בא בנדבה הי' הכל בבל ואף הנשים הביאו (ועי' בנאי ריש הרותה) אבל תרומות אדנים וחרותת שקלים שרי' בדורן חוב לא נחחיבו הנשים איכ' מוכירה רבנן ריש הרותה לפי רישות הול' ע"כatoi למעת נשים זו'ב:

ט) עז"ב טפחים והקורים ומפני הפטגן, נס סחתית השקל אין ראי' לפי שאמ' סדרה התורה ביהו' בגנאי צבא וכובאי מלחה, ע'ב.

אן וה אלא דרכיו חלומות ומאי עניין מזעota מהצית השקל למלהמתה והרי והוא מ"ע על כל אחר מישראל שיון בכל שנה מהצית השקל לצורך קרבנות והצבר שיהא לכל ישראל חלק כהן, והנשים אין בכלל מצוה ואת אל' ע"ט שהוא דבר הפטול על כל קהיל ישראל וטוחה מהו כמ"ש:

ו) עז"ב צויב הייבות הנשים בשוחות הפטול לפי שם בו נאצר דבר אל ערתה ישראל נטובנו הבלתי והוא מצוה לאסית-האטויות ע'ב.

נשותהמיהו ליראות איך עליה ברוחו של הכותב הוה להדרש דרישות פ"ע'צמו ולכך חתן בסתרם באילו יצאו מפי רוכתינו ויל בעור שכאותו מקום מושט טפורש להרפק גנמי' פחסחים צ"א ע"ב בטכלה ופסקה לפי שנאסר איש לאי' אבל אין לי אלא איש אשמן ה"ל בטכלה נפשות ריבכה והרי טבנאר להריא דישך החוב של נשים בקייט יולפין מלשון נפשות שכול ווינ' אבל מלשון כל ערתה בגין אין ראי' וארכא מטעת נשים או לא דטרכני' נפשות 'ונטשל', ור'ש ציל באמתן כן ראי' בפסח ריאשון איש איןasha לא' ואוני' נפשות שעוזרים אותה טפילה לאזרים עי'יש ועי' השב"ע ח'יא ס'ג. — ומי' טעד' דדרא

מלחמה מצויה

19

מצווה לאומיה אכתח' לקמן כוה. — פ"ש לעיל אותן א' לענן ראי' טעם אשא' ובא"ד אם לשון וכור מפטע נס כן אשא' נוכחות טגה' טגה' כ'ג' ע'ב' דטנוואר איה' דרישות כלו' עי'ש בתום' וכוכחים ק'ג' ע'א:

שורש ד.

א) בכל נ Dol הוא כהלה רטנהג ישראל תורה ורניל לטון וה כי' כל הפטוקים וטבנאר בשאלות רדי' פ' ויקאל ובכח'ג סוף הלכות טניל' לענן מנתג שלא לעשות מלאכה נפוריים ולהל', ומכלן רטנהג מלוא היא ארבי' ארוי' אמר רב דכתיב שמע בני טומר אביך ועל חטוש תורה אמך ורעת השאלות שטמנן אין על פנה' ובגמ' מצינו כע'ז' כהלוין צ'ג' ארוי' הני נ' ע'ב' ושנה' כ'ג' ע'א, וכירושלמי ב'יט פ'ז' ה'יא אל'ה זהה אמרת מנתג מבטל הלכה, ועי' יש'ש ב'ק' פיט סי' טיד' פ'ז' כוה', וירושלמי פ'ז' ה'ה כל הלכה שהיא רופפת בבית דין ואין את יודע מה טוביה צא' וראה מה הצבר נהג ונוהג, ובככל' פשחים פ'ז' ע'א הגה לנו'ן לישראל אם אין נבאים בני נבאים הם, ובכרכות מיה' והלכתא מאי' אל' פיק חי' מי' עמא' דרכ', ובפחסחים פ'ב ע'ב' דבשmeno של ניר' ישראל קרויש'נו בו אסור אף בפקום שעוברים עיז'ו בלא רגטור משות רמה'ת מותר הוא מימ' רשאים לעכור בשב ואה' לקאים מנהג, ועי' ירושלמי פשחים פ'ר' ה'יא שהחומר הרבה בענייני מנהג' נז'י' רמי' אוח' סי' תר'ץ מה' שכח' מהבי' ביש' ואיח' ראי'ן לבטל שם' מנהג ולא לילעוג עלי' כי לא' חתנס הקבע וכמנ'א' ובחרונין שם' מ'ש בעניין מנהג וכש'ע יורד סי' שע'ז' סי' טיד' מ'ש טהמותר'ל' שנהנו' להקפיד שלא' לכינ' לבית אחר (החותר טבה'ק) קודם שורחץ ירו' ומנתג אכתח'ו תורה, ובשותה רשל' סי' סי' ג' ובכ'ט' כב' יש'ש' וקון בכ'ים בוגחות הש'ג' וודיט':

ב) ולפין' כוון שעדר הוות לא ראי' ולא שמענו שהנשיט השתחטו בנהרות לרב ולפרנס וכורותה או' שהוו מפטעות פרנסות על הצעור ועסוק בענייני דקה'ל ברור הרבר' שוה בכל מנהג ישראל הורה ואסור לשונו' משות אל המשפט תורה אמך', אחרי' שהרב' אסור נס על פי דין תורה כמו' שנתבאר לעיל:

ג) עז' כתוב להשיג ויל' מנהג איינו נקרא אלא דבר השכיח' גודעה כתה' פעיט' אבל דבר שאינו חרור לא טוי' מנהג (ווט'א' ב'יט'ס' סי' של'א טהור'ב'א), ע'ב'.

ראה פ'ש בשיות ות' חמוץ' הס' נ'יא וויל' אני לומר כל הפטפקע על ניטומינו' ומנתגנו' צוריך ברוקה אחריו כי טי' שהו'הו' א' א'ו'ת' ה' התולו'ו' וככל'וי' נבר'ים לא יטפיק לא יתן להטמו' את בשות', ע'ב', והוכחות הוה לא דמספק כוה' שבא' לפפקע על המנהג רך' שרצו' לעקור את הרבר' מטעקו' אזאנ' וה מנהג כל' כוון שאינו' שביח' ולב' מותר הדר'ר. — ולא' ה'י לו טוח

מלאת מצוה

בריא בקרקו לא אמר בואת שטנה זה אין שכיה הלא הוא מפש דבר השכיה בכל יום ויום שכב על עניינים החזיריים טעולם לא לך והנשיט חלק טויח נס. — ומזה שכתוב שבחירות כללו להסתדרות מדרניות לא ול' בטוצאות כלל, מה לי להסתדרות מדרניות או טעם המתרורה, אדרבא, אם בשום הסתרה לא לך הנשים חלק מאיה טעם שייה על אהת נוי' בהסתדרות מדרניות שאחריות נרולה טאו רעל' בורא שאן לנישים חבל בוה. ועוד שאן וזה דמיון כלל לנייר של זרב'ש וזרב'א, דזריב'ש כ' לעין אם הש'ץ חיב בסיטים דהילא במנגן ועיז' חבב דזה רק כשטנה טפוזס וירוע לפטר את החוגים מסס אבל בוה שלא שאלו טם מבחן אחר או שאנם לא מקרי מנגן, וזרב'א טירוי לעין טנגן פעולין כהה גוטלים שבר', אבל בנירון שלפנינו אורבaca לפיד של הכותב שהסתדרות מדרנית לא הותה במצבה כלל אב לא יה' (לשתחו) שאנו מופקים עלי' אך הרן בוה ציריך נ'כ' להלוך אחר המנגן בהרכבים הרותין לה רהרוי על מעשה וו טפש א' להלך כוין דלא הי' במצבה כלל וו'ב ופשוט :

ד) עז'ב רעה הדרדי (ריש מקום שנגה) נטהחיהו להווג היחח רעהה להנתגנן אין לעולק או הו אדרמן שאים יכולם לבכל, וככל טקוט שאנו אוטרים טנגן אידך זיכרונות הטבעון קבלו עליהם נן, וכן אופר רזרס חיב ס', טובא בוטס'א יוד ט' גונט'ס'כ' שטה שאנו קרייב מגן ציריך שיקללו עלייהם בכוונה, ע"ב.

ליהא בל' לשון הנטרכו ולא מירוי בל' מטנהן של רביים רק נשאל לזרט כתמי ישיגל להעתה לפני ר'יה וכו' ווזחה לחור בו והשב שצעריך שיתיהו נ' ועיז' אאמר דויד שכשעה שוחחיל להווג רעהו הי' לעולם לנרגן אין דומיא דאותרים נהנו בו איסטר דורי לעולם ואפילו פעם אתת אם נרג' ציריך הותר, עיב', הר' המודרכי טירוי מטנהן של יוזיד שאטור טשוס נדר במכירא טם ועיז' שפיר אטאל וציריך בווונה בתחליה להנתגנן אין לעולם דלאה לא הי' בכלל נדר, אבל במנגן ישיל כל כל' בגע' שאן הה בכלל נדר אלא טשומ אל חיטוש חורה אטך שוואו בכלל סיינ' גודר ורבנן בודאי החכמים והראשונים התקינו בכוונה שתהנתגנן אין לעולם, איב' בנירון' רידון' בדור ריש לו דין טנגן פטור כל שופט פקפק, גם רבבי הרטס'א בוווג דעה איטן עין כלל לדרבינו:

יעיש ותבן:

ה) עז'ב הרא'ש כלל פ', כ' אופר שטנה אם איינו ברור יעדס על ר'יה וויהר טוה ב' (המודרכי ר'יס האועלם) שטנה שאן לו ווא' טן החורה איינו אלו כטועה באסקול הדעת, ועל סטך וה אין ציריך כוון לספור על המנגן בדבר שאינו שכיה טבש'כ' שלא היה זה טנגן שיקללו עליהם בכוונה למחילה ועל אוכו'ג' כטאן למגה וה ראי' טהיה, ע"ב.

לטוטר הוא בעיט להשוב על דברים אלו אשר כבר הוכחתי לעיל. שאן שם טפש ואן צורץ להכטיל וורבאים ברורים כמו שוחחתי בהשרשים

מלחמת מצוה

עמ' יא 21

העל' רמנוג וה יש לה' מקור נאמן עיג' דין תורה וזה טנוג השכיה ונוהג תדרר. בכונה להנתגנן אין גשלם ומועלם וער עתה נהנו אוכומינו כן וכפה' נתנוג נט אהן כן עד עולם וכל המפקוק בו ציריך בדיקה כמה שכתב החת' ועי' מש' ביר' ס' ק' ואיל' :

שורש ה.

א) ענף תורה. בוגם טופה כי' עיב' כל הפלמר את בטו תורה כאילו מלטה הפללה ונרש' שטכחיה היא סבינה ערמותה יעשה דרב' נחצען, וברכבת' פ' א' טול' תחת היין צו' חכמים שלא ימלר ארט את בטו תורה מפני שרוכ' והנשיט. אין דעתן מכמה להצלה אלא הון מציאות דברי תורה לרבי הבא לפי עניות דעתן ועי' בטראי טופה שם שכי' בואר אחר ובירושלמי מובא בתום אמריו ישרפו רית ואל ימסרו לנישים ועיין בס' בינה לעהים ריש ורשות א' טיש' בתוך הרבריס ויל' כי על ורוכ' והוא כמעט רבר טכני בנסים להטשן והה' ורתק' ורוכ' הוא ווילטיא באשה חכמת תורה ושחר' ניכ' פרושה ואחותה כטורה העניות והזרקות עי' טה' וכגמ' טנחות קי' ע' אמד' שאין דעתן פטשכת בנות ווינו שאן להט' רעת תקופה להעטיק בכוונת תורה. ואט' בטוצאות הטעות שהיא חיינו ואורך ייטינו ווילטיא כננד' כל הטעות לטעות ותית כננד' כול' צו' החכמים שלא לטלט' לשלט טשוט שירען טבען ווילען של רוכ' וגשיט' שיזיאו וו'ת' לרבי הבא עאיפ' שטצע'ו בכה' נשים שלטונו תורה וו'ו' נהילות בחורה וכצורך עי' שוד' ערך' רבעניה מה' : שהביא' טכ'ים וכו' שט' דחויל על דרכ' דרכ' ולטנטא דטנטא אף' לרט' לא חישינן' על אהת כויכ' שאן לנו לטט' על אגש' שיבורי' ברענן בענין הגונע לרוכ' מפני שכטעת אין לך רבר אף' של אול שלא: יהוא נונע בהדעת' וויביה יש' לחוש' שהנשיט שרענן קלות' יכריעו בדעת' גער דעת' תורה. וטראן וה ראי' נכוונה לאסרו שום השתחפות ונשיט' בכוורות' וככל' :

ב) ענף צניעות. בשכעות ל' ע'א' ב' דראשונט בהוא רטכואר בנטרא וכי' אהה לאו או רוחא טשומ רטכיב כל בכוורה בת טל' קני'ה דנסים יקורת אין טומניט אתון לב'יך' וכן נפסק בש'ע חוו'יט טיפן י'א ועי' יבטוח י'ב דashtra בושה לבוא' לב'יך' ורכ' עיז' שט' רהטעם שאטרא עטוני ולא עטונית מטשומ רטכואר בקראי על דבר אשר לא קרטו אחכם בלחם' ביטים ואן ררכ'ה של אהה לקרט אפ' לקי' אהה טשומ' שכבודה בת טל' עטימה. ועי' ירושלמי טש פ'א' ה'ג' ט' דרכ' לשכור ולישע האיש ולא אהה עטוי ניז' י'ב ע'א' ובכ' קל'ט ובירושלמי מני'ה פ'א' ה'ז' ועי' ספרי תצא טובא בראש' עה'ת' (כ'ב ט'ז') טכאנ' שאן רשות' לאשה לדבר בפני האיש, ועיז' בש'ע אהע'ן ט'י' ס'ב פ'א' וו'ר' ט'י' ר'ג'א' ובקוחשן ע' ע'א' וכחות'ה דף' ער' איז' דת' יהודית טרברות עם כל ארם ועי' בשיע אהע'ן ובכ' ש' שם וככ'ם

הן'ל ותראה כטה חשו חוויל לגניזות בנות ישראל וכל שכנן להערכות אנשיהם גניזים ועי' בטבעים פז סה"ל יו"ט ה'כ' חיבון ב'יד להעדר שיטרים ברנלים וכי' שלא יתקבזו שם לאוכל ולשתות אגשים ונשים ווכאו ליריעות וכון י'ה י'ר'ו ברבך וזה לכל העם כ'רו' שלא י'ח ערכו א' נ' ש'יט ו'ג'ים בכתירות לשטחה, ע'יכ', ומוכא בש'ע סי' תקכ'ט, וכוקור הרבר כ' מקרוטין פ'א סקבא דשתא ריגלא ופירש' רועג של'יטות השטה לוחר ולבירה יסות הרnal שיש קבוצת אנשים ונשים לשפטוע הדרשה ונוננס ונוישאים זע'ו, ובתווע' כ' גונתין עין וה על זה ו'יא לך' גונת לחתענות לאחד פסח ולאחד טוכות. ובנ'ר'א כ' טרא רטכ'ואר בסופה נ'יא ע'כ רבשתת בה'ש היו מתקון תקון גנול שההיינה נשים יושבות טמצעלה ואנשימים סלטמה א'יך קרא אשכח וודרום וספורה וארען טשפות טשפות לבך משפחת בית דוד לבך ונישרים לבך, ולהלא דברים ק'ז, וטה לעתיד לבוא שעסוקין ביחסו ואין יצחץ שולט כהה א'טר ה תורה א'ג'ים לבך ו'ג'ים לבך עכשו שיטוקין בשטחה ויזחץ שולט כהה על אהת' כטה ובמה, ע'כ, וברשי' קרא אשכח שעריך להב ר'יל' א'ג'ים טנש'ים ולו'שות נדר ביש'אל שלא י'בו'ו ל'יר'ו קל'kol, ע'כ. א'כ בנ'ד האין אפשר להעלות על הרעת ששות איש מהחרדים י'קה חלק בחכירות אבל אשר בנהוגים יה' ברט שחרירות גדר צניעות בנות ישראל ואיש אשר בנהוגים יה' ברט שחרירות א'ג'ים ונשים הפורחות באלו מוחרים מצד הוללה וכי' יוועל אף אלף ראות לסתורו ולרנגן דרישות בקרבם עם ישראל גדר הצניעות בין'ג'י גדר הצניעות בין'ג'ים לנ'ט'ים, — וכונתם אך ורק להרמות לנטני' שאר האומות באמרטן נ'ע' ככל הנ'יטים ואינם רוחצים לשפטוע את אשר הוה'ק טזזה אונטו בדני' ערויות בס'ג' פרישת קדושים ושמרתם את כל החקוי גור' ולא הקיא הארין אתכם וע' זלא תלבו בחקמת גני', ובכפר'י ארין ישראאל אינה בשאר כל הארין אינה מקיימת בעלי' שבירה ועי'יש'. ועי' ברכ'ן בסה'ם סוף שורש ה' שכח' לבאר דעת הבה'ג' שח'ח' ר' לאין ולא חתמו את הארץ (גבי' טחויר גדורות) ולא תונה הארץ (גבי' אל תחול את בתק' להונותה) ולא חתמו את הארץ (גבי' לא תקחו כופר לנוט) וכן ולא חתמו את הארץ הכהג' דע'ין או'רות אלו שכוא להחסוך אורה'ת לא בא', ובחול' ליכא באיסטרין אלו רק לאו אחד ובאי' איכא שנ' לאוין כדרון שאמרו בספר'י לעניין לאו רלא תסיג נוביל אף על ט' שאיכא לאו רלא תנול עי'יש' ר'וי סכואר גדרול ענש גזרת בא' מוחטא בחויל' וכט'ש ברקומה סרכ'רי הכל בו אית' הטע טור בפלטן של מלך למורך וע' לפלאן. אבל ההידים הפטמים בתה'ק' ובכוב'י ח'יל י'דים לא תדו' כהה ולא ישוחפו ח'ז' בנהמת יסודות אבל אשר מחרתם אך ורק פרוץ פרצת גוזלה בתה'ק' וטעה' וטעמי' האלה לא יוציאו בה טאהמה על רוח בני ישראל הטלט'ים ליה'ת ה'ז:

והקורא חטם בטח ייחשוב שני'אי עמדות וצוחות ותובעות וכיוות שלחן

טלהמת מצוה

יב 23

בהבחירהьян לבן בא "הטוריה" להפוך בוכותן, אבל האמת הוא כי בארץ ישראל נלו' גניזים את דעתן שני'ין רוזחות כל' בוכות הבחירה וטומכ'ה בוה על רעה בעילו'ן (הדריך נ' ש'ו) והוא דבר טבש' וגונע' טפרק' טחצ'ת הקוזה טסורת ומנג'י היישראלים וטשנותה קן בוואת מנשי' כל' אומה ולשון. וראה ט'ש בוה' באאנזקלופריה העברית א'ודר' ישראלי' (יל' בנויארך) בערך' נ'ש'ים' לאחר טפעליק כתה טאטמי' חול' שבמה' נשי' ישראלי' כ' טוה' גרע' עד' כתה נחל' כה' הגניזים הזכרניות ביישראל וא'ין א'וטה' ול'ש'ון' שיכ'ול'ה נ'ש'ות'יה'ם להדר' טוח'ת לנ'ט' ישראל בצע'וthon וכתחומ'ן וכט'וב' לבן' לבך' שכ'זרקה' בחער' בינו'ון ובנו'ו'ון ובעו'ו'ון לבעל'ו'ן ול'ק'ן לא' נ'ש'ט'ע' מנשי' ישראל גנס' ה'י'וט' א'יז'ה' נ'ט'יה' לב'ת' הגניזים הרודר'ש'ות' טש'ט' לעצ'ט'ן' ו'ש'וו' ו'כ'יו'ת' ב'כל' ע'ג'ינו' הטדר'ינה' כ'ס'ו לאנש'יס', ע'כ. וא'ת ה'כ'ות'ה'ה' ב'ט'ח' א'ן' לח'ש'ר' בט'ום' ד'בר' ו'ר'ק' כ'ות'ה'ה' א'ת' האמ'ה' כ'מו' ש'ה'ו' ט'ב'ע'ן' של' נ'ש'י' ישראל', וא'ט' נ'ש'ז'אות' מ'ק'ע'ת' נ'ש'ים' ו'ו'ז'אות' ט'ן' ה'כ'ל' ו'ו'ז'ות' ל'פ'ר'ז' ג'וד' ו'ג'נ'יש'ת' — בט'לה' ר'ע'ת'ן' א'צ'ל' ו'ר'וב' ו'ח'ז' ל'ה'צ'יא' לע' על' כל' ב'נ'ות' ישראל' ה'ב'ש'ות':

ו'ע'נ'ך' ש'ל'ו'ם. ג'ה'ל'ן' ק'ס'א' ע'א' נ'ה'ל' ה'ש'ל'ם' ש'ב'ן' א'יש' לא'ש'ו' ש'ד', א'ס'ת'ה' ה'ו'ר'ה' ש'טו' של' ה'כ'יה' ש'נ'כ'ת' ב'קו'ו'ה' י'מ'ה' על' ה'ס'ים' ו'כ'א'ב'ו'ר'ד'ר'ט' ש'ע'ר' כ' לה'ס'ב'ר' ע'פ'ז' ה'ט'ע'ם' ש'פ'ט'ה' ו'ת'ו'ר'ה' א'ת' ה'ג'נ'ז'ים' ס'ט'ע' ש'ה'ז'ונ' ל'פ'י' ט'ה'א'ש'ה' ט'ש'ו'ב'ר'ה' ל'ב'ע'ל'ה' ו'א'פ'ט'ר' ש'ב'ש'ע'ה' ע'ש'י'ת' ה'ט'ז'ו'ה' י'ז'ה' ע'ל'יה' ה'ב'ע'ל' ל'ע'ש'ו' ט'ז'ו'ה' ל'פ'ק' פ'ט'ר' א'ו'ה'ה' ו'כ'ו'ר'א' ט'ס'ז'ו'ה'ו' כ'ר'י' ל'ה'ז'ה' ל'ה' ש'ל'ו'ם' ע'ט' ב'ע'ל'ה' ו'ר'ול' ה'ש'ל'ם' ו'כ'ר', א'יך'. ו'ו'ש' ל'ל'מ'ר' ק'ז' ל'נ'י'ו'ן' ו'ר'ן' א'ס' ו'ה'כ'ה' פ'ט'ר' ל'ש'ל'ם' א'ת' ג'ט'ש' ט'ס'ז'ו'ה' ט'ז'נ'ג'ט'ל'פ'ע'ט'ים' ו'ר'וח'ק'ת' ח'כ'ל' ה'ט'ב'ו'ה' ל'ר'ו'ם' ט'ח'ל'ק'ת' ב'ן' א'יש' ל'א'ש'ו' על' א'ת' כ'טה' ו'כ'ה' ש'א'ן' ל'נו' ל'י'ה'ן' י'ר' ל'א'ו'ת'ן' ש'ח'ז'ין' ל'ה'ג'ו'ן' ב'ס'ת'ג'ה' י'ש'ר'א'ל' ו'ב'א'ר'ז' י'ש'ר'א'ל' ו'ו'ז'ו'ת' א'ב'ו'ה'ו'ן' ו'ל'נ'ו'ם' ג'ט'ש'ו'מ' ל'ז'ב'ו'ת' ט'ח'ל'ק'ת' ב'ש'ר'א'ל' ב'ן' א'ש' ל'א'ש'ו' כ'י' ח'ו'ש'ב'ס' ו'כ'ר' א'ש'ר' ב'ג'ל' ו'ה'י' ל'ד'ט' ל'ה'ש'ל'ע' א'ך' ע'ל' נ'ש'י' ה'ד'ר'ר'ס' (ע'ל' י'ו'י' א'ס'ז'ע'ס' ש'ז'ת'ד'ר'ס' א'ינ'ם' י'כ'ל'ט' ל'ה'ש'ת'ט'ש' ב'ה'ט') ש'ח'כ'ה'ג'ה' ב'א'נ'ש' ו'ה'כ'ט'מ'ס' ב'ד'ר'ה' א'ת' ש'ל'ם' ה'ב'יה' ו'ה'א' פ'ר'ז' ב'ר'ע'ת' ב'ע'יל'ו'ן'. מ'ו'ן' ט'ל'א' ש'פ'צ' כ'וה' ט'ה'ר' א'ת' ש'ל'ם' ה'ב'יה' ו'ה'א' פ'ר'ז' נ'ה'ל'ה' ב'ט'ז'ו'ת' ו'ז'י' ה'ט'פ'ח'ה':

ו'ה'ש'ק'פ'ת' ד'ת'ה' ב'ה' ב'ש'ל'ע'ל'ק' ח'ו'ש'ב'ס' א'ו' ר'ע'ת' ה'א'יש' ו'ה'א'ש'ה' ל'ד'ר'ה' א'ז'ה' כ'י' ע'ט' ר'ת' א'ש'ו' נ'ג'נו' ל'ע'נ'ן' כ'טה' ד'ב'ר'ים', ע'י' ח'ו'ש'ב'ס' ז'ג' ו'ב'ר'כ'ו'ת' כ'ר' ז'ש'ב'ו'ת' ל' (א'ש'ת' ח'ב'ר' ח'ב'ר'). ו'ו'ש'ל'ט' ט'ה'ר'ד'ר'ן' פ'ז' ה'ז' ו'ו'ר'וש'ל'ט' ט'ה'ר'ב'ו'ת' פ'ט' ה'ז' [א'ש'ת' ל'ס'ט'ס' ב'ל'ס'ט']. ו'ע'י' ב'כ'ב' א'ו'יח' ט'ר' ק'פ'ז' א'ש'ן' נ'ק'ר' א'וד' א'ל' כ'ש'ש' ל' א'ש'ה' ה'ז' ו'ז'ן' נ'ע'ז' ב'ט'ק'א'. ט'פ'ק' ה'ד'ר' ב'ב'כ'מו' ט'ג' ע'יא' ו'ב'ז'ה'ר' ב'יא'וד' ב'ז'ו'ז' נ'ש'א' כ'פ' ד'ב'כ'ת' ד'ג'י'ז' ע'י'ש' א'ם' כ'ן' ב'ה'ר' ש'ז'ה' ל'א' ח'ז' ב'ע'ד' י'ש'ר'א'ל' ש'נ'י'ז' ט'ל'ם' ל'ה'ש'ב' ד'ר'ה' ה'א'יש' ו'ה'א'ש'ה' ג'ש'י' ד'ר'ה'

ג' 26

מלחתת מצוה

דגון וכן צה את האשפה שתווא מכבורת את בעלה ביזהר מראי ז.ר. עלי¹ מורה טפמן ותעשה כל מעשי על פיו והוא כביני כמו שיר או מלך מHALCHET הבהיר לנו יטרכחת כל מה שישנו וזה דרך בנות ישראל ובני ישראל הקרים דמי באר השקפת דעת חוליל בנווען חותבת האיש להאשה וכן חותבתה השאה להאיה אשר רק באופן זה יהי' שובן נאה וסובנה. ואיל:

(ז) עתלה אבואו לדבורי ההשנות, חוליל בוחן דרבינו:
 בעין זה ליטע שתווא גאנט זאנט פלאות ופצען מצוחה היוזאות מן הכל
 רתייגע כנין פצעות וקחל² שפחתה המג, פצע בפקח ופער וכוכ' וטפסאות
 כל הזרעה דולח. ואיך לאעקר כייל וכטזות לאומיות חוץון מטל עץ
 כל האומה ללודר שהצעור בולו' הייל פון גאנט גאנט ניכ' חייבות ורק בטסאות
 פלאות שחוון סוטל על והחולל פטרת וזרעה את הנשים בסיע שוויז, וכי
 שחוון בטסאות וטאטל על גאנט זאנט דוחה את החיבוב החוי, אכ' חוויכ
 הלאומי נודל ולפיך אף גאנט חייבות, ע"ב.

על דברים אלו בכיר השיב יפה רבנים ברורים ונכונים ודר' נ' כבור ר'רכ
 דגאנן המוכתק וכו' טיזידץ טארן דן שליט'א אבר'ך אסטראק בתשכתי³
 (נכחות, רשות ורכננסי) הנperfט בראש וקונטרס הונחחים) שט' שט' מיטשא
 כל הזרעה כולה כנראה לא על תזרען הקירושה כוון רק לאויה חורה אהרת
 כי בחזרתנו נמצאות נט' טוכה שופר ראי' ובזכותה שרט נס בן מצוחה
 לאומית גאנט'ג הנשים פשאות וחוליל לא רעדע כל צילוק בין מצוחה לאומית
 לרחותם כי כל התוצאות דיו אצטם וחויה לאומותם כאחת. ואין כדי להאיך
 ולחזרה ביטולן של דבריו כי דס' גאנט לכל בר אורין עי'יש. ועי' מיט'
 בראש פטרנו ואיל:

(ח) עלי' ב' וטיכוח חוויכ והלא דרכון ק"ז ומוקטנת הקרכנות אצט
 הרון אין הנשים מטכחות ואטפ'ב' הויאו חטפטן גאנטס את
 קרוכותיהם לערות גאנט לטסיכה לעשות נוח רוח לנשיות על אהת גאנט
 שאון לנו רשות להזיאו את הגאנט פולד' ישראאל דרכו' גאנט סדרו' הדרינה
 ע"ב.

האון נא. והטב קורא יקר ק"ז וזה! ומה אם דחכמים הוציאו לפעמים
 קרבנוניותם לעזין לעשות נוח רוח לנשיות צדקהות שראו לקיים מזут סט'ע
 אנטטושה אין בה עונג גאנט רק נחת רוח רוחני (ע' הטב ברטסן) ריש
 פ' ויקרא עיין הטמיפה) על אהת כויב' שזריכין אנו לעשות נוח רוח פורזי
 גדר הרות והצעינות בישראל שורצים בעלי' לוכות את בנות ירושאל בשווי הוכיות
 אשר מטרת כוונתם רק להרשות לחיקת הגוים ביטטע אללה וללכט בדורכיהם
 וכי ק"ז וזה יוש ול תשובה?

(ו) עלי' ב' וטיכוח אי מזוה ואיא ליאזוב האיך בל' הסתדרות גאנטיאת
 ומזהו וו גאנט חייבות בה אנטסאטס צאנט חייבות בטקאי סט'ה
 זאנט אעט' שון פ"ז שחויז' פטאט דרכ' חן הי' באווען הנש' אטשיכ' ישיבת
 איא' שאינה פ"ז שחויז', ע"ב.

מהלחתת ברכר הנגע לרוח או לכלל ישראל כי עפי ר'ת צדיכיט הסה האיש
 והאסה בכל אופן שהוא שחהינה רעוויתון שות' וכברט כלפי תין' כל
 משבהה ישראלית לא תהי' לה רק דעתה בכל עניינים היגיל, אך כל נר
 דעת יש' מכך אשר הנשים הטעיקות ברות ורשות לעכור בעניינים הנגען כלל הגאנטן כלל טקסן כר' פטינן כלל הנגען הצעני חינוך גאנטן וכן בענייני הרבה מוסרות הגדקה בר'וכה אשר טעלט
 נצביינן וגאנטבזו בוה נשי' ישראל האנאנזות. ומפרברים אלוי לא לבר שערת
 הגדדים נוחה טוה אלא שביביעס ואות בכל עז' טאותן הניטס שטאלאנא את
 הפקרן. והגאנט בותב את אהת יונ. כי ראייתו והפרקוב שיצא אחר פראסי
 המורחות הסכנה א'ע בשם רב' לבויה נאן טפערטס טרבנין פולין שליט'א
 יען צגלה את דעתו להלבה ברכר טאהלה היגיל, ולא באתי בוה להשי' על
 דברי חירוף וגירוף של כי אין טן הבוכד כלל להשי' עז' ואן הרוב בגאנט
 הניל אריך לה רוק על מ"ש כסמו שלערתו חותמת התורה את הנשיט. בעבדים
 ולכן שעה כאשר כבר בא הוםן בעולם שעבדים נשחררו כן גאנט הומן טט'
 האשפה השחריר וכונתו ברכבים אלו הבוטים כטראקוטה חרב להסתה את הנשיט
 גאנט החדרים ורעת תורה אשר והוא רוכו של השטן הוא הייזה'ר:

בשיט' רואה כמה חוכות הדיטו החכמים על האיש בנגע להאשה,
 עי' ובטוח סיב' אמרו האורוב את אשתו באנפו: הנטברורה יותר מגנו'ר יכו'
 בגין בחילין פ'ח ויכבר אשתו ובנוו' יותר טטה שיש לך טרטס חלום בו והוא
 תלוי במי שאמיר והי העולם ובכבה טצעיא נט' לעולם יהא אדם והר באנטא
 אשתו ושם אהיך גאנט ולהויש לה ר'יל שייטען לדרבו אשתו במיל' דיעטמא
 או דרביא ובנדראטיה ע'כ טטמר טאנט הקביה ביגאנט'ויה באשה יואר בכאיש
 וטה'ט בת י'כ שנה גדריה קיטטען וכברור בן ג'ג' טנה (ווע' ברש'י' כהובנה נ'י'
 ע'א לעין תינוקת בת י'ב להענית מיטו'ם שהוא מיטו'ם שחי באח שעינה
 מהשתכח בלחיטוד התורה עי'יש וצ'ע). ווע' ברבות י'א' כהובנה סיב' שבת
 ק'יח' סיטה י'א כ'א', ר'ק טפנ' זהאשה בטבעה היא רכה ועגינה וטורה
 בצריכי הבית ובנירול בני' אשטר' סוטל עלי' لكن לא הטילה תורה על' חלק
 אחר מיטוצות יהא מ'ע' שחויז' ואף מהעיקר הנירול והוא ליטור תורה פטרא
 התורה את הנשיט, ומה'ט אין בכחה להבריע ברוצחה בענייני הכלל הנגען
 ברכ' וכורומת:

שהיז' טפערטס שטציאו בט'ס' הוא נ'כ' כען' וה שטערטס בונן ההוא
 שהוינ' בט'ס' טפערת את הנשים, אבל לא שחויל' השוין את הנשים לעכרים
 ברטיאו הפשוט שויא נחשבת בעבר. ואערליך בוה ער' לשון הרטס' שטאנאר
 היטט' כל הניל וויל כפ'טו מה' איטיאת וכן' זאנט חכמים שירא ארט' טכבר את
 אשתו יואר מגנו' ואורה באנפו' ואט' יש' פט'ן. טרבע בטכטה כפי טפערט
 ולא ישיל עלי' איטה יוירה וויה' דבورو עטה בנחט. גלא' גאנט' עצב ולא יהוה

והנה בעיקר ר' אב ישיבת אי' מצוה בוהי' האריכו כבר הראשונים ע' ברוכין בסה"ט ט"ע ר' וכטניא ש' רדעת הרמב"ם דעתו זו אינה נהוגה לדורותינו ער עם בא טשיה רק בימי משה וזרען וכל עותן שלא נכל מארצם עי' ש' וכטניא כתובות ק"ז ע"ב פ"ש בשם רבינו חייט ועי' בשוחט אכני נור י"ד ס' תניד טה שהארך בעניין זה רמצות ישיבת אי' כוון הודה וסדרה את דבריו המנא עי' ט' :

אם נמנם אם המזווה מותלת אף על הנשים יש לעין לפעניד לפי מה שטבאל
הרטמן דיכיישו הארץ היו בכלל מצוה וו איכ' הרוי טבואר ב��וחשין
ליה ב' איש דרכו לכבודו (את הארץ בטלחתה, רשי') אשה אין רכה לכבודו
ועי' בחנוך ט' חקם'ב כלוא ולא חרוץ שלטם ותוכחות וכן ט' חקם'ז חר'ג'ן
הריר' ובכית ט', רהטאות דס רוק בעוריות כי הם הגלחים ולא הנקבות זמתה
שהקשה המניח טהרה לטבואר בספ'ה רסתה רבטלהחטת פוליה יוצאת אפי' כלות
טחצחחה א' מצות אלל נהוגות אף כנשיט גושאר בז'ע לפעניד ניב דס'יל
לחרוניך רדא'ט שבטלחתת מצואה יוצאת אף כליה מחותפה היינו ודקה להסתפיק
טון ולתקון דרכיס ולא לנו'ר טלהחה יטעמי לטי מטה וטבואר בניר ג'ט עיא'
ראבי' אמר מני'ן שלא הגזא אשה בכ' ויין לטלהחה ת'ל ולא יהי' כלו נבר
על אשה וכיה בחנוך ט' הקט'ב שלא יודיעו הנשים בזונם וטבואר בריש'
ניר שם וכן בחביב' שופטים ה' בקרא יורה לחדד חשלגה וויל טובהה יעל
אתה חבר שלטהה רקייטה מה רבתיב בספר אוריתא רסתה לא יהו' תיקען
וין נבר על אמרתא וכו' אלhan יורה לטיכתה אושית', ע'כ, הרי' טבואר דיעג'ן
לא לךה חרב לרוגן את טיסרא טשות דאייכא לאו והא אף על גב דרטס היזחה
טלחתת מצואה ודי' טכירה טוה כט' ש רדא'פ' דבט'ט מוציאין כליה מחותפה לא
עליך הטלהחה טירוי רוק להסתפיק טון וכדורמה ואלו אויכא בות א' שפירות
כ' היזכר רטעות אלו אין נהוגות בנקבות טשות שלועלם אינט בכלל עצם
מצאות הנוגנות בטלחתה. א'כ לרעת הרטמן רסתה וו רישובת ארץ ישראל
היא' בכל' כיבוש יש סכרא לומר כמו שאין מחויבות בטוצאות כיבוש הבי' נטו
אין מחויבות בטוצאות יליום אויכ' ישראל :

מלוחת טזות

לטם מוכא כטוד אהיע ס"י ע"ה, סס"ל ר'PCA דליהו רוזה ותוא אונ רוזה אין כוונת
אתהו, ומ' לדוח נופים וו'ו'. אפלול לופר זוטצוזה היא בנשים כמו נכי שור
דיאין מצוזה ואעטיכ' ח' בככל קזח' או' לשי' און האיש נטש'כ' דר'ן אלט
דרראבר' הכאו דר'ן בלבוכו צ' לקי'ו דנשיט מצוזה בישוכ' אי' וככ' דטנ'ח
בפחסות נדעת דרטב'ן ולא השער טרגל ולטמ'ש צע' בדעת דרטב'ן שוד
נס' בם' כל' חטורה פ', מסע' שעיר' קז'ו' טרגל אטנס בריר' דראפ' אי' עטאי
זושט ישן בככל קזח' יושב אי' בס"ש דראבר' דטנ'ח ברעת דרטב'ן און
טסה' נדר� ראי' לתצע' בענן שלפנינו כי און שם זולוק בוה' בין אי' לחו'י
ובחרת' מלט אטמי אמרתי להעדי' שכפי' רבי'ה בחשנה' העלווה' נמתכנה
הארץ... . הסבה' שתויק' בהזע' ר'דאשן בא' יצאו' החזינט' ללהם' גנו'
הרבנים גרו'ן ישראל' בכרכ' שגער' א'ת'. אשר לפנינו באיזה דרכ'ם וטוה' רוז'יט'
להו'נת' בארצנו' דקדושה... אולם און לנו' לפחו' טשומ' דבר' כי בטוח'ם
אננו' בעורת' השם אשר מעש'ו'ם. גנד דעת' דרבנן רוח' ישראל' סנא' לא' يول'ל'
כל' וו'עם ישראל לא ישע' אל'יהם ולא יו' טורך דתוי'ה'ק אף' בקז'ו' של'יו'
זוכנות' וה נזכה לנאות' קרו'ה מ' השיטים סמא'יכ' וועשית' היישר' וו'טוב' בעני'
ה' וו' ובאת' וו'שת' את' וו'זון' הטענה' וו' :

הוכיח לנכוד וחורה לטען האטה והלך. והוא רשות אירח'ם. מנהם מענדל בריעס ני' קאשער.

٢

ב' עת כתבי קונגרס הדגש נקבעו בא' ליר' ט' חדרט' מלכי בקרקי (יל' אמריקה) סאות ורכ' ר' זדים הירושענאהן, וזהו שות' בהגנות המפלגה כישראל' ע' פ' ורכ' הילכה. והנה לתוכה כל מה שיש להשיב על דבריו שם צריך הילכו טיזוור ולא באתן בויה רק מה שראיתו לנכון להעיר על מה שבתב שבס' הילכה נ' בעין בינתה לטקסט טקדשל בהוו' שוכלאן טמאים; אשר נטה בקרך בשאלת' רשות כל העיטים לנכון לשם וויה הנר אשר בקרבו יעה פעליה וחוטאים יונן רשות טטה וŁטשוק נדי' כוה לכל העיטים, ועל יטור זה כתוב להוכחה אנטנו גודר טטה וŁטשוק נדי' כוה לכל העיטים, ועל יטור זה כתוב להוכחה ע' הילכה שהרין עם דראכ'ר' בהשנותה בהל' כי'ב פ' ז' הר' שכתוב לפיק'ן הילכנית עתה שם אין בו כorth; וכמכן שכונת דראכ'ר' שנם לכחלה מותר לנכнос בהוו' ואפי' אישור דרבנן ליכא' ורעת הרובכים הוא וחזריא' ומורה אה ששתת הרים רסל' קיר קלוקולען איד', נטהוטטו על המראה הזאת אשר רב' נישראל שיט בו רית תורה ירים את ידו להזכיר אישור דארוייתא של כorth ר' ל' ולדעתה כל (רוינו בכחול) הראשונים ורך רעה יהודיות הויא שאנו אסור אלא לדרבן, ואצערן דברי' ודרשונם ש' מפורש להילכה. והילכנת בהוו' שובלני טמאים לטקסט המkräש וחביב כorth, עי' חוט' יומא ט' ע' ב', רסב' פ' פ' מהל' כי'ב הד' וע' הז', רכינו ברוך ויל' בס' התמונה היל' אי', רכינו הרא' ז'יל' בס' החנוך ט' שט' ב' שפ' ז' וקיד' ולדרבון אי'قا' עטה והויא לאין לאגנס בקרך בטקסט טמפני' בס' יואים ט' שכ'ה, בספר כפתור

ופחה פ"ז לרביינו אשთורי הפלריך זל", נט' האנודה פ"ר דשכונות חנכה בפ"ג
אברהם, מהריל הל' יה'ב, שוחת תשביין ח'ג ט' ר'א, שוחת הריטען
טפאנן ט' כ'יה, וטמיא' בס' הקמ'א. דרי' למניין המון הראשונים שפסכל
להלכה טפעריש דאסור טראיריתא לבנות במקומות המקרא' וגננס חוויב ער'ו
ואין חולק בדבר רק הראב'יד שסובר דאיין בו רשות טשומ רטל' ל'ק לעיל אבל'
נס הראב'יד מורה שאסור מדרבן לבנות וכן הצביע בדברי הראב'יד שני גנוליאן
בספריהם בשוחת לבנו שלטה או'ח ט' ב' ובט' מנדל ווד' שנס הראב'יד מורה
שיט איסור גוזל בוהה דרכ' שברת ליכא וטה שנתקשה איזה איסור מדרבן וט'
בוהה להראב'יד בה' כתבי רטוכות בן להראב'יד מהא דטנלה כ'יח' דאר'ז'
קרוושן אף שהן שומטים וכו' הט'א לזוכיה שווא טררבנן דרי' ס'ל בכרכות
ט'א דליק לעיל איב' עיב' נט' הראב'יד מורה בוהה ועי' בחו'כ' בחוקתי וכע'ל
יבמות ד'ז ועי' שפ'ר פ'ב וילקוט ישע' נ'ג' ואכט'ל, ועי' בשוחת חת' ט' או'ח
רילד רלי' לעין והקינה קרבנות בוה'ו וכן בס' דרישת צין לעגנון מורה'צ'ה
קלישער ויל'ו'גנאה'ז דרי' א'טנירידין זל' שבולם העפט להלכה פסוקה שאסור
לבנות למקום הטקדיס בותה הוה רק שרגו להתיר הקרבה ק'ץ מסעם דנטמאה
הוורה בצדור והארכתי בוהה בקונטרס טיזחד בשאללה ו' לבאר בשיטת האוסטיס
זהקרבה בוה'ו ועי' בשוחת בנין לעזין טבעל ע'ל שהאריך נ'כ להוכיה איטטור
כניתה בוה'ו. ועי' בשוחת אבני גור י'ז' ט' תמס' שטפלל דרבבה אם חוכת
בוה'ו לחשיב שטמים למסך בשבל ואסור לבנות ושייך טסירה וכן לעין
ביהה בטקצת בוה'ו עיש' ובמא'ה. אך בנסיבות שאין איסור לבנות רק
מדרבנן לכארה י'ל לפטיש בשוחת דרבבי' חיב ט' תרל'ג לעין עשר קדשות
שמירוטלים והארינה דרוכה עכ'ם לא וועל' בתקנתן עי'ש א'כ הה'ן אך י'ל'
ונמי' גו'ם ל'יכא טומאה ועי' עירובין קד'. ושוד' דקושת ורבנן לחור וגורה.

דרבן לחדר כמטש' ודרבי' עי'יש :

והגה את דבר הוה יש' לוזנו נאות טשי' אלה או שלא למד ולא ראה את
כל רבי' ופוסקים וראשונים והארחונים והג'ל' טפסק' בן. א'כ עכ'ט'
וז'ל ליפורע טאין לו להבריע בשאלה ונוגעת לכל ישראל (אשר נהוגה להבריע
בק' לנדי' ישראל) ולפסק תלכה היפן מכל' ופוסקים להרוו' איסור ברת' רל'
ולחנן טכש'ל לפני רב'ם מאדו' בנו' בוה'ו השומרים את הוה רק טחונט
או'רי' קלות' וחירות' וחוליות' א'ע' אף בקורי' עככיש' ואם יטצא' והThor' א'ם
רק מכנה א'ע' בשם רב' די' לרט. או כי דבר הוה י'ודע' ורא'ה טקצת' מהן'ל'
אך נכה דוא באש' האותיות הדיגניות וטsha'כ' בכוון לא הבה'ו שען' ובא להדר'
איסור זה מפני שמצער ולהאותיות אין מוקם לאסור והכינה למקום הטקייש' ז'וא
כען' הדחר בחורת הנשים אלא הזולק הו'ן' דאט' יש' צדרים טאין' בוה'ו רק
איסור מדרבן ובאן' קלוב' דראשונט הו'ן' איסור דארוייתא של כרת' ר'ל' ויק'
להראב'יד הו'ן' איסור רק מדרבן. והגני' ציע' את זה לא פנוי' הרבניט' גוזלי'
החו'ר שיצאו במחאה גול'י' ברבר גז'ל' בשוד פנאי' ולא גמתק' היר' לרבר' נ'י
לרט' יואה' והדר' לעשות' ובית' ישראל' יטמע' אל'ידט'. הג'ל' .